Marie Michael

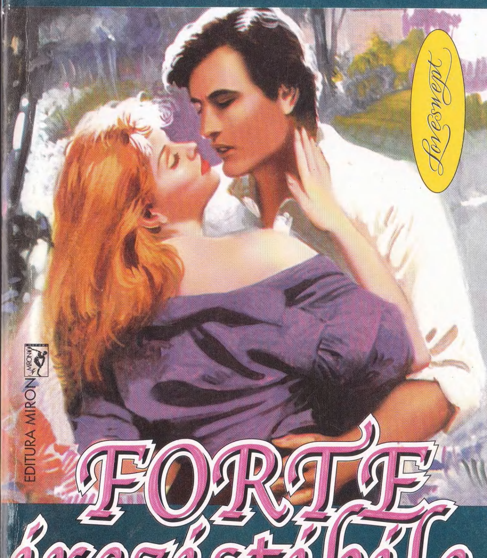

FORTE irezistibile

Loveswept

Marie Michael

Forțe irezistibile

IRRESISTIBLE FORCES

by Marie Michael

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Marie Michael

Forțe irezistibile

Traducere de Ruxandra Radu

Editura MIRON

București

Tehnoredactor: *DANIELA ŞERBAN*
Corectori: *DOINA CĂLIN*

ISBN 973-95061-0-8

Capitolul 1

Vocea şuierătoare a lui Theodore Banks, redactor-şef al revistei *Rendezvous*, străpunse fumul gros ce umplea sala de şedinţe, cu pereţii de culoare cenuşie. Shane McCallister nu-şi lua ochii de la faţa uscăţivă a bărbatului înalt, din capul mesei, care tocmai stabilea atribuţiile fiecărui redactor pentru următorul număr al revistei. Dar auzindu-l, încremeni. Toate speranţele i se spulberară, iar planurile pe care şi le făcuse se năruiau unul cîte unul.

– Anderson, dumneata ai să te ocupi de interviul de fond al revistei. Banks schiţă un zîmbet răutăcios, se uită o clipă la Shane, după care îşi aţinti privirea asupra lui Anderson.

– Cu Preşedintele, adăugă el, ceva mai apăsat. Şi bineînţeles că o să te aştepte la aeroport

un tip de la CIA, care o să-ţi spună ce o să faci şi ce nu, ce să spui şi ce nu.

Bill Anderson, un bărbat solid, pînă în cincizeci de ani, păru surprins de propunerea şefului. Ba chiar mai mult decît surprins. Omul era de-a dreptul consternat. Toţi fuseseră siguri că Shane avea deja interviul în buzunar.

La fel crezuse şi Shane.

– Iar de la dumneata, McCallister, i se adresă Banks, ţintuind-o cu privirea, aştept ceva în legătură cu Nick Rutledge.

– Vedeta de cinema? întrebă Shane cu o voce tremurată. Sprîncenele i se arcuiră într-o întrebare mută. Era de necrezut. Revista lor publica, în general, interviuri luate mai-marilor lumii, monarhilor şi conducătorilor de state. Shane nu şi-ar fi închipuit niciodată că Hollywood-ul – şi mai ales Nick Rutledge – putea reprezenta un subiect potrivit pentru o revistă de talia *Rendezvous*-ului.

– Această „vedetă de cinema" este actorul care, singur, a reintrodus romantismul în filmele noastre.

Banks îşi împreună palmele în dreptul bărbiei şi, cu ochii la Shane, continuă:

– După nici cinci ani, se poate spune despre el că a devenit deja o legendă. E plămădit din

acelaşi aluat ca şi Valentino sau Gable. Iar cititorii, urmă el, ceva mai apăsat, vor să afle cît mai multe lucruri despre el. Or, acest lucru nu-l poate face decît o femeie, încheie el, pe un ton voit răutăcios.

Shane se străduia în zadar să-şi ascundă amărăciunea. Detesta să fie tratată de sus, chiar dacă Banks îi era, ierarhic, superior.

– Atunci de ce nu-i încredinţaţi lui Anderson realizarea acestui interviu? întrebă ea furioasă şi dezamăgită. Are un stil mult mai înflorat decît al meu.

– McCallister, spuse Banks pe un ton din ce în ce mai ameninţător, nu uita, te rog, că cel care ia hotărîrile sînt eu.

– În cazul ăsta, să ştiţi că hotărîrea pe care tocmai aţi luat-o este profund greşită, insistă Shane, ridicîndu-se. Cu degetele răsfirate pe tăblia mesei de stejar, se aplecă înainte, ca o mangustă ameninţînd o cobră.

– Ştiţi foarte bine că interviul ăsta era al meu. Şi ca redactor principal...

– Dumneata, domnişoară, nu poţi fi redactor principal decît dacă vreau eu. Or, eu nu vreau. Sprîncenele subţiri ale lui Banks se uniră într-o singură linie dreaptă, semn că şefu' nu era tocmai

în toane bune.

– De ce nu? întrebă Shane.

Nimeni nu îndrăznea să scoată o vorbă, mai ales că înfruntarea la care asistau era absolut fără precedent.

Redactorul-şef schiţă un zîmbet răutăcios.

– Pentru că, McCallister, spre deosebire de fostul redactor-şef, pe care l-ai dus de nas cum ai vrut dumneata, eu cred că, deocamdată, nu poţi fi redactor principal. La urma urmelor, asta cere timp şi multă experienţă, pe care dumneata încă nu o ai. Pentru asta este nevoie de talent şi de arta – pentru că este într-adevăr o artă – de a transforma o poveste obişnuită în ceva cu totul deosebit. Păru să-şi savureze propriul sarcasm. Între el şi Shane exista o animozitate, şi asta chiar din ziua în care Banks preluase postul de redactor-şef al revistei *Rendezvous.* Shane o simţea, dar nu-i înţelegea cauzele.

– Acum, fii te rog drăguţă şi fă ce ţi-am spus. Un bun redactor, asta în caz că n-ai aflat-o încă, adăugă el răutăcios, trebuie să „vadă“ în orice sarcină, aparent lipsită de importanţă, o ocazie de a se afirma.

Shane clătină din cap, de-a dreptul exasperată.

– Perfect, o să scriu şi povestea asta siropoasă. Dar, în momentul în care o să apară revista, continuă ea pe un ton cît se poate de solemn, fiţi sigur că nimeni nu va acorda nici cea mai mică atenţie faptului că numărul în discuţie va conţine şi interviul luat Preşedintelui.

Şi cu asta, se răsuci pe călcîie şi părăsi, furioasă, sala de şedinţe.

Ştia foarte bine că făcuse o prostie. Intră în biroul ei şi trînti uşa cu atîta putere că geamul zăngăni, ameninţînd să se spargă. Banks nu urmărise decît să o umilească. Ştia cît de mult îşi dorea Shane să-i ia acel interviu Preşedintelui. În ultimele două luni i-l tot fluturase pe la nas. Dar ridicase mănuşa şi era hotărîtă să accepte provocarea. Naiba să te ia, Banks! îşi spuse ea, oftînd. Las' că o să-ţi arăt eu de ce sînt în stare.

Se aşeză furioasă pe scaun şi îşi plimbă degetele pe tastele maşinii de scris. Auzi vorbă, să ia un interviu acestui „mascul feroce" pe cît de frumos, pe atît de nătărău. Cîtă risipă de inteligenţă şi de talent reportericesc.

Uşa se deschise brusc şi Meg, secretara ei cea blondă, mărunţică şi un pic cam plinuţă, rămase în prag, privind-o destul de nedumerită.

– E cazul să flutur un steag alb? întrebă ea,

văzînd fulgerele de mînie din ochii lui Shane.

– Sînt îngrozitor de furioasă, e adevărat. Dar pe mine, numai pe mine, i se destăinui Shane. Aşa că poţi să intri fără grijă. Ridică din umeri. Zău, Meg, ar fi trebuit să-mi dau seama că Banks n-o să-mi dea niciodată *mie* interviul ăla. E convins că numai bărbaţii sînt în stare să ia interviuri unor preşedinţi.

Meg se lumină dintr-o dată la faţă.

– Personal, cred că tu eşti cea avantajată. Făcu o pauză, oftă, apoi continuă, visătoare:

– Oh, Doamne... să fii împreună cu Nick Rutledge... chiar şi numai o zi... De ce...

– Stai puţin, o întrerupse Shane. Rutledge e doar un bărbat ca oricare altul. Poartă pantaloni, are două mîini, două picioare...

– Da, dar ce picioare...

– Termină, Meg. Tipul nu e decît un produs al Hollywood-ului. Ştiu că arată bine, dar nu uita că are în jurul lui machiori şi tehnicieni. Dacă te întîlneşti cu el, din întîmplare, pe stradă, aproape că nici nu-l observi. La fel şi dacă ar fi băcanul din colţ sau măcelarul. Pun pariu că e un pipernicit care trebuie să se urce pe un scaun pentru a putea părea ceva mai înalt decît mulţimea de admiratoare care îl înconjoară. Pufni. Probabil că şi

suferă de un complex napoleonean.

– Oh, Shane, se văicări Meg, nu te credeam atît de cinică, de... aspră. Parcă nu ești tu.

– Îmi pare rău, Meg, zise Shane ceva mai calmă, zîmbindu-i colegei și prietenei sale. Pur și simplu, îmi ling rănile... sau... le deschid. Pasărea Phoenix va renaște din propria-i cenușă. Să fiu a naibii dacă n-am să scriu ceva care o să-l facă pe Banks să-și muște mîinile, promise ea, cu un licăr de triumf în privire.

Cînd avionul ateriză pe aeroportul din Denver, ploua.

Pe Anderson îl așteaptă unul cu mașina, de la CIA, iar eu n-am parte decît de ploaia asta nenorocită, bombăni Shane, luptîndu-se cu cele două valize pe care de-abia le putea tîrî după ea. Pasagerii o înghionteau dintr-o parte în alta, grăbiți să ajungă cît mai repede în oraș. Shane însă nu se grăbea deloc. „Misiunea" ei avea să dureze și așa destul de mult. Și apoi, cine a mai văzut un condamnat „grăbit" să-și ispășească pedeapsa în celula unei închisori?

Oamenii fluierau care mai de care după cîte un taxi. Shane reuşi să urce şi ea în unul. După cîteva minute se afla la recepţia hotelului *Plaza Cosmopolitan,* unde un tînăr cam zănatic, îmbrăcat într-un pulover alb cu verde, îi punea o mulţime de întrebări bărbatului aflat în spatele biroului.

Aşteptînd să-i vină rîndul, Shane bătea darabana cu degetele şi privea fără ţintă în jur. Holul hotelului era aproape gol. Deodată tresări, auzindu-şi numele.

– Nu aveţi o rezervare pe numele unui oarecare Shane McCallister? îl întreba tînărul pe recepţioner.

Shane se întoarse şi îl privi cu mai multă atenţie. Era un puşti simpatic, de vreo nouăsprezece ani, cu o claie de păr blond, ce-i cădea aproape tot timpul în ochi.

– Cei de la revistă mi-au spus că vine astăzi. Am fost la aeroport, dar n-am reuşit să dau de el, continuă „puştiul", încercînd să citească numele trecute în registru. Nu puteţi să verificaţi şi...

Shane îi puse o mînă pe umăr.

– Eu sînt Shane McCallister.

Cei doi, recepţionerul şi „puştiul", se holbară la ea. După ce o măsură cu atenţie timp de cîteva

clipe, recepţionerul îşi văzu mai departe de registrul său. Tînărul, în schimb, era pur şi simplu uluit.

– Dumneavoastră sînteţi... sînteţi Shane McCallister?

– Da.

– Dar nu sînteţi bărbat.

– Nu? întrebă ea ironică. Îmi pare rău că vă dezamăgesc.

Tînărul o privi din cap pînă în picioare, îi admiră rotunjimile trupului, apoi clipi repede, vizibil stînjenit. Întinse stîngaci mîna, ştergîndu-şi, mai întîi, palma de pantalonii de dril.

– Îmi... îmi pare bine, eu sînt Scottie.

– Bună Scottie, zise Shane răbdătoare, dînd mîna cu el. Te pot ajuta cu ceva?

– Îîî... eu trebuie să vă ajut pe dumneavoastră, rosti tînărul pe un ton atît de serios şi de afectat, încît Shane îşi stăpîni cu greu un zîmbet. Trebuia să vă iau de la aeroport, dar mă uitam după un bărbat cu o carte de vizită...

– Prinsă în borul pălăriei? întrebă ea amuzată. Oh, Scottie, cred că ai văzut prea multe filme de prin anii '40. Altfel...

– Păi... nimeni nu mi-a spus cum arătaţi, iar eu...

– De ce nu-mi spui tu toate astea în maşină? îl întrerupse ea. Se uită la ceas şi, văzînd că era aproape ora patru, îşi zise că dacă nu se grăbeau, nu mai puteau ajunge la timp la studiouri, unde Shane urma să-şi întîlnească „prada". Îl rugă pe recepţioner să o treacă în registru şi să cheme un băiat de serviciu, care să-i ducă bagajele în cameră. Apoi se întoarse zîmbitoare spre Scottie care se simţi, dintr-o dată, ceva mai în largul său.

– Hai să mergem! îl îndemnă ea.

Traversară în grabă holul hotelului şi ieşiră în stradă, unde, trasă la scară, îi aştepta o limuzină de culoare neagră. Măcar atît, îşi spuse Shane ceva mai optimistă.

– Nu, lasă, o să stau în faţă lîngă tine, îi zise ea, în momentul în care Scottie îi deschise portiera din spate a maşinii.

Tînărul se urcă la volan, cu un aer mult mai degajat decît cu cîteva minute în urmă.

– Mamă, ce mutră o să facă Nick, declară el.

– De ce?

– Cum de ce? Păi... aşteaptă un bărbat, nu v-am spus? Eu, unul, n-am mai întîlnit niciodată o fată... ăăă... o doamnă pe care să o cheme *Shane.*

– Tatăl meu ar fi vrut să fiu băiat. Şi cum numele fusese deja ales...

Lăsă fraza neterminată şi privi afară prin parbrizul umed, urmărind mişcarea ritmică a ştergătoarelor care îndepărtau stropii mari de ploaie, ca să lase loc, mereu, următorilor.

– Unde filmaţi?

– La Kiowa, o mică localitate situată la sud de Denver. Cînd am plecat eu la aeroport, tocmai luaseră o pauză... de vreo două-trei ore. Şi cu ploaia asta....

– Spune-mi şi mie cîte ceva despre Nick Rutledge, îl rugă ea, pe un ton confidenţial.

– E cel mai cel, răspunse Scottie, zîmbind cu toată faţa.

Shane îi studie profilul şi observă că tînărul era într-adevăr sincer în admiraţia lui nedisimulată pentru Nick Rutledge. La naiba! Toate astea le ştia şi ea. Aşa că... nimic nou... deocamdată. Zîmbi. Trebuia să facă cercetări, să caute să descopere lucruri necunoscute muritorilor de rînd, amănunte care să „sfîrîie" în reportajul scris de ea. De Shane McCallister! Da, trebuia să facă săpături, asta era. Şi să-i lase pe toţi să vorbească pînă cînd avea să obţină adevărata imagine a acestui aşa-numit zeu al cinematografiei ameri-

cane. Se şi gîndise deja la un titlu incitant: *„Adevărul despre Nick Rutledge".*

– Scottie, cu ce te ocupi?

– Cu... de toate, răspunse tînărul, zîmbind. Fac diverse comisioane, mă ocup de unele mici... amănunte... cam asta.

– Mda. Înţeleg, dar de cîştigat, cîştigi destul? Banii pe care îi primeşti, îţi ajung?

Scottie clătină din cap.

– Nu-mi ajung. Cum să-mi ajungă? Şi apoi nu fac asta tot timpul. Numai vara. În restul anului, învăţ. Sînt student la Universitatea din Carolina de Sud, adăugă el cu mîndrie în glas.

– Ah, înţeleg. Presupun că taxele ţi le plătesc ai tăi.

Scottie rîse.

– Oh, mama nu şi-ar putea permite să mă ţină la facultate. Şi încă la Universitatea din Carolina de Sud. Dacă n-ar fi Nick, nu mi-aş permite un astfel de... lux.

– Nick? repetă ea, privind în gol.

– Da, răspunse Scottie entuziasmat.

Puştiul ăsta se entuziasmează chiar pentru toate lucrurile astea, îşi zise Shane.

Scottie continuă:

– El plăteşte totul. Şi nu numai atît. Le trimite

bani mamei şi celor două surori mai mici ale mele.

Shane se năpusti, practic, asupra acestei informaţii. Poate că Rutledge fusese combinat cu mama lui Scottie şi acum îi plătea lunar o anumită sumă de bani, ca un fel de... răsplată. Dar dacă femeia îl şantaja? Realiză că trebuia neapărat să stea de vorbă cu mama lui Scottie.

– Dar de ce este atît de generos? întrebă ea, prefăcîndu-se mirată.

– Generos? întrebă Scottie, oarecum derutat. Tatăl meu a fost cascador într-unul dintre filmele lui Nick, acum trei ani. A murit în urma unui accident de-a dreptul stupid, iar Nick s-a simţit oarecum... răspunzător.

Aha! Deci asta era!

– Şi... a fost găsit... vinovat?

– Nu.

Scottie păru surprins de faptul că o persoană se putea gîndi la aşa ceva în legătură cu Nick.

– N-a fost vina nimănui. Tata îl dubla pe Nick într-o cascadă extrem de periculoasă, în care, la sfîrşit, trebuia să facă un salt foarte mare. Era şi vînt, ceea ce tata nu prevăzuse, cel puţin aşa credem noi. A fost de-ajuns un pas greşit... Pînă jos s-a făcut praf.

Scottie rămase o vreme tăcut, apoi continuă:

– Nick vrusese să facă el însuşi saltul acela, dar cei de la Societatea de asigurări au făcut spume la gură cînd au auzit asta. La fel şi producătorul. Oricum, Nick ştia că era o cascadă periculoasă şi ar fi vrut să-i convingă pe tata să-l lase pe el să o execute. Dacă ar fi făcut-o, tata n-ar fi murit. Nick a fost cel care a venit şi ne-a spus ce s-a întîmplat. După asta, a fost foarte atent cu noi... Da, da, ne-a ajutat foarte mult.

Cred şi eu... la banii lui, concluzionă Shane în gînd. Povestea lui Scottie o impresionase.

– Îmi pare rău pentru tatăl tău, murmură ea, aproape în şoaptă.

– Toţi murim într-o zi. Tata a murit în timp ce făcea ceva ce-i plăcea enorm. Şi mie îmi place filmul. Asta şi studiez, regia de film.

Shane se strădui să zîmbească. Tăcu o clipă, uitîndu-se pe geam şi încercînd să vadă terenul ascuns privirii de perdeaua stropilor de ploaie.

– Cred că m-am nimerit aici în plin sezon ploios, zise ea rîzînd, încercînd să înveselească atmosfera.

– Aşa este, fu Scottie de acord. Nici pe Nick nu-l prea încîntă vremea asta. Am rămas în urmă cu filmările.

Apoi începu să-l ridice în slăvi pe idolul său,

Nick Rutlede. Shane își nota cîte ceva, dar nu în termenii de idolatrie ai tînărului. În sfîrșit, ajunseră pe platoul de filmare. Scottie trase mașina chiar în fața cortului principal. N-avea bietul băiat de unde să știe că oprise chiar lîngă o băltoacă plină de noroi. Nici Shane nu știu... pînă în clipa în care coborî din mașină. Pantoful ei drept se afundă în noroiul care începu să-i mustească printre degetele de la picioare.

Reuși cu greu să-și extragă piciorul din pămîntul nămolos și înjură în sinea ei pe *cel* care îi făcuse pustiul ăsta de bine.

– Pot să vă ajut cu ceva? auzi în spatele ei o voce profundă pe care, chiar și fără să se întoarcă și să dea cu ochii de fața lui bronzată, o recunoscu ca fiind a lui Nick Rutledge.

Capitolul 2

Shane stătea într-un picior, ţinînd spînzurată între degete bareta pantofului care cu cîteva clipe în urmă fusese de un negru strălucitor. Noroiul se scurgea de pe pantof, picurînd pe jos. Se murdărise pe piciorul stîng şi nici măcar nu îndrăznea să se uite. Simţea că arăta oribil. Categoric, călcase cu stîngul venind să-l întîlnească pe noul idol al americanilor.

De fapt, *nu* pe el îl văzu, ci făcu cunoştinţă cu *pieptul* lui. Cînd se întoarse spre cel a cărui voce era atît de groasă şi de puternică, primul lucru pe care îl văzu fu pieptul extrem de lat, pe care tricoul alb, scurt pînă în talie, abia reuşea să-l acopere. Sub pielea bronzată, muşchii îi jucau în toate direcţiile.

– Cenuşăreasa, dacă nu mă înşel, continuă el

cu voce puternică, luîndu-i pantoful din mînă.

Era pentru prima oară în viaţa ei cînd, uitîndu-se la cineva, rămînea fără grai. Bărbatul acela chiar rîdea de ea şi ar fi trebuit să se supere, aşa cum se întîmplase cînd Banks o trimisese acolo, dar statura lui impunătoare mai degrabă o intimidă şi o clipă rămase cu gura căscată.

Figura bărbatului nu avea absolut nici un defect; era perfectă şi aproape i-o putea atinge. Nu era avantajat nici de cea mai mică urmă de machiaj şi nici de lumina estompată a vreunui reflector... Arăta fantastic! Într-adevăr, arăta exact ca pe ecranl Pometii proeminenţi dădeau feţei un aer de senzualitate, care se potrivea de minune cu barba şi cu mustaţa bine îngrijite, à la Van Dyke. De altfel, mustaţa ca şi părul vîlvoi, negru ca pana corbului, îl făceau să semene cu un diavol. Pînă şi linia nasului era perfectă, lucru pe care îl apreciase întotdeauna, ca pe ceva foarte ciudat. Foarte rar întîlneai un nas care să se potrivească feţei; unele erau prea mari sau prea mici, cu nările prea largi, prea înguste sau cu cîte un neg cît se poate de inestetic. Al lui era perfect. Dacă îşi făcuse cumva operaţie estetică aceasta îi reuşise foarte bine, conchise Shane. Singurul motiv pentru care pe fruntea lui Nick Rutledge nu scria

„Perfect" era faptul că avea ochii cenuşii. Feţei lui i se potriveau mai degrabă nişte ochi albaştri precum cerul. Acela era, probabil, modul prin care Dumnezeu arăta că nimeni nu este perfect. Dacă Nick Rutledge este aproape perfect, în schimb, probabil că are un creier de bibilică, îşi spuse Shane.

Brusc, îşi dădu seama că în timp ce îl studia, Nick făcuse şi el acelaşi lucru. Îşi ridică mîndră capul, părul negru şi des acoperindu-i umerii, întrebîndu-se în sinea ei ce impresie îi făcuse oare, chiar dacă numai ideea unei păreri favorabile o considera drept o nebunie curată. Cu toate acestea, nefiind genul care se subestimează, îşi dădu seama că Nick observase că era o femeie pe care unii o considerau frumoasă. Faţa ei delicată şi prelungă era atît de drăgălaşă, încît cu greu o puteai uita.

Nick îşi întrerupse pentru scurtă vreme inspecţia şi îşi îndreptă privirea spre Scottie care stătea stînjenit lîngă Shane.

– Ţi-ai ales o zi mizerabilă să-ţi aduci prietena pe platou, Scottie, zise el zîmbindu-i lui Shane cu gura pînă la urechi. Lasă-mă să văd dacă pot salva situaţia. Uite, ia-l de aici şi curăţă-l! îi ceru lui Scottie, întinzîndu-i pantoful.

Ceea ce urmă o găsi pe Shane complet nepregătită. În vreme ce Scottie se repezea să îndeplinească ordinul, Nick o ridică în braţe şi o duse pe platou, sub cort. Ea îl privea cu gura căscată, încercînd să nu se gîndească cît de bine se simţea în braţele lui.

– Mabel, am nevoie de un prosop! strigă Nick, aşezînd-o pe Shane pe un scaun tapisat cu o stofă de culoare albastră, din recuzită. Ea se hotărî destul de greu să-şi desprindă braţele din jurul gîtului lui.

Din spatele decorului apăru cineva alergînd, care îi aruncă lui Nick un prosop.

– Ce-ai de gînd să faci? îl întrebă Shane, reuşind, în sfîrşit, să vorbească. Îl privi uimită cum începe să-i şteargă noroiul de pe picior, cu mişcări încete şi prelungi. Cu degete puternice îi prinse uşor glezna care transmise şi celeilalte aceleaşi senzaţii ciudate.

– Să te şterg, nu? zise Nick cu voce inocentă, de parcă nu-şi dădea seama ce efect avea asupra ei gestul lui insinuant.

Cînd el ajunse mai sus de genunchi, Shane încercă să nu se mişte, dar dădu repede prosopul la o parte.

– De rest mă ocup eu, mulţumesc, îl informă

ea, sperînd că el nu observase cît de tare se îmbujorase. Respiră adînc şi începu să-şi frece piciorul.

Nick se ghemui în faţa ei urmărindu-i mişcările. Shane se intimidă.

– Trebuie neapărat să te holbezi aşa? întrebă ea nervoasă.

– De mult n-am mai văzut un picior atît de frumos! zise Nick. Păcat că îi aparţine lui Scottie, mormăi el printre dinţi.

– Nu îi aparţine lui Scottie, îl informă ea pe un ton aproape arogant.

– Ce bine, atunci mai sînt speranţe, zise el privind-o amuzat.

Ea se opri din şters.

– Îmi aparţine *mie.* Ne întoarcem, cumva, la vremurile în care femeile erau considerate bunuri personale ale bărbatului?

– Cu atît mai bine, zise Nick, luîndu-i prosopul din mînă. O clipă, privirea lui o învălui ca o vrajă şi îşi simţi inima bătînd cu putere.

– Am adus pantoful, domnişoară McCallister! strigă Scottie intrînd pe platou. Îmi pare rău de cele întîmplate.

– *McCallister!* repetă Nick surprins.

Shane era încîntată că îl intimidase puţin. La

urma urmei, erau chit fiindcă şi el reuşise acelaşi lucru doar în cîteva minute.

– Shane McCallister, zise ea, ridicîndu-se. Cuvintele îi fură însoţite de un uşor tremur al vocii. Nick o prinse de cot cu degete tari ca oţelul.

– Credeam că este vorba despre un bărbat.

– Mi-am greşit sexul, zise ea pe un ton sec.

El o măsură din cap pînă în picioare, zăbovind o clipă asupra sînilor mari, care se conturau sub bluza de o culoare albastră-fumurie.

– Observ.

Părea amuzat de propria-i greşeală şi, luînd pantoful din mîna lui Scottie, se aplecă şi îi luă în palmă talpa curată. Făcînd eforturi să-şi recapete echilibrul, Shane întinse mîna şi îl prinse de cap, înfigîndu-şi degetele în claia de păr negru şi moale. Nick nu dădu nici un semn că l-ar durea, iar ea îşi reprimă pornirea de a nu i-l smulge din rădăcină.

– Scuză-mi greşeala, zise el impasibil.

Dumnezeule! Nici nu ştiuse pînă atunci că dacă cineva îi atingea talpa piciorului îi putea provoca o senzaţie atît de... erotică. Se strădui să respire normal.

– Cei de la revista *Rendezvous* mi-au spus că vine să-mi ia un interviu Shane McCallister, dar

numele de *Shane* m-a făcut să presupun că este vorba despre un bărbat.

– Dacă eram bărbat nu m-aş fi aflat aici pentru interviu, zise Shane, încercînd din răsputeri să fie cît mai demnă cînd, de fapt, simţea că o apucă ameţeala.

Statura lui impunătoare o copleşi puţin cînd el se ridică încet şi simţi furnicături în vîrful degetelor cînd şi le luă din părul lui, coborîndu-le pe gîtul şi pe spatele lui musculos.

– Păi, nici nu mai e nevoie să mi-l iei. M-am răzgîndit. Nu mai dau nici un interviu, declară el şi se desprinse din încercuirea braţelor ei.

Trebuia oare să-l *implore* să-i acorde interviul pe care, de fapt, ea nici nu voia să i-l ia? Nici nu se gîndea să se întoarcă şi să-i spună lui Banks că renunţă.

– Stai puţin, nu te grăbi, zise ea, prinzîndu-l de braţ.

Nick se opri.

– O.K., zise privind-o atent. Convinge-mă. Îşi încrucişă braţele peste pieptul puternic, făcînd-o pe Shane să se simtă de parcă s-ar fi aflat în faţa unui pirat din secolul optsprezece. Toată echipa de filmare se adunase în jurul lor să-i privească.

– Ce te-a determinat să refuzi aşa, dintr-o

dată, pentru ca apoi să accepți și să refuzi din nou? întrebă ea. Lasă să se frămînte și el puțin, își spuse ea, dar el răspunse imperturbabil:

– Reporterii sînt niște mincinoși. Într-un moment de slăbiciune, impresarul meu m-a convins să dau interviul, dar cum pentru ei adevărul nu constituie o sursă de inspirație, scriu ce le convine. De ce-aș face-o?

Unu la zero pentru mine, își spuse ea, sigură pe sine.

– Dar la fanii tăi nu te gîndești? contracară ea. N-ai mai dat un interviu de doi ani.

– Le sînt recunoscător, zise el cu sinceritate, apoi o întrebă mirat: Dar ce e cu ei?

– Nu crezi că merită o poveste spusă chiar de gura ta? Și ce gură senzuală! adăugă ea în gînd. Ce naiba se întîmpla cu ea? Nu știu dacă ai citit vreodată revista noastră, domnule Rutledge, dar noi încercăm să facem cît mai exact portretul oamenilor, așa că interviul are un caracter intim, cu cît mai multe detalii...

– Cît de intim? întrebă el cu ironie.

Ea ignoră întrebarea și subînțelesul ei evident.

– ... așa că nu voi modifica absolut nimic.

– Mă bucur, zise el, trăgînd adînc aer în piept. Îmi place parfumul tău.

– Bravo ţie, zise ea pe un ton sec. Asta are vreo legătură cu problema noastră?

Cine ar crede că, de fapt, încerca să discute cu o vedetă de la Hollywood, dînd ea însăşi un interviu? Avea atîtea ţeluri în viaţă, atîtea înalte aspiraţii – cum ar fi fost să se găsească în vîrtejul unui uragan, în craterul unui vulcan sau în vîltoarea unui eveniment de importanţă mondială – nu să se învîrte printre oamenii acelui oraş din mucava. Dar Meg avusese dreptate. Rutledge avea o personalitate dinamică şi povestea lui ar fi fost chiar mai captivată decît interviul cu Preşedintele. Revenind la realitate, continuă:

– Ei, ce zici? întrebă ea, încercînd să pară binevoitoare.

– S-a făcut, zise el repede, răzgîndindu-se în mod inexplicabil. Îi luă mîna şi i-o scutură. Atingerea degetelor lui avu efectul unui şoc electric, care îi străbătu tot corpul.

Shane zîmbi, uşurată.

– Bine, acum te-aş ruga să mă conduci la secretara ta sau la persoana care are programul tău pentru următoarea lună. O să încerc să-mi planific timpul în funcţie de el...

– Ce plăcere! zise el, surîzînd maliţios.

Zîmbetul lui o enervă, dar nu lăsă să se vadă.

– Atunci, aşa rămîne!

– Sper, spuse el pe un ton insinuant.

Se găsea într-o mare încurcătură şi acest lucru îl simţea ca pe un nod în capul pieptului. Ce lună de coşmar o aştepta. Mai bine îl punea de-acum la punct, înainte de a fi prea tîrziu. Dar nu se mai obosi să cerceteze pentru cine ar fi fost prea tîrziu.

– Domnule Rutledge, zise ea în şoaptă, trecîndu-şi privirea peste mulţimea de oameni care stătea cu urechile ciulite. Eu sînt profesionistă şi mă aflu aici cu un scop precis: acela de a-ţi lua un interviu. Vocea ei părea convingătoare şi se felicită în gînd pentru asta, dar privirea lui insistentă parcă îi ricoşa cuvintele.

– Asta rămîne de văzut. Apropo, prietenii îmi spun Nick, încheie el, făcîndu-i cu ochiul şi scuzîndu-se pentru o clipă.

Shane rămase sub privirile curioase ale celor din jur, apoi mulţimea se risipi treptat şi membrii echipei îşi reluară treburile.

– Nu ţi-am zis eu că e un tip grozav? o întrebă Scottie.

Shane uitase de el. În prezenţa lui Nick avea senzaţia că uită o mulţime de lucruri, cum ar fi menţinerea echilibrului. Nu-i plăceau bărbaţii care

o intimidau. Pînă să-l cunoască pe acest individ cu o asemenea personalitate copleşitoare, singurul care se mai putea lăuda cu o astfel de performanţă fusese Alan Sherman, cel cu care se şi căsătorise. Şase luni mai tîrziu, cu hotărîrea de divorţ în mînă, avea deja o părere foarte clară despre bărbaţii atrăgători, care ştiau cum să domine o femeie.

Shane îl lăsă pe Scottie să-i dea înainte cu laudele, iar ea încercă să-şi recapete calmul, deşi în momentul respectiv nimic nu-i putea domoli dogoarea trupului. Căldura aceea nu se datora decît enigmaticului Rutledge.

Nick reveni în cinci minute.

– Gypsy îţi trimite imediat programul, o anunţă el.

– Gypsy?

– Secretara mea.

Are o secretară care se numeşte Gypsy, îşi spuse Shane. Mi se pare normal.

– Ai mîncat ceva pînă acum? întrebă el.

– Un sandviş în avion.

– Sandvişurile nu ţin de foame, o convinse el, luînd-o de mînă. Ea nu se opuse, lăsîndu-l să-i absoarbă căldura care o pîrjolea. Fiecare gest al lui era atît de... intim, de parcă s-ar fi cunoscut de

cînd lumea.

– Stai puţin, protestă ea, retrăgîndu-se. Parcă filmai, nu? Cum o să pleci chiar acum?

– Pot să plec, pentru că nu filmam. *Protectorul Divin* trebuie să stea pe punte, cu vîntul jucîndu-i în păr şi cu soarele aruncîndu-şi razele pe deasupra velelor, îi explică el cu umor. Nicăieri în scenariu nu scrie că trebuie să fiu de faţă şi cum meteorologul anunţă vreme proastă în continuare, am întrerupt filmările. Eşti mulţumită?

Ea dădu din cap afirmativ.

– Bun, atunci aşteaptă-mă o clipă să mă schimb, dacă nu cumva... făcu o pauză, zîmbind în colţul gurii... ţi-ar plăcea să afli, bineînţeles în scop profesional, cum mă dezbrac de costum.

Nu-i plăcea să-şi bată joc de ea, aşa că îi răspunse pe un ton tăios, cu o figură împietrită:

– Interviul nu presupune amănunte atît de intime.

El ridică din umeri.

– Păcat. Scottie, arată-i lui Shane platoul de filmare şi întorceţi-vă în zece minute.

– Hai, zise Scottie. Toţi sînt simpatici.

Shane aruncă o privire dezaprobatoare în direcţia lui Nick şi îl urmă pe Scottie care îi făcu cunoştinţă cu mulţimea de operatori, recuziteri,

cascadori şi figuranţi. Încerca să le reţină numele şi figurile, fiindcă intenţiona să le ia interviuri multora dintre ei pentru a-şi demonstra teoria cu privire la Nick.

Tocmai făcea cunoştinţă cu garderobiera cînd vocea unei femei, puternică şi foarte ascuţită, ca un ţignal, străpunse aerul:

– Mincinosule! urla la Nick, care se retrăgea cu spatele, femeia îmbrăcată într-o rochie de epocă, foarte decoltată, după care lovi cu piciorul stativul unui reflector care se sparse şi se rostogoli mai departe.

– Asta e, zise Nick prinzînd-o pe Shane de cot, Adrienne Avery, interpreta principală, arţăgoasă şi plină de temperament.

– Şi acum de ce e atît de nervoasă? întrebă Shane.

Din spate se auzeau bufnituri. Era clar că Adrienne Avery distrugea tot ce-i ieşea în cale.

Nick îi mulţumi lui Scottie, apoi o scoase repede pe Shane de pe platoul de filmare. Deschise umbrela şi i-o ţinu deasupra capului pînă ajunseră la maşină.

– I-am promis că iau prînzul cu ea, bombăni el.

– Probabil că este leşinată de foame, spuse Shane, strîmbînd din nas. Uite ce e, nu vreau să-ţi

creez probleme, protestă ea.

Deşi cu o mînă o ţinea de cot, iar cu cealaltă ţinea umbrela, reuşea totuşi să-şi frece şi braţul de sînul ei. Avea o expresie inocentă ca a unui copil nou-născut, dar Shane ar fi jurat că ştia exact ce făcea şi dacă continua să se poarte cu răceală avea să dea de bucluc.

El deschise portiera. Nu avea decît să se urce, ceea ce şi făcu.

– Nu trebuia neapărat să mă inviţi la masă, insistă ea.

– Dar am făcut-o, zise el, apoi ocoli grăbit maşina şi se urcă la volan.

Parcă aducîndu-şi, continuă:

– Mi-ai dovedit că fac o greşeală, spuse el, bătînd-o uşor pe picior. Mai degrabă pe coapsă.

De ce trebuia neapărat să pună mîna pe ea?

– Chiar aşa? întrebă ea, simţindu-şi gîtul uscat.

– Da. Ar trebui să fiu mai cooperant cu presa, zise el şi porni motorul *Ferrari* - lui.

– Habar n-aveam că sînt atît de convingătoare, mormăi ea, încercînd să stăvilească valul de căldură ce o cuprinsese pornind exact din coapsă.

– Şi încă cum, o asigură el cu voce scăzută. Ce preferi?

Nu era sigură că auzise bine.

– Poftim?

– Mă refeream la mîncare. Nick începu să rîdă simţind cum se foieşte stînjenită.

Dacă privirea ar ucide, îşi zise ea, atunci în zece, cel mult unsprezece minute, tipul s-ar afla la morgă.

– Ce-ţi place, mîncarea franţuzească, chinezească, pescărie?

– Pescărie, răspunse ea, agăţîndu-se de primul cuvînt care i se păru mai rezonabil.

– Asta-i grozav, zise el zîmbind. Ştiu un restaurant excelent, unoe se prepară o mîncare nemaipomenită şi unde atmosfera e foarte intimă, adică e aproape întuneric.

– Nu-ţi place să vezi ce mănînci?

– Ba da, dar îmi place s-o fac în linişte. Într-un loc aglomerat şi bine luminat, în loc să mănînc, dau autografe şi, oricît de bună ar fi, nu-mi place mîncarea sleită.

Are dreptate, îşi spuse ea încercînd din răsputeri să nu-şi arunce privirea spre el. Parcă era hipnotizată. În lumina slabă a amurgului, Nick părea foarte atrăgător. Niciodată nu-şi închipuise că va gîndi în felul acela despre un bărbat şi, în nici un caz admirînd vreunul dintre ei. Bărbaţii seducători, îşi spuse ea precaută, îşi folosesc far-

mecele pentru a răzbate în viaţă şi pentru a amăgi femeile. Hei, fără aprecieri personale. Comportă-te ca o profesionistă! Pînă la proba contrarie, tipul nu se făcea cu nimic vinovat. Se străduia să nu tragă concluzii pripite şi să-şi controleze reacţiile corpului.

Restaurantul era foarte cochet, iar şeful de sală părea plăcut surprins să-l vadă pe Nick. Au fost conduşi la o masă, aşezată discret într-un colţ întunecat, cu banchete de pluş pe cele două laturi. Nick se aşeză, nu aşa cum se aşteptase ea, faţă în faţă, ci chiar lîngă ea. În faţa pericolului de a-l simţi atît de aproape, trupul i se crispă, iar cînd el întrebă dacă doreşte un cocktail, rămase surprinsă cînd se auzi comandînd sherry. Fir-ar să fie! Ce naiba se întîmpla cu ea? Nici măcar nu-i plăcea sherry-ul. Şi, cum era de aşteptat, acesta fu adus imediat împreună cu paharul cu *chablis* rece pentru Nick.

– Vii des aici? îl întrebă ea. Interesantă întrebare, îşi reproşă ea în gînd.

Zîmbetul lui Nick îi pătrunse în vene mai rapid decît sherry-ul din care tocmai sorbise.

– Ori de cîte ori am posibilitatea. Nu uita că, atunci cînd nu particip la turnarea exterioarelor, locuiesc la Hollywood.

Ea îşi făcea de lucru cu piciorul paharului, evitînd efectul hipnotic al privirii lui. Destul că apa de colonie folosită de el îi ataca căile olfactive, făcîndu-i nările să freamăte. Niciodată apa de colonie bărbătească nu o excitase atît de tare. Probabil că sherry-ul i se urcase direct la cap, ocolind locul unde se afla sandivişul servit în avion.

– Înţeleg că tu ai hotărît distribuţia şi exterioarele pentru filmare. De ce ai ales tocmai Colorado?

Întrebarea îl surprinse în mod plăcut.

– Aici există anumite locuri care arată foarte romantic cînd soarele bate într-un fel anume. Cred că asta contează foarte mult.

– Dar în California soarele nu „bate într-un fel anume"?

– S-ar putea, admise el, ungîndu-şi încet o felie de pîine cu unt. Tot ce făcea, făcea cu încetineală. Acelaşi lucru se putea spune şi despre felul cum tărăgăna cuvintele. Dar eu am crescut în Colorado...

– Aşa că te-ai hotărît să arunci ceva bani celor de prin părţile locului.

– Cam aşa ceva, zise el, punînd jos cuţitul. Dacă greşesc, corectează-mă, Shane, dar cînd mă aflu în preajma ta mă faci să mă simt ciudat.

Aha, începe să-şi dea arama pe faţă, se gîndi ea.

– De ce nu mă placi? întrebă el cu voce slabă.

Ea făcu ochii mari. Observase, oare, ceva? Se dăduse ea, cumva, de gol cu ceva? Ceea ce o surprindea cel mai mult era că el părea foarte sincer, de parcă pentru el ar fi contat că o femeie, una singură, nu îi cădea la picioare. Poate contează, îşi spuse ea. Nu admitea refuzuri...

– Nu pot spune că nu te plac, domnule Rutledge..

– Nick, o corectă el.

– Nick. Nu ştiu prea bine cum să te iau.

– În doză întreagă, îi veni el în ajutor, privind-o insistent.

Shane se uită în jos.

– Cred că o să comand o salată de creveţi, spuse ascunzîndu-şi ochii după lista cu meniuri. Îl auzi chicotind înfundat, atingîndu-i fiecare terminaţie nervoasă. Împinse paharul cu sherry.

Cît mîncară, chelneriţa veni de cîteva ori la masa lor. Timpul trecea şi interviul lui Shane se afla într-un punct mort. Întrebările pe care i le punea păreau stupide, ca ale unui diletant. În seara aceea totul îi mergea prost. O să iasă mai bine mîine dimineaţă, se consolă ea, aşa că îi

refuză propunerea pe care tocmai i-o făcea.

– N-ai vrea să mergem undeva să dansăm? o întrebă în timp ce punea pe masă o sumă considerabilă şi o ajuta să se ridice de pe banchetă.

– Aş vrea să mă duc în camera mea.

– Asta se poate aranja. Stătea în spatele ei, mult mai înalt decît ea, abia atingîndu-i umerii cu palmele. Ea îi simţea prin haină căldura degetelor. Ceva o făcea să-şi închipuie că nu se gîndeau la acelaşi lucru.

– Mă duc singură.

– Niciodată nu las o femeie care nu cunoaşte oraşul să se întoarcă singură în camera pustie de hotel. Mai ales cînd, zise el, fluturîndu-i prin faţa ochilor nişte chei, cele ale maşinii sînt la mine. Limuzina vă aşteaptă, doamnă, zise el pe un ton teatral.

Shane îl luă de braţ şi ieşiră afară în noapte. Ploaia se oprise. Pe cerul întunecat străluceau cîteva stele. Era vineri seară şi viaţa de noapte abia începea.

– Eşti sigură că vrei să te întorci la hotel? o întrebă din nou Nick, în timp ce *Ferarri*-ul era tras la bordură.

– Sînt sigură, zise ea hotărîtă.

Nu mai fu însă atît de sigură cînd, coborînd din

maşină, el o urmă în holul hotelului şi apoi în lift. Se aşteptase să o lase în faţa intrării, nici gînd să o conducă pînă sus. Iar acum se aflau în faţa camerei ei. Simţea din nou furnicături în tot corpul.

– Asta-i uşa, zise ea, căutîndu-şi cheia. De ce naiba întotdeauna cheile cădeau la fundul genţii?

– Ai o uşă foarte drăguţă, replică el maliţios. De partea cealaltă arată la fel?

– Îmi închipui că da. Probabil are aceeaşi culoare şi restul, zise ea amuzată fără să vrea.

– Vorbeşti serios? Părea atît de surprins, de parcă i-ar fi destăinuit un mare secret. Mi-ar plăcea să văd.

Ea începu să rîdă şi deschise uşa.

– Vezi?

– Văd, zise Nick ţintuind-o cu privirea în timp ce închidea uşa în urma sa.

Shane bîjbîi să aprindă lumina, dar nu nimeri de prima dată comutatorul. Lampa de lîngă măsuţa pentru cafea pîlpîi şi ea respiră uşurată.

El continuă să o privească în timp ce intra repede în cameră.

– Nu sar pe tine, dacă de asta ţi-e frică.

Ea îşi înălţă capul, sfidător.

– Nu mi-e frică, îl informă cu răceală.

– Atunci, vino aici, zise el cu vocea sa plăcută ca atingerea unei catifele.

Shane se trezi îndreptîndu-se spre el, de parcă nu-şi mai putea coordona mişcările.

– Relaţia noastră trebuie să fie strict profesională, se auzi ea protestînd, dar rosti cuvintele cu mai puţină convingere decît intenţionase.

– Doamnă, vorbeşti cam mult, zise Nick şi îi prinse faţa în palme. Îi atinse buzele, la început foarte, foarte uşor. Atît de uşor, încît crezu că visează. Dar, pe măsură ce apăsarea devenea mai insistentă, se convinse că nu era un vis. Era realitatea. Dintr-o dată, uşile bine închise cu cinci ani în urmă se deschiseră larg, lăsînd libere sentimente pe care le îngropase cu grijă. Se opri îngrozită şi îl împinse.

– Nu aşa se termină un sărut, Shane. Stai ţeapănă ca o scîndură şi nu-ţi foloseşti deloc farmecele. Dar o să exersăm.

– Ba n-o să „exersăm" deloc, îl informă ea cu voce tremurată.

– N-ar strica o repetiţie, încercă el să o convingă, trăgînd-o mai aproape.

Ea făcu un pas înapoi.

– Spectacolul s-a terminat.

– Vom sponsoriza un bis, zise el privind-o cu

ochi strălucitori.

Ea încercă din nou să-l pună la punct.

– Uite ce e, sînt foarte obosită. Îi arătă uşa şi i-o deschise. Mesajul era foarte clar.

– N-ai sărutat ca o femeie obosită, spuse el zîmbind, trecîndu-şi un deget peste obrazul ei. Cred că mi-ar plăcea să-mi iei un interviu mai intim. Somn uşor, mormăi, mîngîind-o încă o dată cu privirea, apoi ieşi.

Capitolul 3

Shane se trezi din somn, auzind o uşoară bătaie în uşă.

Se ridică în capul oaselor. Visa?

Bătaia se auzi din nou, de data asta ceva mai tare.

Bîjbîi după ceas, aproape căzînd între pat şi noptieră. Şase şi şapte minute. Şase şi şapte minute? Cine naiba era treaz sîmbăta la ora şase şi şapte minute? Încercă să se dezmeticească, dar se trezi de-a binelea abia cînd bătaia în uşă deveni din ce în ce mai puternică. Poate luase foc hotelul!

– Doamne, mormăi ea, sărind din pat şi înhăţînd halatul violet. Îşi căută papucii, dar nu găsi decît unul. Bun şi unul decît nimic, îşi zise ea, legîndu-şi în grabă halatul transparent. Descuie

repede uşa şi o deschise larg, aşteptîndu-se să dea cu ochii de faţa îmbujorată a vreunui salariat al hotelului, venit s-o scoată din incendiul devastator.

În locul acestuia, Shane se trezi luată în braţe înainte de a înţelege cine stătea în prag. Gura îi fu acoperită de buze insistente care păreau că vor să o sufoce şi îi provocau furnicături în braţe şi în picioare. Savurînd dulceaţa sărutului, o clipă avu senzaţia că pluteşte.

– Stai puţin? Ce naiba se întîmplă aici? Făcînd eforturi să se apere, Shane îşi strecură palmele între ea şi agresor. Se eliberă, dîndu-i un brînci puternic.

– Nick! Cine altul?

– Ce cauţi aici? îl întrebă. Îşi dădu seama că el nu o priveşte în faţă şi imediat privi în jos. I se desfăcuse halatul şi cămaşa de noapte subţire ca un voal îi acoperea foarte puţin formele trupului. În schimb, i se zăreau foarte bine sfîrcurile excitate. Se înfăşură repede în halat, legînd atît de strîns cordonul, încît simţi că o doare.

– Voiam să ştiu dacă săruţi la fel de bine dimineaţa ca şi seara. M-am convins că da, însă mai trebuie să lucrăm la părţile finale, zise Nick, intrînd în cameră.

Shane închise uşa în urma lui.

– Eşti cel mai egoist, insuportabil... Se opri enervată. Avea la îndemînă un vocabular atît de bogat, iar ea se bîlbîia ca o tîmpită!

Nick ridică un deget în aer.

– Stai uşor. N-am spus că eu sărut bine. Am spus că tu şi, în caz că nu ai observat, era vorba de un compliment.

Shane îşi trecu degetele prin păr, ridicîndu-şi-l de pe faţă.

– Nu am observat nimic la ora şase dimineaţa. La ora asta o persoană serioasă ar trebui să se afle în pat.

– De-asta am şi venit. Spre groaza ei, se îndreptă spre pat dezbrăcîndu-se de haină.

– Nu ţi-am făcut nici o invitaţie, zise ea tăios, aşezîndu-i-se în faţă, încercînd să-l împiedice să ajungă la pat.

Nick pocni din degete.

– Ce urît, spuse el, uitîndu-se peste umărul ei spre patul deranjat. Întotdeauna ai somnul atît de agitat? o întrebă făcînd semn cu capul spre cearceafurile mototolite. Faţa de pernă era trasă pe jumătate, lăsînd să se vadă dedesubt materialul cu flori, decolorat.

Shane tresări, dezmeticindu-se brusc. O făcea

din nou să se simtă vulnerabilă. Ah, de ce nu dormise ca lumea peste noapte? Cel puţin, acum ar fi avut puterea să-l înfrunte. Ceva însă îi spunea că i-ar trebui ceva mai mult decît o noapte de somn pentru a-i ţine piept acelui bărbat. Luă perna şi o aranjă.

– Hai să nu ne legăm de felul în care obişnuiesc să dorm.

Nick continuă de parcă nu ar fi auzit-o:

– Eu dorm buştean cam cinci ore. Pentru organism sînt suficiente. Restul e timp pierdut, doar dacă, bineînţeles... Se opri şi îşi aţinti privirea seducătoare pe pieptul ei care se mişca în ritmul respiraţiei... Doar dacă nu eşti singură. În cazul ăsta timpul poate fi fructificat, zise el, luînd-o de mînă.

Nefiind convinsă că poate ignora senzaţia de căldură pe care i-o provoca atingerea lui, îşi smuci mîna înainte ca vraja să pună stăpînire pe ea.

– Nu mă interesează producţia de fructe, zise ea, dar zîmbetul lui îi dădu de înţeles că nici jocul de cuvinte nu-i reuşise. Ce cauţi aici? îl întrebă pentru a doua oară.

– Am venit să-ţi arăt răsăritul soarelui, Shane. Sînt convins că nu l-ai văzut niciodată.

– Răsăritul? repetă ea, aproape scoasă din

sărite. Ce-i atît de nemaipomenit?

– Este, o asigură el, alunecîndu-şi uşor palmele peste umerii ei, dezgolindu-i.

Calmă, Shane, stai calmă! Tipul e nebun! Ştiindu-se atît de vulnerabilă, se dădu un pas înapoi, ca să nu-i mai simtă palmele.

– Ştiai că eşti nebun? Eu stau aici în cămaşă de noapte...

– Am observat, o întrerupse el.

– ...discutînd prostii cu un bărbat nebun, care se pare că nu doarme niciodată. Toţi cei de la Hollywood sînt ca tine?

– Sînt unicul, ai uitat? Îi făcu cu ochiul. Doar de-asta te afli aici: să scrii povestea aia, nu?

Îşi înfundă palmele în buzunarele blugilor strîmţi şi uzaţi. Shane rămase cu ochii la pulpele musculoase şi la şoldurile înguste care se conturau sub materialul uzat. Exact aşa arată un atlet! îşi spuse ea. Talia joasă a blugilor o duse cu gîndul în altă parte, dar imediat puse frîu imaginaţiei, ridicîndu-şi brusc capul. Văzîndu-i zîmbetul, îşi dădu seama că privirea ei apreciativă îi făcuse plăcere. El scoase din buzunar o hîrtie pe care o despături înainte de a i-o întinde.

– Asta ce mai e? îl întrebă, smulgîndu-i-o din mînă.

– Parcă voiai programul meu pentru luna viitoare. Gypsy şi-a julit degetele, special pentru tine.

– A fost probabil prima ei experienţă ca dactilografă, replică Shane pe un ton sec.

De ce oare îşi arunca nervii pe o biată femeie pe care nu o văzuse în viaţa ei? Nick o făcea să se simtă atît de prost, nu femeia aceea, cu un nume atît de ciudat, Gypsy.

Shane studie lista. Primul lucru care îi sări în ochi fu: *„Sîmbătă, 10 septembrie. Petrecere la Gloria. Merg cu Shane."* Astăzi.

– Ce-i asta? îl întrebă, arătîndu-i cuvintele cu degetul.

Nick trecu în spatele ei.

– Ah, asta. O să-ţi placă, o asigură el, aşezîndu-şi palma pe umărul ei. Gloria dă nişte petreceri grozave. E o veche suporteră de-a mea.

Shane trecu în revistă la repezeală hainele pe care le adusese cu ea.

– N-am cu ce să mă îmbrac, protestă ea.

– Nu-i nimic. Prezenţa ta contează cel mai mult. Începu să-şi plimbe din nou mîinile peste umerii ei. Ea se crispă încercînd să nu dea atenţie mîngîierilor.

– Îţi simt muşchii încordaţi. Ia stai puţin, se oferi el şi, fără alte comentarii, se apucă exact de

ceea ce ea nu ar fi vrut, adică să-i facă masaj, frecţionîndu-i muşchii şi stîrnindu-i în tot corpul senzaţii de nesuportat. Cînd el îşi ridică palmele din ce în ce mai sus pe spatele ei, frămîntîndu-i carnea şi croindu-şi drum spre zonele sensibile ale sînilor, avu senzaţia că pluteşte ca în transă. Îşi ţinu respiraţia, încercînd din răsputeri să se mişte, dar rămase pe loc, sorbind plăcerea, aşteptînd nerăbdătoare tot ce i se oferea.

El se întoarse încet cu faţa spre ea, abia atingîndu-i sînii. Îi dădu capul pe spate cu vîrful degetului şi îşi lipi buzele de pielea albă şi netedă a gîtului ei, stîrnindu-i pulsaţii dureroase în tot corpul. Shane începu să gîfîie cînd halatul îi căzu de pe umeri, dar nici nu observă pentru că el îi şi acoperise cu sărutări uşoare pielea dezgolită.

Mîngîierile lui îi stîrniră focul pasiunii, care pînă atunci arsese mocnit, aprinzînd scîntei mult mai puternice şi mai strălucitoare. Nu, nu, nu mai vreau! auzi ea strigînd slab o voce lăuntrică.

O sonerie. Auzea o sonerie. Telefonul! Respiră uşurată, deşi nu ar fi vrut.

– Telefonul, zise el încet, arătînd cu capul în direcţia de unde se auzea soneria.

Shane se agăţă de el ca de un colac de salvare.

– Alo?

Era vocea ei? Îi tremura atît de tare! Se blestemă în gînd şi îşi ascunse ochii de privirea lui scrutătoare.

– Ah, scuză-mă, Shane. Am uitat diferenţa de fus orar. Te-am trezit din somn? Era Meg.

Slavă Domnului că o sunase Meg.

– E în regulă. Nu eram în pat.

– Dar nici prea departe, îi şopti Nick la cealaltă ureche. Respiraţia lui îi mîngîia pielea gîtului, stîrnind din nou focul pasiunii. Faţă de acel bărbat trebuia să păstreze distanţa. Luă telefonul şi se îndepărtă de Nick atît cît îi putea permite lungimea firului, adică pînă în baie.

– N-am mai avut răbdare să aştept. Cum arată în realitate? o întrebă Meg abia respirînd.

– Nici nu-ţi poţi imagina, zise Shane fără să vrea. Din camera alăturată auzi un chicotit. Nu mai pot vorbi, Meg. Te sun eu, bine?

– Bine. Am să....

Dar Shane închise telefonul înainte ca ea să termine ce avea de spus şi intră în cameră, hotărîtă să-l dea afară pe Nick pînă nu se mai întîmpla cine ştie ce.

Urmărind-o cum pune receptorul în furcă, îi zîmbi provocator.

– Unde rămăsesem cînd am fost întrerupţi atît de brusc? o întrebă apropiindu-se.

– Tocmai îţi făceam vînt din cameră, replică ea.

El îi ridică o buclă care îi căzuse pe umeri şi i-o sărută uşor.

– Eu parcă altceva îmi aduc aminte, murmură, apoi zîmbetul de pe buze i se stinse. Sînt convins că eşti la fel de imaculată ca prima zăpadă căzută din cer.

– Chestia cu „zăpada" nu e treaba ta, ripostă ea. Cine naiba îi dădea dreptul să fie *tot* timpul atît de insinuant? Reuşise să-i distrugă propria imagine pe care şi-o făcuse despre sine, aceea de bună profesionistă. Se întreba dacă Barbara Walters fusese pusă vreodată într-o asemenea situaţie.

Pe Nick nu-l impresionă însă tonul ei tăios.

– Nu te-a interesat niciodată şi *altceva* în afară de muncă?

– Acum *eu* sînt cea care pune întrebări. Sau ai uitat? Dar Nick nu răspunse nimic, aşteptînd parcă răspunsul ei. După cîteva clipe, Shane ridică din umeri.

– Am fost măritată... o dată, spuse ea, încercînd să pară cît mai indiferentă cu putinţă.

– Şi? întrebă Nick, conducînd-o afară.

Ce importanţă avea? îşi spuse ea, întorcîndu-se cu spatele la el. Totul se petrecuse demult... foarte demult. Şi nici nu i se întîmplase ei, ci altei femei, mult mai impresionabile şi mai vulnerabile decît ea.

– Alan era ceea ce se chema „un bărbat bine", care m-a înşelat cu cine vrei şi cu cine nu vrei. Totul n-a durat decît şase luni. Nu ştiu nici acum de ce a ţinut neapărat să se însoare. Nu era genul de bărbat al unei singure femei.

Nick tăcu, păşind alături de ea. Nu, nu avea nevoie de mila nimănui. *Nu suporta* mila nimănui. Îşi îndreptă umerii şi se întoarse cu faţa spre el.

– Gata cu destăinuirile. Şi acum, pentru că tot m-ai trezit, aşteaptă-mă să fac un duş şi să mă îmbrac.

– Cu cea mai mare plăcere, spuse Nick. N-ai nevoie de cineva care să te frece pe spate? urmă el, zîmbind insinuant şi încercînd din nou să flirteze cu ea.

– Nu. Şi să ştii că n-am de gînd să mă îmbrac cu tine aici. Coboară în hol şi aşteaptă-mă acolo, îi zise Shane. Se întreba cîte femei ar fi îndrăznit să-i vorbească astfel.

– În hol? o întrebă Nick, prefăcîndu-se îngrozit. Oh, dar nu-ţi dai seama ce mă aşteaptă acolo?

– Ce? îi făcu ea jocul.

– Vai, chiar nu te gîndeşti că s-ar putea să se fi adunat deja, în hol, unde mă trimiţi tu, legiuni întregi de admiratoare de-ale mele? rosti el pe un ton cît se poate de teatral.

Shane oftă.

– Dacă vei fi luat de val, o să te caut şi, în cele din urmă, tot am să te găsesc. Aşa că n-are rost să-ţi faci probleme.

– Păi... nu asta ar fi problema...

– Dar care? întrebă ea nerăbdătoare, zîmbind în sinea ei.

– Vezi tu... s-ar putea să mă înconjoare şi să-mi smulgă hainele de pe mine. Ştii... s-au mai întîmplat cazuri. Doar nu vrei să te însoţesc în... pielea goală, nu? Izbucni în rîs. Sau poate că... vrei? adăugă el, ţintuind-o cu privirea.

Shane ridică braţele, recunoscîndu-se învinsă.

– Bine, stai aici. Se simţea atît de neajutorată în prezenţa lui. Şi asta chiar din clipa în care dăduse cu ochii de el. Fie că-i plăcea sau nu, trebuia să recunoască, deşi numai în sinea ei, că tipul o fascina.

Scoase, supărată, cîteva haine din valiză, haine pe care vrusese să le pună pe umeraşe, cu o seară în urmă, cînd ajunsese la hotel, dar, în

cele din urmă, renunţase. Şi acum se uita la ele cît de şifonate erau. Intuia deja că n-avea să aibă o zi prea grozavă. Se baricadă, practic, în baie şi răsuci cu putere cheia în broască.

– Îţi promit că am să fiu cuminte, auzi ea, prin uşa închisă, vocea senzuală a lui Nick.

– Mai mult de o grămadă, bombăni ea, dînd drumul la apă. La apa rece, fireşte. Apa caldă ar fi moleşit-o, or ea trebuia să fie cît se poate de lucidă pentru a nu deveni una dintre „cuceririle" lui Nick Rutledge. Nu trebuia să uite că se afla aici pentru a lua un interviu de care depindea întreaga ei carieră. Aşa că ultimul lucru de care avea nevoie sau şi-l putea dori era acela de a se îndrăgosti de acest actor, pe jumătate bărbat, pe jumătate zeu.

Şi atît de atrăgător, atît de viril! îi şopti o voce lăuntrică, în timp ce apa rece îi răcorea trupul înfierbîntat.

Cînd ieşi de sub duş, avu impresia că se transformase într-un aisberg, dar cel puţin avea mintea limpede. Recapitulă în gînd întrebările pe care voia să i le pună şi aspectele asupra cărora urma să insiste. Apoi se fardă discret, ca de obicei.

La un moment dat însă constată cu stupoare

că uitase să-şi aducă în baie sutienul, aşa că puloverul albastru se mula acum provocator pe sînii ei tari şi plini, cel care ar fi privit-o nemaiavînd nevoie de prea multă imaginaţie pentru a „ghici" formele pe care bietul pulover nu le mai putea ascunde. Ce bărbat nesuferit! N-o lăsa nici să se îmbrace ca lumea. Încerca totuşi să se consoleze, spunîndu-şi că sînt o mulţime de femei care umblau fără sutien. Da, dar asta nu însemna că trebuia să fie şi ea una dintre ele. În afară de asta, a sta în faţa lui Nick fără sutien însemna ca şi cînd ar fi agitat un peştişor de aur în faţa unui piranha. Era mai bine totuşi să se ducă să-şi ia sutienul. Poate că Nick nici n-avea să observe. Numai că... a observat. Şi încă foarte bine, iar privirea lui spunea că îi şi plăcuse ceea ce apucase să vadă, cu toate că Shane se mişcase cît putuse de repede, afişînd un aer nepăsător şi dezinvolt.

– Şi acum ce urmează? îl întrebă ea, pe un ton cît se poate de profesional.

– Păi, de vreme ce am pierdut răsăritul, hai să căutăm un locşor ceva mai retras, unde să luăm micul dejun şi unde să începi să-mi pui întrebări. Nu asta ne-a fost înţelegerea? Îţi petreci timpul cu mine şi, în felul ăsta, afli cum îşi petrece Nick Rutledge o zi obişnuită din viaţă.

– Da, așa ne-am înțeles, confirmă ea, întrebîndu-se dacă toate zilele lui începeau cu cîte o încercare de a cuceri o femeie.

– Bun. Atunci, hai să mergem, îi zise el, întinzîndu-i geanta. Vreau să ne simțim cît se poate de bine. Și o să am grijă să te aduc înapoi la hotel suficient de devreme ca să ai timp să te pregătești pentru petrecere.

Shane oftă, resemnată. Ce altceva putea face decît să-l urmeze? Și îl urmă.

În hol, se afla foarte puțină lume.

– Unde sînt toate admiratoarele alea fanatice, care să-ți rupă hainele de pe tine? întrebă ea, ironică, în timp ce el o conducea spre ușa turnantă. Cîteva capete se întoarseră în direcția lor, în vreme ce cîteva perechi de ochi mirați păreau să întrebe același lucru: Ăsta nu e...?

– Cred că încă mai dorm, spuse Nick, ridicînd din umeri. De ce? Țineai neapărat să le vezi?

– Tot ce e posibil, fu Shane de acord, după care adăugă, cu îngîmfare: Poate că mi-ar fi plăcut să te văd lipsit de apărare în fața unei întregi cohorte de femei.

Nick oftă.

– Femeile, draga mea, începu el, în timp ce un valet îi aducea mașina la scară, nu sînt niciodată

lipsite de apărare, crede-mă. Oricare dintre ele poate, dacă vrea, să ţină un bărbat în palmă, ca pe o jucărie.

Shane era convinsă că Nick încerca s-o prindă cu garda coborîtă. De aceea îşi propuse să se comporte cît mai prudent cu putinţă.

Restaurantul era deosebit, semănînd mai curînd cu o uriaşă bucătărie de ţară, înţesată de mese şi de scaune. Nu erau decît doi sau trei clienţi, iar chelneriţa care le luă comanda avea ochii încă cîrpiţi de somn.

Shane îşi scoase casetofonul din geantă, apăsă pe butonul „înregistrare" şi începu:

– Se spune că aţi readus în filmele dumneavoastră romantismul, fantezia şi sensibilitatea. Care este părerea dumneavoastră despre această afirmaţie?

– Nu, Shane, nu eu am făcut asta, răspunse el cu sinceritate. Ci poveştile pe care le aleg ca punct de plecare pentru scenariile filmelor mele. Oamenii au nevoie să creadă din nou în eroi şi în cutezanţa nesăbită împinsă pînă la sacrificiu. Rea-

litatea din jurul nostru este atît de aspră şi de dură, încît oamenii simt din cînd în cînd nevoia de a evada, de a ieşi din cotidian, de a trăi, vreme de două ceasuri, pe alte meleaguri, într-o altă epocă şi, mai ales, într-o altă lume, mai nobilă, mai bună, mai frumoasă şi mai plină de tîlc decît problema dăunătorilor din agricultură, a ipotecilor sau a escaladării preţurilor. Uneori, reuşesc să ia cu ei, în suflet, o fărîmă de sensibilitate sau de iubire. Acesta este, de fapt, şi scopul filmelor mele.

– Acela de a umple sufletele oamenilor cu visuri deşarte?

– Visurile nu trebuie neapărat să fie deşarte, insistă Nick. Ele trebuie, mai întîi de toate, *să fie, să existe.* Trebuie să *ai* un vis şi abia după aceea să te gîndeşti cum să faci să devină realitate, îi explică el, cînd o văzu privindu-l neîncrezătoare. Eu le dovedesc oamenilor că speranţa şi optimismul n-au dispărut cu desăvîrşire, că greutăţile şi necazurile pot fi depăşite. Şi pentru asta nu este nevoie decît de încredere şi de perseverenţă.

– Şi dacă totuşi pierd? întrebă Shane, sceptică.

– Cum ar putea să ştie ce vor pierde, dacă nu încearcă? o contrazise Nick. Dacă nu rişti, nu

cîştigi. Se poate întîmpla chiar să cîştigi foarte mult.

– Sau să pierzi foarte mult.

– Da, fu el de acord, dar un dram de optimism te ajută să depăşeşti orice obstacol. Există două moduri de a privi lucrurile. Ridică paharul cu apă din faţa lui. Încercaţi să-mi descrieţi ceea ce vedeţi.

– E doar un pahar cu apă.

– Şi?

– E curat, adăugă ea, ştiind exact unde voia el să ajungă.

– Şi? insistă el.

– Bine. E pe jumătate gol.

– Iar eu îl văd pe jumătate plin! exclamă el, punînd paharul pe masă.

Shane ridică din umeri.

– Oricum am lua-o, paharul nu este plin decît pe jumătate.

– Da, dar în vreme ce dumneata te plîngi că paharul nu e plin decît pe jumătate, eu mă bucur că e măcar pe jumătate plin.

– Înţeleg că vă mulţumiţi cu puţin. Înseamnă că a vă face un cadou nu este deloc o problemă, concluzionă ea, veselă. Dar atunci, explicaţi-mi şi mie cum de o persoană ca dumneavoastră, cu

idei atît de generoase, a devenit totuşi actor de cinema.

Shane cunoştea răspunsul, dar îi făcea plăcere să-l audă rostit de vocea joasă şi puternică a lui Nick. Vreme de o clipă, şi-l imagina pe scenă, recitînd un monolog dintr-o piesă de Sheakespeare.

– Am devenit actor din întîmplare, mărturisi el.

Chelneriţa le adusese comanda, iar Nick ataca, plin de elan, cîrnaţii prăjiţi din faţa lui. Continuă:

– Intenţionam să mă înscriu la Universitatea din Carolina de Sud, cînd un prieten de-al meu mi-a spus că primise, în urma unei selecţii, un rolişor într-un film. De fapt, era vorba de un dialog între doi bărbaţi, din care unul era interpretat de Johnny (aşa îl chema pe prietenul meu). Ca să-şi poată învăţa mai repede rolul, Johnny avea nevoie de cineva care să-i citească replicile celui cu care avea să dialogheze în film, iar eu m-am oferit să-l ajut. Iar la repetiţii mă duceam şi eu cu el... cred că din curiozitate. Odată, repetam împreună cu el scena respectivă cînd ne-a auzit regizorul. Eu, personal, cred că Johnny era mai bun decît mine. Oricum, el şi-a jucat rolul care, între noi fie vorba, nu era cine ştie ce, iar pe mine m-a luat

regizorul şi m-a dus la John Bowman care căuta pe cineva pentru rolul principal din *Robin Hood.* Aşa a început totul. A fost chiar mai simplu decît mi-aş fi putut închipui.

– Şi, la Universitate, ce anume aţi fi dorit să urmaţi? îl întrebă ea, jucîndu-se cu mîncarea din farfurie. Cînd se afla în preajma lui, uita să şi mănînce.

– Dreptul, mărturisi el. Shane păru surprinsă, iar el rîse. Avocaţii au nevoie şi de o memorie foarte bună, aşa că îmi vine foarte uşor să-mi învăţ rolurile. În afară de asta, meseria de actor îmi place mai mult... Nu e atît de monotonă ca avocatura. Îmi place să mă legăn încoace şi încolo pe un vîrf de catarg şi să mă joc de-a „Errol Flynn", zise el, clipind şiret.

Şi ce mîndru ar fi Errol să te vadă! îşi spuse Shane.

– Înţeleg deci că, pentru dumneavoastră, filmul este un joc.

– Da, dar un joc serios, spuse el. Pentru că plata unui număr destul de mare de oameni depinde de tine, de ceea ce faci şi de faptul că o faci sau nu la timp. Trebuie să ştii că eu, unul, îmi iau munca în serios. Şi, mai ales, îmi place ceea ce fac. În viaţă, contează foarte mult să-ţi alegi o

meserie care să-ţi placă cu adevărat, pentru ca tot ceea ce faci, să faci cu plăcere.

– Înţeleg că, din acest punct de vedere, sînteţi un om norocos.

Nick îi luă mîna şi i-o strînse uşor.

– Da, sînt.

Shane se simţi, din nou, foarte stînjenită.

Capitolul 4

O aduse acasă la el.

Cînd Nick pomenise prima oară despre casă, Shane își imaginase un apartament mic și lăturalnic. Nu era pregătită pentru o vilă cu două etaje, din lemn și sticlă, spațioasă, modernă, situată pe vîrful muntelui, deasupra Denver-ului.

– Parcă ai spus că locuiești în California? îl întrebă ea, în timp ce arunca o privire living-ului masiv, îmbrăcat în pluș și cu covoare, de o nuanță albastru-deschis, pe jos. Își simți tocurile afundîndu-se în ele. Plușul lor aproape îi înghiți tocurile, în același fel în care personalitatea lui Nick i-a înghițit-o pe a ei, se gîndi ea.

– Chiar locuiesc în California, dar asta este *casa mea.* Sînt un *Colorado-nean* original, ți-aminteşti? Apăsarea mîinii lui pe umărul ei o în-

demnă să înainteze.

– Da, murmură ea. Era undeva pe prima casetă. Se uita la imensul tavan boltit, întrebîndu-se ce ar putea face o persoană cu tot acest spaţiu. Micul ei apartament ar putea încăpea într-o astfel de cameră, rămînînd suficient spaţiu pentru un teren de volei.

Nick veni în faţa ei, creînd o superbă imagine aşa cum stătea sprijinit de balustrada din stejar a scării în formă de inele.

– Bine ai venit în umila mea locuinţă, o necăji el.

– Care este definiţia ta despre „umil"? întrebă ea, admirînd încă decorul. În afară de faptul că era copleşită de el, ea îl găsi surprinzător, plin de gust şi acaparator; culorile – o plăcută combinaţie de albastru şi maro. Nu crezuse niciodată că aceste două culori se pot completa una pe alta atît de bine.

– Umil, este ceea ce simt cînd sînt lîngă tine, spuse el, coborînd şi luînd-o, elegant, de mijloc. Ea se aştepta să plesnească tavanul astfel încît el să poată pluti cu ea în braţe.

– Cred că ţi-ai studiat rolurile în aceste filme prea îndeaproape, comentă ea, încercînd să-l convingă că farmecul lui nu a afectat-o.

– Hei!

Shane se întoarse şi îl văzu pe Scottie venind spre ei. Purta o haină lungă peste o pijama maro.

– Nu ştiam că eşti o persoană matinală, ca Nick, zise el, alăturîndu-i-se.

– În general nu sînt atît de matinală, spuse Shane. Locuieşti aici?

Nu se putea trage o altă concluzie pe moment, dar se gîndi că mult mai potrivit ar fi fost dacă un grup de fete, îmbrăcate sumar, ar fi venit să împartă dormitoare separate. Un tînăr bărbat somnoros nu putea genera prea multe intrigi.

– I-am promis mamei lui că voi avea grijă de el, interveni Nick, răspunzînd în locul lui Scottie.

Ea se uită la faţa lui Nick, care niciodată nu-i păruse mai străină ca pînă atunci.

– Pari a fi nobil tot timpul, spuse ea cu răceală.

– Dar desigur. A fost vreodată vreo îndoială? spuse Nick încercînd să pară serios.

Shane nu răspunse întrebării sale. În schimb, începu să măsoare lungimea foaierului strălucitor, uitîndu-se la picturile ce se aflau acolo. O enormă fereastră se ivi deasupra celei de-a doua podea.

– Pot să-ţi arăt şi restul casei? se oferi Nick. Încă o dată el îşi strecură o mînă, aproape posesivă, în jurul taliei ei subţiri, trăgînd-o lîngă el,

astfel încît pieptul ei atinse toracele lui.

– Poate vrei să-mi vezi budoarul? Fiecare dintre noi, dintre tipii nesuferiţi ai Hollywood-ului, are unul, ştiai? E locul unde noi seducem persoane tinere şi inocente. Se ridică şi-şi coborî sprîncenele de două ori, răsucindu-şi capetele mustăţii.

Scottie rîse, după care se scuză şi plecă să-şi ia micul dejun.

– Cred că vom renunţa la vizitarea budoarului, zise Shane, eliberîndu-se din îmbrăţişarea lui. Sînt sigură că tu nu foloseşti ceva atît de arhaic. Îşi aranjă părul, gîndindu-se o clipă. Eşti tipul care improvizează.

Ochii lui Nick străluciră în timp ce o conduse afară.

– Stelele deasupra noastră, fînul proaspăt cosit, totul la dispoziţia mea, îi spuse el, şoptind vorbele la ureche.

Un mic fior o străbătu. Abia putea să fie atentă în timpul turului casei, dar reţinu că erau douăzeci de camere cu totul.

De la terasa camerei de jocuri de la al doilea etaj, Shane se uită în jos la valea plină de case şi maşini. Impresionată, lăsă să-i scape un mic fluierat.

Nick se strîmbă.

– Este ca şi cînd te-ai uita în jos dintr-un castel, nu-i aşa? întrebă el, reacţionînd la comportamentul ei.

Ea se întoarse spre el, găsindu-l chiar mai magnific decît imaginea ce se întindea sub privirea ei. Se agăţă de gratiile moderne şi complicate, cu motivul lor de *fleur-de-lis.*

– Poate îţi iei rolurile prea în serios, presupuse ea. El se pregătea s-o sărute. Putea citi asta în ochii lui. Îşi întoarse capul şi se uită în jos, după care continuă: Nu-ţi este frică că vei ajunge un tip calculat? îl întrebă ea, un pic prea repede.

Nick rîse. Era oare din cauza mişcării ei sau a vorbelor?

– Deja sînt, îi răspunse. Şi nu mă deranjează deloc. Nu am ambiţii mari ca actor. Ştiu de ce sînt capabil şi, cînd va veni timpul să nu mai pot escalada munţii ca să eliberez doamne sechestrate, mă voi apuca de altceva. Momentan, am un rol. Este plăcut să fii plătit pentru a fi erou.

– Frumoasă muncă dacă o poţi obţine, concluzionă Shane, zîmbind. În regulă, ce urmează acum?

– Acum te voi duce în camera mea de groază, îi spuse el repede.

– Ai putea să fii puţin mai explicit? întrebă ea

cînd el o luă de mînă şi o conduse spre terasă.

– Am o sală de gimnastică la primul etaj, o lămuri el. Încerc să mă antrenez cîte puţin în fiecare zi. Muşchii pectorali tind să dispară dacă începi să duci o viaţă sedentară, îi spuse el, umflîndu-şi pieptul pentru a sublinia asta. Ei îi părea a fi tare ca o stîncă. Conducerea studioului va fi dezamăgită cu un erou neantrenat, adăugă el. Vino, poţi să urmăreşti.

Dacă cineva i-ar fi cerut lui Shane, cu o săptămînă în urmă, să numească cinci activităţi care ar plictisi-o, ar fi pus în capul listei urmărirea cuiva care se antrenează. Şi iat-o aici, aşteptînd cu nerăbdare să-l vadă pe Nick. Nu era sigură la ce se putea aştepta. Într-un fel, şi-l imagina gemînd şi icnind, leoarcă de transpiraţie; dar în toate acestea o incita ideea de a vedea acel trup bine făcut, aproape perfect.

Nick plecă să se schimbe şi ea rămase în camera mare, singură cu misterioasa grămadă de maşinării, garantate pentru asigurarea unei performante activităţi bune şi profesionale. Toate

arătau pentru ea ca nişte instrumente de tortură. Îşi trecu mîna peste una dintre maşinării... Cît de rece îi părea la atingere! Camera era bine luminată şi trei pereţi erau placaţi cu oglinzi din podea pînă în tavan.

– Se pare că îi place să se vadă transpirat, îşi zise Shane în timp ce păşea pe podeaua vătuită. Un zîmbet îi trecu pe faţă la gîndul oglinzilor servind la imaginea altor activităţi. Podeaua era, cu siguranţă, destul de confortabilă pentru acestea.

Ce se întîmpla cu ea? De cînd îşi pusese ochii pe el, mintea-i zbura spre subiecte intime. Fusese întotdeauna mîndră de faptul că era diferită. Gata cu nimicurile, Shane McCallister, îşi spuse cu severitate.

Shane se agăţă de bara de balet ce se afla de-a lungul peretelui şi încercă să-şi amintească exerciţiile care făcuseră parte din perioada ei de adolescentă, cînd Nick intră în cameră. Rămase puţin şocată, văzîndu-l.

Purta un tricou din plasă cu picăţele albastre, asortîndu-se cu şortul albastru. Un anumit fel de pantofi sport avea în picioare, dar cine se uita la picioarele lui? Restul era prea splendid, observă ea, pentru a mai acorda atenţie la orice altceva de

sub gleznele lui. Shane nu înțelegea de ce el gîndea că are nevoie de exerciții. De ce cocheta cu perfecțiunea?

Încet se întoarse, încercînd să ascundă cît de mult o încîntau formele lui. Începu să caute un defect, o cicatrice, ceva care să-l facă pe acest superb bărbat mai uman. Nu găsi.

– Te-ai gîndit vreodată să faci o reecranizare a lui Tarzan? întrebă ea cu o teamă în voce înainte ca rațiunea s-o poată opri.

Zîmbetul de pe fața lui îl coborî de pe muntele Olimp și îl aduse într-o sferă a șmecheriei diabolice, mai pămînteană, adevărată, dar, de departe, mult mai periculoasă.

– Replicile lui Tarzan nu sînt romantice, dar mișcările lui da, răspunse Nick, privirea lui îmbrățișînd-o. Cum ți-ar plăcea să joci rolul lui Jane?

– Nu sînt bună la cățărat în copaci.

– Nu copacii sînt cei pe care tu trebuie să urci.

O roșeață fierbinte îi apăru în obraji. „Hm, ce înseamnă asta?" se întrebă ea cu iuțeală, plecînd de lîngă el și arătînd spre un aparat.

Obligat, Nick se uită unde îi arăta ea.

– Ăsta se folosește la formarea mușchilor de pe brațe, fără a răni coatele. Nu trebuie stricată marfa, îi spuse el sfios.

– Aşa te vezi tu? întrebă ea. Ca o marfă? Îngrozitor!

– Nu, mă respect mult prea mult.

Se aşeză pe saltea şi îi arătă o ciudată contracţie.

Shane se uită şocată cum poziţia incomodă în care stătea el îi obliga muşchii abdominali să se contracte.

– Dar, adăugă Nick, sînt prea realist ca să nu ştiu că ăsta este parţial modul în care studioul mă vede. Lucrez cu ceea ce am, trase el concluzia. Coborî bara, respirînd uşor şi regulat. Doar cîteva picături de transpiraţie apăruseră pe umerii săi.

– Poţi sta aici. Îi arătă un scaun în colţ. Îţi promit că n-o să dureze prea mult. Probabil te plictiseşti foarte tare.

Ea încuviinţă şi porni spre scaun, dar în mintea ei nu era de acord cu el. Găsise un nou aspect, în care scrierea articolului ei devenise din ce în ce mai dificilă. Cu siguranţă, nu dorea ca articolul ei să sune ca unul romantic, în final ridicînd în slăvi virtuţile lui. Trebuie să existe o fisură în armura lui, îşi spuse ea. Dar nu mai era atît de grăbită să o găsească.

Fii mai puţin femeie şi mai mult jurnalist! îşi aminti ea cu fermitate. Scoţîndu-şi blocnotesul,

stătea cu creionul pregătit, aşteptînd ca inspiraţia s-o cuprindă.

Singura inspiraţie care i-a venit nu avea nimic de-a face cu scrierea unei poveşti bune.

– Ce-ai zice de o baie în piscină? întrebă Nick, sprijinindu-se lîngă Shane în timp ce îşi ştergea transpiraţia de pe faţă. După antrenament, muşchii i se umflaseră chiar mai mult. Shane putu vedea distribuţia muşchilor abdomenului prin tricoul lui de plasă. Grăbită, îşi închise blocnotesul care nu cîştigase nimic altceva decît trei mîzgălituri elaborate în ultima oră.

– Este puţin cam rece afară pentru asta, zise ea, încercînd să-şi amintească dacă văzuse vreo piscină pe terenuri. Absenţa ei o lovi ca un fleac suplimentar. Se gîndea că o casă de mărimea asta trebuie să aibă o piscină.

– Nu este afară, o informă el. Am o piscină înăuntru, chiar pe partea cealaltă a sălii de gimnastică.

Shane îşi roti ochii spre tavan.

Îl urmă prin sala de gimnastică, încercînd să-şi

bage în geantă blocnotesul şi reportofonul neutilizat. Obiectele căzură cu zgomot pe fundul genţii sale mari, fără formă, pe care şi-o atîrnă pe umăr cu greutate.

Piscina dreptunghiulară, cu apa sa albastră, cristalină, sclipea, luminată de sus printr-un luminator. Dar era o problemă.

– N-am costum de baie, preciză ea. Înotul şi plaja nu-i trecuseră prin minte cînd îşi făcuse bagajele pentru călătorie.

– Şi? întrebă el cu inocenţă. Promit că nu mă voi uita.

Shane nu ştia dacă să fie nervoasă sau amuzată. Ceea ce ştia era că simţise un fior electric radiind prin ea.

– Chiar dacă te-ai uita, nu ar fi multe de văzut, zise ea glumind. Eu, una, voi sta aici, mulţumesc. Tocmai îşi aruncase geanta într-un şezlong cu dungi albe şi albastre cînd îl auzi pe Nick spunînd:

– Nu poţi condamna un bărbat pentru că încearcă. Cînd ea se întoarse să-l privească, îl văzu scotocind într-o firidă construită în perete.

– Aici, spuse el, scoţînd ceva din ea, care arăta ca o încîlceală de sfoară neagră.

– Aici ce? întrebă Shane, luîndu-i-o din mînă.

– Aici este costumul tău de baie, îi spuse el.

Ea încercă să netezească ceea ce-i oferise şi să-l întindă peste părţile mai importante. Cu greu se găsea aşa ceva.

– Ăsta nu este un costum de baie, protestă ea. Este un şervet. De unde-l ai?

Cine era femeia care-l purtase? Se specializase el în femei care aveau mărimea şase?

– E un dar neexpediat, îi răspunse el. Doamna intenţiona să plece pe drumul ei cu mult timp înainte. Păstrează-l! o îndemnă el.

Erau tot felul de motive pentru care ea nu trebuia să şi-l pună, îşi zise ea, stînd în camera de alături şi încercînd bretelele, de mătase neagră, la ceafă. Dar, de ce făcea asta? Nici măcar nu înotase vreodată. Care era motivul ei? Pune-ţi hainele înapoi pe tine! o îndemnă raţiunea, în timp ce apăsă clanţa uşii şi ieşi afară.

Pe moment, vocea raţiunii sale se retrase într-o şoaptă care se topi în admiraţia lui Nick.

– Ai văzut, ţi-am spus că ţi se potriveşte. Am ochi buni.

Care trebuie să crească într-un ochi de vultur, dacă îţi creşte pe piele. Astfel de gînduri ale conştiinţei sale se veştejiră cînd ea îl privi atentă pe Nick. Purta chiar mai puţin decît în sala de

gimnastică. Acum avea un costum de baie, care adăuga un nou înţeles cuvîntului „concis". Era o nuanţă izbitoare de albastru şi era ispititor modelată pe corpul său. Pulsul lui Shane făcea lucruri ciudate, aşa cum extremitatea bărbătească a lui Nick îi telegrafie ei.

– Vino aici, o grăbi, întinzîndu-şi o mînă încet. Stai cu mine.

– Am o imagine mai bună de aici, îi spuse ea. Îşi drese glasul. Am nevoie să intru în atmosfera acestei camere. Am nevoie să stau departe de tine, se corectă ea încet. Simţurile ei începură să se înmoaie precum o cîrpă. Trebuie să fie umiditatea de vină, încercă ea să-şi explice. Shane McCallister nu se poartă aşa cu bărbaţii, chiar dacă sînt exemplare sexy. Mai ales dacă sînt grozavi. „Arată ca o grotă", îi spuse lui, arătînd spre statuile albe, reprezentînd vechi zeităţi, care stăteau în nişele lor din perete.

– Tot ce-i trebuie este un spirit al apei, zise el, ridicîndu-şi picioarele într-o mişcare fluidă.

Nick o luă de mînă şi se îndreptă spre apă. Ceva îi spuse ce intenţii are el, înainte ca panica să o cuprindă.

– Nu, chiar nu cred că este o idee bună, protestă ea. Eu...

În glumă, el o ridică şi o aruncă în apă, după care plonjă după ea. Shane deschise gura pentru a mai protesta, în timp ce lovi suprafaţa apei. Apa tratată cu clor îi năvăli în gură, umplîndu-i-o şi înăbuşind-o. Ochii i se închiseră şi se cufundă în apă, cu braţele desfăcute. Capul îi pulsa groaznic, cerîndu-i aer pentru plămîni, dar aici nu era. Se cufunda tot mai mult în apă.

Brusc, simţi aer, peste tot în jurul ei, rece şi bun. Mîini tandre o aşezară pe ceva neted şi tare. Era afară din piscină. Pieptul i se ridică, umplîndu-se cu aerul dulce şi începu să tuşească cu violenţă. Cînd în sfîrşit deschise ochii, văzu faţa concentrată a lui Nick deasupra ei. Era întinsă lîngă piscină şi el îi dădea părul de pe faţă.

– Eşti bine?

Ea încercă să dea din cap.

– Da, spuse, într-o şoaptă răguşită.

– De ce nu mi-ai spus că nu ştii să înoţi? o întrebă el. Doamne, îmi pare rău. Cîteodată fac lucrurile impulsiv.

Ea se simţi prost aşa cum ridica din umeri, neputincioasă.

– Nu voiam să admit lucrul ăsta, murmură ea. Atunci observă trei răni lungi şi roşii pe braţul lui. O, nu, eu am făcut asta? întrebă ea, ridicîndu-se

încet şi atingînd, ezitînd, urmele cu vîrful degetelor.

– Se vor vindeca! o asigură el categoric. Şi, pe deasupra, le meritam, ba chiar mai mult. Nu pot să-ţi spun cît de rău îmi pare.

Expresia lui, una de preocupare amestecată cu părere de rău, o făcu să-i treacă toată supărarea. Cum putea să-l învinuiască, cînd era atît de evident că regreta foarte mult ce se întîmplase?

– Credeam că tu eşti perfect, îl scuză ea.

– Impulsivitatea este călcîiul lui Achile la mine. De obicei ştiu ce vreau şi acţionez ca atare. Nick îi atinse cu tandreţe obrazul, degetele coborîndu-i spre bărbie. Dorinţa pură înflori în trupul lui Shane. Îi era frică că el ar putea să citească emoţia în ochii ei şi încercă să se uite în altă parte, dar Nick îi prinse bărbia în aşa fel, încît ochii ei erau la acelaşi nivel cu ai lui. Încet, gura lui se lăsă peste a ei, făcînd-o să guste sărutul, înainte de a se naşte. Sufocarea care o cuprinse era total diferită de ceea ce mai trăise. De data aceasta respiraţia ei era o cauză a senzaţiilor delicioase care o purtaseră în măreţia sărutului lui Nick.

El era în genunchi, trăgînd-o şi pe ea, apăsîndu-i formele fine de trupul său tare, făcînd-o să

se simtă ca şi cînd ar fi două jumătăţi ale unui întreg. Mîinile lui erau pretutindeni, mîngîindu-i pielea umedă şi făcînd-o să ardă de pasiune. Era atentă la faptul că buzele lui le părăsiră pe ale sale şi acum îşi puneau marca pe pielea ei. Sărutările plouară încet pe ochii ei, pe obraji şi pe gît. Limba sa se jucă pentru un moment cu bătăile pulsului din adîncitura gîtului, aţîţînd-o şi mai mult. Îşi simţi pieptul încordîndu-se, sfîrcurile înmugurite suspinînd după mîngîiere.

Ca şi cînd i-ar fi citit gîndul, următoarea mişcare a lui Nick îl aduse deasupra pieptului ei. Mîinile sale mari o scăpară de materialul negru şi ud de pe pielea ei de alabastru şi îi cuprinse fiecare sîn în palmele sale, mîngîindu-i senzual pînă cînd ea ajunse să creadă că va înnebuni. Cu următoarea mutare coborî spre şoldurile ei pînă ce simţi limba lui necăjindu-i un sfîrc roz şi apoi pe celălalt. Atingerea lui, deşi încă tandră, crescu în intensitate, astfel încît, pentru încă o dată, o trase aproape de el. Buzele lui le presară cu tărie pe ale ei, iar respiraţiile lor se contopiră şi deveni una. Ea era absorbită de el, voinţa dispărîndu-i în negura vîrtejului pe care el îl crease pentru ea.

– Salut, Flămîndule ...Oh!

Vocea exuberantă a lui Scottie brăzdă aerul.

Realitatea se frînse în jurul lui Shane şi se forţă pentru a înţelege. Nick o eliberase şi acum stătea cu spatele la ea, protejînd-o. Cu iuţeală îşi trase bikini pe ea şi îşi dori ca roşeaţa din obrajii ei să dispară.

– Eu... Eu am adus sandvişuri, zise Scottie bîlbîindu-se.

Cînd Shane se întoarse, ridicîndu-se cu greutate în picioare, observă că Scottie nu ştia ce să facă cu ochii. În mîinile sale, uşor aplecată într-o parte, era o tavă plină cu diferite gustări. Carafa cu sifon părea că se va răsturna pe podea. Arăta de departe mult mai stînjenit decît era ea. Se ridică, păşind înainte.

– A fost foarte drăguţ din partea ta, zise ea, apucînd celălalt capăt al tăvii. Eu... eu aproape am ameţit, spuse ea, încercînd să se scuze referitor la asta. Da, aproape ameţise. De două ori, îşi zise ea în gînd. Şeful tău a crezut că ar fi mai distractiv dacă mă aruncă în bazin, pledă ea, aşezînd tava pe masa albă dintre două şezlonguri. Din păcate, eu nu ştiu să înot şi a trebuit să mă salveze.

– Respiraţia gură la gură poate fi răsplătită, îi spuse Nick lui Scottie care părea să accepte scuzele fără să clipească.

Cum stăteau toţi trei jos, împărţind sandvişurile, Shane se întrebă cîte scene ca asta o fi văzut Scottie pînă acum. Ceva mai mult decît curiozitatea profesională intervenea aici, realiză ea.

După ce trecu suficient timp, Nick o informă pe Shane că avea de gînd s-o înveţe să înoate. În ciuda tuturor protestelor, Shane se trezi înapoi în apă.

– N-ai de ce să te temi, o asigură Nick. Scottie este aici pentru a te simţi şi mai în siguranţă.

Ea se întrebă dacă strălucirea din ochii lui dădea cuvintelor sale un alt sens. Realiză că nu apa era inamicul ei numărul unu, ci ea însăşi. Fiinţa ei era o imensitate de emoţii. I se strînse inima, nefiind sigură dacă putea face faţă acestor senzaţii. Încercă să alunge aceste gînduri şi să se concentreze asupra instrucţiunilor de înot pe care Nick i le dădea. La sfîrşitul şedinţei de înot, reuşea deja să facă pluta.

Un telefon întrerupse atmosfera relaxantă. Opinia lui Nick era necesară în schimbările de ultim moment ale unui document.

– Vrei să vii singură? întrebă el după ce retransmise mesajul lui Shane. Poţi să afli puţin mai mult despre viaţa mea, adăugă el făcîndu-i cu ochiul.

Ea îşi aruncă o privire în tava de argint strălucitoare, pe care Scottie a adus-o prea devreme. Părul ei, care abia începuse să se usuce, era o masă de cîrlionţi.

– Nu, spuse ea, clătinînd din cap. Dacă o să merg la petrecere cu tine, mai bine mă interesez dacă poate cineva să facă ceva cu această claie de păr.

– Îmbracă-te, zise Nick. Personal, gîndesc că este atrăgător. Apoi, o sărută pe creştetul capului şi îl instrui pe Scottie cum s-o ducă acasă.

Shane îl privi cum părăseşte camera. Simţea o strîngere ciudată în piept, pe care însă încercă să o ignore.

Capitolul 5

Părul lui Shane se răzvrătea, neputînd fi aranjat. După ce făcuse cîteva cumpărături, încercase să găsească un salon de cosmetică, unde s-o poată coafa cineva, dar la o oră atît de tîrzie fusese imposibil; trebuia să se descurce singură. Îi plăcea să-şi poarte părul drept, cu cărare pe mijloc. Îi dădea un aer de distincţie. Coafura pe care o avea acum o făcea să pară sălbatică şi neglijentă, ca şi cînd urma să danseze desculţă, agitînd o tamburină în jurul unui foc de tabără.

Merge, nu-i aşa? se întrebă ea, lăsînd peria de păr pe cămin. Deci individul începe prin a-i deranja liniştea sufletească, apoi o aruncă în bazin, iar acum o obligă să-şi schimbe şi felul de a se îmbrăca. Două zile în jurul lui Nick Rutledge şi, gata, era o altă persoană, ori aşa se simţea ea?

– Şi unde vor duce toate astea? îşi întrebă ea propria imagine din oglindă în timp ce îşi lua din cutie noua ei rochie. Încă o lună, de acum înainte, şi tot ce vei fi pentru Nick Rutledge va fi un nume. Chiar vrei să te implici, poate chiar să te îndrăgosteşti, şi după aceea să se termine totul într-o lună? Imaginea din oglindă nu avea răspunsuri pentru ea, ci doar o ciudată lumină în ochii ei.

Shane oftă şi se îmbrăcă cu rochia. Era deosebit de sexy, cu un decolteu în formă de V provocator, în timp ce întreg spatele gol îi era acoperit doar cu două breteluţe subţiri încrucişate, împletindu-se în jos spre talia ei subţire. Rochia strălucea din acel punct, cu suficient material peste şolduri pentru a se mişca îmbietor. Îşi cumpărase această rochie, special pentru petrecere. Mai mult decît atît, şi-o cumpărase s-o poarte pentru Nick.

Shane, nu este nimic rău în a arăta bine, îi spuse ea cu severitate imaginii din oglindă. Dar renunţă la acest carusel înainte de a cădea de pe cal, tinzînd la acel inel de bronz. Să cazi pentru un star nu are nici o raţiune. Acum, scrie articolul şi ţine-ţi afurisita de inimă deoparte.

Era gata aranjată şi nu suporta să aştepte, deşi întotdeauna era gata cu mult înainte de ora

fixată. Se aşeză cu carnetul în mînă, încercînd să noteze cîteva concluzii. Fusese hotărîtă să scrie cel mai bun articol posibil. Acum nu putea să scrie nimic. O întreagă zi fusese pierdută. Asta trebuie să înceteze. Trebuie să se liniştească. Întotdeauna fusese capabilă să-şi controleze emoţiile, exceptînd acea scurtă perioadă cu Alan. Şi chiar şi atunci, ea fusese cea care pledase pentru divorţ.

Nu-şi putea permite să se îndrăgostească din nou. Emoţia îi distruge toate lucrurile bine aranjate din viaţa ei şi, categoric, se interferează cu scopurile ei.

O bătaie în uşă întrerupse muştruiala pe care şi-o făcea singură. Cuvintele zburară, în timp ce acea de-acum familiară furnicătură puse stăpînire pe ea. Poate, se gîndi ea, grăbindu-se spre uşă, muncise prea mult în aceşti ultimi ani. Nu avusese nici o vacanţă. Poate că spre ce se îndrepta ea nu era un fel de dragoste nebună. Poate era numai cu nervii la pămînt. Poate...

Dezamăgirea îi apăru pe faţă în timp ce deschise uşa şi-l găsi pe Scottie stînd acolo în locul lui Nick.

– Doamne, arăţi minunat! exclamă el cu ochii strălucindu-i.

Shane zîmbi mulţumită.

– N-a putut veni Nick? întrebă ea, privind în susul şi în josul holului.

– Oh, este în maşină. S-a gîndit că este mai bine dacă nu iese şi nu provoacă agitaţie, explică Scottie, pînă se îmbracă.

– Cum vine asta? întrebă Shane, luîndu-şi mica poşetă pe care şi-o cumpărase pentru a se asorta cu rochia.

– Oamenii se aşteaptă să vadă celebrităţile bine îmbrăcate şi asta îl face mai uşor de murdărit. Dacă poartă blugi tociţi, oamenii se uită miraţi şi întreabă, este sau nu este? Dacă este îmbrăcat în smoking, ei sînt siguri.

– Cred că are sens, răspunse Shane. Nu se gîndise la cîtă intimitate renunţa o celebritate pentru această meserie. Începuse să sune mai puţin fermecător. Închise uşa după ea, urmîndu-l pe Scottie o conduse spre lift.

Nick o aştepta în spatele limuzinei negre, geamurile fumurii protejîndu-l de lumea de afară. Shane se simţi ca şi cînd ar fi intrat în interiorul unui sanctuar. Scottie închise portiera după ea şi se instală în scaunul şoferului.

– Bună, spuse Nick cu căldură. Chiar şi în întuneric ea văzu privirea de apreciere din ochii

lui. Foarte drăguţ! zise el răguşit, aşezîndu-se mai aproape de ea.

– Am găsit rochia asta într-un mic magazin, în...

– Vorbeam despre tine, o întrerupse Nick, atingîndu-i părul. Îmi place cum e acum. Îţi dă o notă de nesupunere sălbatică, de libertate.

– Se potriveşte unei petreceri decente? întrebă ea nesigură.

– Niciodată nu m-aş deda unor astfel de petreceri.

Bărbatul era un actor perfect. Putea să pară sincer şi vînzîndu-i Podul Brooklyn sau proprietăţi în Atlantic.

– Observ că ceea ce s-a întîmplat între noi de dimineţă nu pare să fi avut un efect permanent asupra ta, nu-i aşa? Privirea sa îi cuprinse tot trupul.

– Nici unul, confirmă ea. Cu ce ocazie se ţine petrecerea? întrebă ea, simţind că este mai înţelept să schimbe tactica.

– Este sîmbătă, îi răspunse el.

– Asta este o ocazie?

– Pentru Gloria, da, spuse el, rîzînd. Îi place să dea petreceri. Altora le place să meargă la petreceri. Totul se aranjează, îi spuse el cu nepăsare.

Pari foarte tensionată, adăugă el după o pauză. Vrei un alt mesaj?

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca el să-şi pună din nou mîinile pe ea.

– Nu! zise ea repede, apoi adăugă un „mulţumesc", pe un ton mult mai supus. În plus, trebuia să lucrez, continuă ea, încercînd să sune un pic mai preocupată.

– Chiar o să lucrezi, o asigură el. Ajungi să mă cunoşti mai bine. Îşi lăsă o mînă pe umerii ei.

– Adică chiar...

– Ei bine, dacă vrei să ajungi să mă cunoşti în sens *biblic* şi asta se poate aranja. Nu trebuie să mergem la petrecerea asta. Vocea i se stinse în timp ce mîna începu să facă mişcări leneşe pe spatele ei gol.

Shane strînse din buze.

– Adică ar trebui să-ţi pun mai multe întrebări.

– Ah, da, mai multe întrebări, oftă Nick. În regulă, dă-i drumul.

– Te interesează cineva, în mod special, în momentul de faţă? se auzi ea întrebînd.

Foarte profesional, McCallister. Omul ăsta nu-i prost. Oricînd poate ghici adevărul. Şi un copil de patru ani poate înţelege.

Dar Nick a avut bunul-simţ să nu arate.

– Da, foarte special.

Respiraţia sa caldă îi mîngîie faţa, nelăsînd nici un dubiu în mintea ei asupra spuselor lui. Îi plăcu răspunsul lui, deşi încă nu-i venea să creadă. Nu cînd Nick Rutledge putea avea orice femeie din ţară.

– Shane, va trebui să înveţi cum să te relaxezi cînd eşti cu mine, îi spuse Nick.

– Ca în dimineaţa asta? întrebă ea insinuant.

Zîmbetul lui a fost minunat. Bărbaţii n-ar trebui să aibă zîmbete frumoase. Bărbaţii trebuie să fie duri, macho, dar Nick a avut un zîmbet frumos, se gîndi ea din nou.

– În dimineaţa asta la piscină a fost drăguţ, nu-i aşa? o întrebă el.

– În dimineaţa asta la piscină a fost o greşeală, îi răspunse Shane. Se simţea stînjenită şi voia să-l privească în ochi, dar nu îndrăznea s-o facă. Ochii lui îi produceau acele ciudate lucruri.

– Bine, zise Nick imparţial. Tonul lui o surprinse. Hai să vorbim despre ce a fost.

– Mai bine nu.

– Auzi un fel de strigăt înăbuşit cînd te apucă emoţiile, nu-i aşa?

– Sînt o previzionistă atentă, spuse ea încet. Nu-mi place să mă implic în lucruri care nu au un

viitor posibil.

El dădu din cap, dezaprobînd ultimul ei comentariu.

– Lucrurile nu pot avea un viitor dacă nu au un prezent.

– Sună ca o bucătărie chinezească, nu se putu ea abţine să-i răspundă repede.

– Sînt cîteva lucruri înţelepte, care împănează bucătăria chinezească, spuse el.

Shane se bucură că el nu-i considerase comentariul ca pe o ofensă.

Maşina opri în Marston Lake şi ei coborîră. Cîţiva yarzi erau acoperiţi cu bărci-baldachin, cu scaune, lăcuite în alb, aşezate pe punţi pentru oaspeţi.

Pe ţărm se aflau şase mese pline cu mîncare. Muzica provenea de la o mică trupă de instrumentişti.

– Nicky, dragă! se auzi un ţipăt, în timp ce Nick şi Shane se îndreptau spre bufet. Shane se uită lîngă ea şi văzu o tipă, gen starletă, într-o rochie de lamé argintiu care părea pictată pe ea. Sări să-l sărute pe Nick, după care fugi spre o altă persoană importantă. Nick îşi şterse gîtul şi se amuză văzînd expresia de pe faţa lui Shane.

– Întotdeauna m-am întrebat cum pot femeile

să meargă în rochii atît de strîmte, zise el, luînd-o de cot.

– Genul ei şerpuitor, presupun, comentă Shane cu răceală.

Căldura rîsului lui a fost, practic, tot ce a avut de la Nick în seara aia, în timp ce se uita cum femeile veneau la el şi-l linguşea. Spre liniştea ei, trebuia să admită că, deşi părea că lui îi plăcea atenţia lor, nu era deloc afectat. Asta pentru că era obişnuit cu astfel de atenţii, sau poate, aşa spera ea, lui chiar nu-i păsa de ele. Shone îşi notă acestă observaţie pe un şervet de cocktail. Doar venise ca să poată relata observaţiile de astăzi, nu-i aşa? îşi spuse ea.

– Este un fel de cod? întrebă Nick cu o voce profundă.

Se întoarse şi-l văzu uitîndu-se, peste umărul ei, spre şervetul pe care ea se pregătea să-l pună în geantă.

– Doar note, spuse ea la întîmplare. Lucrez, ţi-aduci aminte?

– Ai un scris teribil.

Ea dădu din umeri.

– Pot să citesc... de cele mai multe ori, admise ea, zîmbind către el. Ce, nici o doamnă respectabilă nu e la picioarele tale? întrebă ea amuzată.

– Dansează cu mine, arţăgoaso, zise el, după care o luă în braţe fără să-i mai aştepte răspunsul.

– Da, domnule, spuse ea, salutînd în acelaşi spirit.

– Am observat că eşti plictisită.

– Am petrecut seri mai interesante.

– Să văd ce pot face ca să nu te mai plictiseşti, spuse el, şoptindu-i în păr.

– Crezi că aş putea să te iau de aici? întrebă ea, uitîndu-se la femeile din jurul lor.

– Ăsta e doar personalul tipic al unei petreceri hollywoodiene. Nu înseamnă nimic, comentă el.

– Oh, iată vine un alt grup.

– Starurile rock au grupuri. Eu am admiratori, o corectă el.

– Pari să ai mai mult decît atît, comentă ea ironic.

– Vom pretinde că n-am văzut-o, spuse el, învîrtind-o pînă ce au depăşit cîteva cupluri de dansatori. Dar aici era o altă starletă înflăcărată. Zîmbind, Shane îşi luă mîinile de pe Nick şi îi permise femeii să-şi facă drum. Se uită cum zîmbea spre Nick, rîzînd de comentariile spuse de el. Probabil că Nick i-a spus ceva amuzant, decise Shane.

– Bună, te-am căutat.

Shane se uită în jur şi-l văzu pe Miles Doneva, partenerul lui Nick. Nu era chiar atît de înalt ca Nick şi îi lipsea o anume prestanţă, dar cu toate astea putea fi considerat un bărbat bine. Expresia de pe faţa lui o făcu să se gîndească la fratele mai mic al cuiva. Îşi imagina că trebuie să fie greu să stai în umbra lui Nick, chiar şi numai pentru un film. Shane întinse mîna.

– Sînt...

– Shane McCallister. Da, ştiu. Mi-am făcut o calitate din a obţine informaţii, zise el. Deci, cum îţi place pînă acum? întrebă el, arătînd spre mulţimea de oameni. Este puţin cam domestic pentru mine, se confesă el, dar pînă la urmă merge, spuse el filozofînd, sorbindu-şi băutura repede şi luînd un alt pahar de pe tava unui chelner ce tocmai trecea.

– Mergi la multe petreceri? întrebă Shane, nu foarte interesată. Una peste alta, găsea discuţia plictisitoare, cu toate că era a naibii de necesară în munca sa.

– La cît de multe găsesc. În felul ăsta te faci cunoscut. Cele mai bune argumente sînt acelea că faci cunoştinţă cu oamenii potriviţi. L-am cunoscut pe Nick la o petrecere, deşi este al dra-

cului să fii în acelaşi film cu el, continuă Miles, ochii lui căprui aţintindu-se spre ea, peste marginea ochelarilor.

– Oh? întrebă Shane, interesată de subiect. Poate acest nemulţumit îi va arăta o fisură în armura lui Nick.

– Sigur, confirmă Miles nerăbdător.

Se pare că a băut mai mult decît două pahare, se gîndi ea.

– Toate femeile se adună întotdeauna în jurul lui şi el obţine tot ce e mai select. Dar nu este atît de bun. Va veni şi ziua mea. De fapt, sînt mai bun decît el, spuse el, cu o privire fixă.

– Sînt sigură că eşti, murmură Shane. Voia neapărat să scape de el.

– Hei, ce zici, cinăm mîine seară împreună? întrebă Miles deodată. Te voi lăsa să mă intervievezi.

– Mulţumesc foarte mult, dar prefer un foc decît un interviu în acelaşi timp, îi spuse ea, încercînd să plece. El o înhăţă de mînă.

– Aici, spuse el, arătîndu-i o bucată de hîrtie. Aici este numărul meu de telefon. După cum vezi, bătrînul Nick este prea ocupat, ca să-ţi mai spună ţie ceva. Mă poţi găsi aici. Apăsă hîrtia în palma ei. Oricînd.

Shane o luă, promiţînd să sune dacă va avèa ocazia. Orice, ca să scape de el. Nick veni exact atunci şi o salvă. Miles aproape că fugi.

– Te-a deranjat? întrebă Nick, uitîndu-se după Miles.

– Nu, încerca doar să se facă cunoscut, răspunse ea.

– Nu cu tine, el nu este cunoscut, spuse Nick. Shane simţi cum roşeşte la auzul acestor cuvinte, dispreţuind bunele ei intenţii de a nu se întîmpla aşa.

Restul serii a fost o negură de chipuri şi frînturi de conversaţie pentru Shane. Cu excepţia lui Miles, ea nu mai găsi pe nimeni care să-l vorbească de rău pe Nick. Toţi păreau să-l placă. Se dovedi a fi un club foarte mare, se gîndi ea, în timp ce stătea lîngă el în limuzină, în drum spre hotelul ei. Spre surprinderea ei, Nick nu-i ceru să intre, dar o lăsă la uşă, sărutînd-o. Se simţi oarecum părăsită după ce închise uşa după ea.

Ziua de duminică se dovedi plictisitoare. Fără telefoane de la Nick, fără apariţii de figuri şme-

chere, fără planuri scrise, care să intre în schemă. Nimic. Shane îşi petrecu restul timpului încercînd să-şi regrupeze gîndurile pe hîrtie şi intră într-un incredibil caz de lapsus, o maladie pe care ea susţinuse că nu există.

Începînd cu ziua de luni, o parte a spiritului ei se trezi. Îşi spuse că trebuie să biruie aura care plutea în jurul lui Nick Rutledge şi să o treacă în aşa-numita legendă.

Aproape se convinsese că pariul era cîştigat, cînd îl văzu din nou şi zidul construit cu grijă începu să se dărîme încetul cu încetul. Nick stătea în mijlocul cadrului, ascultîndu-l pe regizorul care-i dădea instrucţiunile de ultim minut. Arăta obosit. Ea se aşeză în scaunul regizorului şi se întrebă dacă vreo întîlnire tîrzie din noapte îşi pusese amprenta pe el. Simţi o durere ascuţită şi-şi reaminti că această curiozitate a ei era strict profesională.

El o văzu şi veni spre ea.

– Ai fost reţinut pînă tîrziu? întrebă ea ca din întîmplare.

El se instală în scaunul de lîngă al ei, statura lui înaltă dominînd-o.

– Ieri a fost o zi incredibil de lungă, zise el.

– Da? Povesteşte-mi. Sînt numai urechi, spuse ea cu o ironie tăioasă în voce.

El păru să sesizeze aluzia şi se uită la ea zîmbind, dinţii lui fiind într-un straniu contrast cu tenul lui măsliniu.

– Şi au o umbră de *verde.*

Shane se zbîrli.

– Despre ce vorbeşti? Sînt doar...

– Geloasă, spuse el, terminînd fraza în locul ei.

– Eşti prea plin de tine.

– Din ochi îţi ţîşnesc fulgere.

– Este lumina, se apără ea, arătînd spre lampadarele uriaşe ce-i înconjurau.

– Face ca totul să arate ca în flăcări. Abia te cunosc de trei zile. Ce te face să crezi...?

– Pot să simt asta, zise el, întrerupînd-o.

– Mă laşi să termin ce am de spus? strigă ea.

– Nu cînd pot să-ţi citesc gîndurile.

Ea se ridică, profund frustrată.

– Dacă ai puterea să-mi citeşti gîndurile, cred că ai avea un mare şoc chiar acum, spuse ea, încercînd să plece. Nu se gîndise deloc unde se va duce odată ce va face primul pas. La asta se va gîndi mai tîrziu.

Dar nu apucă să facă un pas că mîna lui Nick o cuprinse de mijloc.

– Nu suporţi puţină tachinare? întrebă el. Sau am atins un punct sensibil? Întrebarea a fost pusă

cu un ton foarte jos şi senzual. Shane se aşeză, dar nu dădu nici un răspuns.

– Iată cum s-a întîmplat, zise el. A trebuit să iau rapid un avion la ora şapte. Se pare că şefii studioului au vrut să aibă ultimul cuvînt, necrezînd în încercarea de a le submina autoritatea.

– Din cîte am auzit, asta este o schimbare înviorătoare pentru obişnuinţa unui star, spuse Shane, ascunzîndu-se în spatele carnetului, ca şi cînd ar fi continuat să ia notiţe. Ştia că nu-i datora nici o explicaţie, dar era uşurată şi fericită că o făcea, şi că nu era implicată o altă femeie.

– Ei mă plătesc să-mi fac munca. Dacă nu-mi plăcea munca nu o făceam. Nu văd nici un rost în a semna un contract şi după aceea să-i dau foc, spuse el.

Cuvintele păreau sincere. Pînă să-l întîlnească, ea crezuse că posedă o foarte mare încredere în ea, fapt ce-i netezea drumul în viaţă. Dar avea ciudatul sentiment că nu va mai trece prin viaţă atît de uşor.

– Vorbind despre meseria mea... continuă Nick, dar, brusc, sări în picioare.

Regizorul John Bowman îi făcea semn să se alăture partenerei lui.

– Aici fac cîteva din cadrele mele finale.

Shane clipi. Nu părea că Nick se lăuda şi era curioasă să vadă ce scenă se turna.

– Ce vrei să spui? întrebă ea direct.

– Asta este scena în care voi face dragoste cu partenera mea, o doamnă foarte urîcioasă şi de neiubit în realitate, spuse el şoptind. El nu-i dădu timp să comenteze. Se întoarse spre Bowman şi Adrienne.

Shane se uită la primele două turnări ale scenei. Şi a fost impresionată. Cum putea să pară atît de îndrăgostit de cineva pe care pretindea că îi displace? Ştia că este un actor, dar i-a fost greu să creadă că poate să interpreteze sentimente atît de contrarii cu cele pe care le are el în realitate. Nu se alesese cu nici o „lovitură" din aceste îmbrăţişări senzuale? Şi sărutările *erau* prea reale. Shane decise că oricare femeie s-ar căsători cu un actor ar fi nebună. Poate doar dacă actorul ar accepta numai roluri de caracter şi niciodată nu ar atinge buzele actriţelor de genul lui Adriene Avery.

În a treia turnare, emoţia aşa-numitei pasiuni făcută credibilă, Shane se ridică de pe scaun. Plecă în căutarea unor membri ai echipei pentru a-i plictisi cu întrebări despre Nick.

Nu se mai uită deloc înapoi.

Dar răspunsurile pe care le primi aici erau în acelaşi ton de admiraţie ca şi cele pe care le primise la petrecerea de sîmbătă. Toată lumea îl plăcea pe Nick. Nu era nici o bîrfă spusă de vreunul dintre ei. Cîţiva veterani, oameni care l-au prins pe Nick chiar de la primul lui film, i-au bombardat auzul cu poveste după poveste despre Nick. Începuse să se teamă că cititorii vor aţipi citind articolul ei.

Cînd echipa luă pauză pentru prînz, Shane încercă să-l prindă pe John Bowman. Regizorul era cunoscut pentru lipsa lui de răbdare şi de bune maniere. La viaţa lui, scosese multe actriţe din platou plîngînd şi mulţi actori au fost ameninţaţi cu lovituri fizice. John Bowman excela în asta.

– Nu am timp să stau de vorbă cu tine, o luă el în primire cînd se opri în uşa rulotei lui.

Shane intră.

– Scriitor de revistă, îl corectă ea. Deranjează dacă mă aşez?

– Da.

– Bine, mulţumesc, spuse ea, aşezîndu-se într-unul din cele două scaune din rulotă. Îşi aruncă privirea în jur repede. Arăta ca o chilie de călugăr.

– Nu-mi plac distracţiile, vorbi iritat Bowman,

ca şi cînd i-ar fi citit gîndurile. Ce vrei? întrebă el, aprinzîndu-şi o ţigară destul de prost mirositoare, una din cele două pe care şi le permitea zilnic.

– Aş dori să ştiu care este opinia dumneavoastră despre Nick Rutledge, zise Shane simplu, pornind reportofonul. Geanta ei căzu cu o bufnitură sub ea.

– Închide chestia aia! ordonă Bowman. Dacă nu-ţi poţi aminti ce-ţi spun, nu ai ce căuta în meseria asta.

Ea făcu cum îi ceru. După o pauză, Bowman continuă:

– Nick este un bărbat între bărbaţi, îi spuse el hotărît. Ştiu că toate femeile au palpitaţii de fiecare dată cînd îl văd...

Shane vru să intervină, dar el îi făcu semn să nu-l întrerupă, astfel că îşi ţinu gura închisă. Grăbit să termine cu ea, el declară:

– Dar cu toate astea este un intransigent, un om onest cu înalte principii morale. Nici unul nu este la Hollywood ca el. Nick va fi aici pentru mult timp. Vine devreme, îşi ştie rolurile, stă departe de necazuri. Dacă el crede că o scenă trebuie jucată altfel, vine şi-mi spune. Fără ifose.

Shane încercă să nu tuşească atunci cînd colaci de fum de ţigară plutiră spre ea. Ochii îi

lăcrimară puţin.

– Este adevărat că actorii sînt în general prea repede maturizaţi, copii nesiguri pretextînd doar, jucînd vieţi pe care ei nu au avut curajul să le trăiască pe cont propriu? întrebă Shane, gîndindu-se la toate opiniile preconcepute pe care le avusese înainte să-l cunoască pe Nick.

– Nu am timp pentru psihologia asta veche. O parte din ei îşi merită soarta, dar Nick nu face parte dintre ei. Am lucrat cu el în primul film şi lucrez cu el acum. Nu este nici o diferenţă, exceptînd faptul că este mai bun.

Bowman se ridică brusc, neîndoindu-şi corpul lung şi deşirat.

– Ăsta-i tot timpul pe care l-am avut, îi spuse el. Poţi să pleci!

Suna ca o comandă. Era, categoric, un bărbat obişnuit să fie ascultat, se gîndi Shane, strîngîndu-şi lucrurile şi împingîndu-le în geantă, înainte să şi-o arunce pe umăr.

Îi mulţumi regizorului şi ieşi. În timp ce deschidea uşa, cureaua de pe umăr se prinse de clanţă. Reflexul ei fu de aşa natură că se dezechilibră şi căzu pe cele trei trepte care duceau la rulota lui Bowman. Shane era preocupată de a se ridica, cînd două braţe puternice o cuprinseră chiar înainte de a ateriza.

– Credeam că nu cazi la picioarele bărbaţilor, o necăji Nick, repunînd-o pe picioare.

Shane simţi valurile de căldură ale dorinţei cuprinzînd-o, în timp ce el o ţinea aproape de corpul său. Purta însă costumul cu care-l văzuse prima dată, sporindu-i imaginea de ştrengar irezistibil.

– Nu dacă am de ales, murmură ea. Intenţionase să dea vorbelor o tentă uşuratică, dar în schimb ele confirmară ambivalenţa sentimentelor ce începuseră să crească în ea.

Nick zîmbi numai, ca şi cînd ar fi ştiut ce încerca ea să ascundă.

– Bătrînul John te-a aruncat afară? întrebă el, arătînd spre rulota regizorului.

De ce o mai ţinea încă în braţe? Şi de ce nu putea să gîndească cu claritate? Momentan era mult mai conştientă la atingerea fiecărui deget al lui pe corpul ei decît orice altceva.

– De fapt, nu, spuse ea printre buzele uscate. Mi-a împărtăşit cîteva gînduri frumoase despre tine. Vrei să mă ţii în braţe toată ziua?

– M-am gîndit la asta, spuse el şi zîmbi. Îşi alunecă dinadins mîinile într-o mişcare molatică spre mijlocul ei.

Bărbatul se poate retrage de la filmare şi să devină bogat doar predînd tehnica sa cu femeile,

se gîndi ea, încercînd din greu să-şi revină.

– Să mergem. Fac cinste cu prînzul, se oferi el.

– Ultimul dintre marii cheltuitori, îl tachină ea, ştiind că nimeni nu plătise pentru mesele de pe platou în timpul filmării.

Nick rîse şi-şi puse braţul pe umărul ei, îndreptîndu-se spre comisarul delegat.

Următoarea zi a fost la fel. Shane veni pe platou şi observă agitaţia unei zile de muncă făcută pentru a crea un film. Intervievă cîteva persoane. Echipa începuse să se obişnuiască cu prezenţa ei, cu faptul că punea tot felul de întrebări. Începu să-şi dea seama că încerca să afle orice era de ştiut despre viaţa lui Nick. După care, de asemenea, se trezea dorind să fie cu el cît mai mult posibil. Dar timpul lui era controlat, divizat între turnări, repetiţii şi conferinţe. Cînd avea un moment liber, Nick şi-l petrecea mai degrabă pe platou decît în rulota sa, făcîndu-se văzut şi amestecîndu-se cu echipa. Shane începu să înţeleagă de ce toată lumea îl iubea. Părea prea bun ca să fie adevărat şi, în ciuda împotrivirii sale, ea realiză că se îndrăgostise de el.

Şi apoi, miercuri, se întîmplă un lucru foarte ciudat. După prînz, Nick dispăru. Întrebînd cîteva persoane dacă l-au văzut întîmplător, nu află nimic decît ridicări din umeri. Nimeni nu-l întrebă

despre absenţa lui.

Dar Shane o făcu.

– Unde ai fost ieri? întrebă Shane, prinzîndu-l pe Nick în rulota lui în dimineaţa următoare. Machiorul îi finisa machiajul, luminîndu-i cele mai reprezentative trăsături. Shane stătea în spate sprijinindu-se de o masă şi uitîndu-se la el. Îl văzu pe Nick privind la ea cu coada ochiului, încercînd să-şi păstreze capul imobilizat pînă termina machiorul.

– Am avut de rezolvat nişte treburi, îi spuse el vag.

– Oh? Interesul ei crescuse datorită tonului lui evaziv. Şi asta a fost? îl îmboldi ea.

– Un secret, îi răspunse el pe un ton ferm.

Machiorul alese acel moment pentru a lua compresa protectoare de pe gîtul lui Nick şi se retrase.

Shane rămase surprinsă, rozîndu-şi creionul şi uitîndu-se cu curiozitate la Nick. Pînă acum fusese corect, deschis. Era acest „secret" fisura pe care o căuta? Sau doar se jucase. Oricum, judecînd după expresia lui, ea nu se gîndi că el o tachinează. Ieri fusese implicat în ceva despre care el nu voia să vorbească. Asta era clar!

Shane avea să afle despre ce era vorba.

– Cum stai cu articolul? întrebă Nick, rotindu-şi

scaunul ca să o poată privi.

– Pînă acum, dacă se renunţă la premiile *Superman,* vei fi principalul pretendent, îi spuse ea.

– Nu pari a fi fericită de lucrul ăsta, observă el, venind lîngă ea.

– Catalogarea virtuţilor unei persoane face citirea foarte plictisitoare, spuse ea cu sinceritate, încercînd să nu acorde atenţie faptului că trupul lui aproape îl atingea pe al său.

– Sînt eu plictisitor?

Nu, cu siguranţă nu era, se gîndi ea. Plictisitor era ultimul cuvînt pe care ea l-ar folosi ca să-l descrie. Poate dacă ar încerca să-i contureze senzualitatea... ar fi suficient. Poate....

Gîndurile ei dispărură cînd degetele lui Nick îi cuprinseră mijlocul, înclinîndu-i corpul spre al lui.

– O să-ţi stric machiajul, protestă ea. Absurditatea comentariului ei o surprinse şi începu să rîdă.

– Pentru prima oară mi se întîmplă ca o femeie să-mi rîdă în faţă, spuse Nick, eliberînd-o. Oricine altcineva, se gîndi Shane, ar fi fost ofensat. Dar Nick mai degrabă arăta amuzat, ca şi cînd era complet înveselit de orice era legat de ea.

– Pentru prima dată mi se întîmplă să mă preocupe machiajul unui bărbat, se alătură ea.

– Da? întrebă el, trăgînd-o spre el. Mişcarea

afectuoasă o surprinse. Şi cîţi bărbaţi au fost?

Ea se uită la el, îmbătîndu-se cu fiecare trăsătură minunată.

– De departe mai puţin bărbaţi decît au fost femei pentru tine, calculă ea.

– În cazul ăsta, trebuie să fii singură, spuse el. Era doar o umbră de seriozitate în vocea sa.

Shane rîse.

– Acum, nu aştepţi să te cred. Ai avut un milion de femei care se gîndeau la tine la acea petrecere la care am fost împreună. Şi asta a fost doar o noapte.

– Tocmai asta este problema, zise el. Ele vor să fie cu mine pentru ceea ce se presupune că sînt – un star de cinema faimos, cineva care poate să se ocupe de cariera lor. Ele nu vor să fie cu mine pentru că mă plac. Se uită în ochii ei. Sesizezi diferenţa? Făcuse să sune acest lucru mai important decît crezuse ea.

În timp ce-l studia, ea văzu o umbră de regret în ochii lui. Era ceva la care nici măcar nu se gîndise. Putea fi aşa, chiar dacă Nick poseda un stil de viaţă despre care oamenii au fabulat, şi în realitate el să fie singur? La fel de singur ca ea? Simţi o atît de intensă tandreţe pentru el, încît îi atinse faţa, degetele ei reci alunecînd încet spre bărbia lui.

– Da, spuse ea cu căldură. Văd diferența. Şi nu înţeleg de ce orice femeie în mintea ei ar gîndi să te folosească pentru a răzbate în cariera ei cînd este cu tine.

Nick îi sărută vîrful degetelor, în timp ce ele treceau peste buzele lui. Dumnezeule, cum putea ea să-l iubească pe acest bărbat.

Tocmai atunci, o bătaie scurtă în uşă tulbură atmosfera din interiorul rulotei.

– Domnul Bowman vă cheamă pe platoul de filmare, domnule Rutledge, se auzi vocea politicoasă.

– Aş putea începe să devin temperamental, sugeră Nick, şoptind vorbele la urechea ei.

Shane tremură, dar încercă să-şi păstreze tonul calm:

– Şi distrugi o legendă minunată? îl ironiză ea. Ieşi afară, publicul te vrea.

– Publicul meu, spuse el, sărutîndu-i vîrful degetelor şi apăsîndu-le pe buzele sale, care uneori chiar mă agasează.

El plecă, iar Shane îşi auzea inima bătînd.

Capitolul 6

– Tabără? strigă Shane neîncrezătoare. Soarele abia lumina camera ei de hotel, în timp ce stătea fixîndu-l cu privirea pe Nick, întrebîndu-se dacă auzise bine. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce vrei să mergi în tabără?

– Pentru că îmi place, spuse el.

O trezise din nou. Purta blugi roşi. Un tricou scoţian, albastru cu gri, pe jumătate descheiat, ieşea dintr-o jachetă din dril.

– Tabără? repetă ea neîncrezătoare. Adică murdărie şi gîndaci şi stînci.

– Tabără, adică stelele strălucind minunat deasupra ta şi pămîntul pernă pentru capul tău, o corectă el. Era o licărire amuzată în ochii lui, pe care Shane numai o sesiză şi suspină, trăgîndu-şi eşarfa mai strîns pe rochia ei. Cu stoicism, ea se

îndreptă spre dulap şi începu să studieze umeraşele cu haine, căutînd o îmbrăcăminte adecvată.

– Ar trebui să-ţi trimită pe cineva de la *National Geography*, murmură ea, alegînd o bluză de culoarea piersicii şi o pereche de blugi.

Nick stătea în colţul patului ei, uitîndu-se la ea.

– Nu vom merge în inima Africii întunecate, spuse el. Doar în parcul naţional *Rocky Mountain.*

– Au urşi în parcul ăsta? întrebă ea, refuzînd să mai facă încă un pas spre baie. Hainele se legănară între degetele ei, gîndindu-se cu disperare la perspectiva de a fi fugărită de animale sălbatice.

– Probabil, replică el cu nonşalanţă. Apoi adăugă: Mai bine te-ai grăbi. Sîntem aşteptaţi de pilot.

– Pilot? Ce va trebui să facem, să sărim cu paraşuta? Ochii ei erau măriţi de groază.

El veni spre ea, punîndu-şi mîinile în jurul taliei ei.

– Nu. Rîse. De data asta nu.

– Nu-mi spune că plonjezi în aer.

– O făceam. Studioul nu mai aprobă asta atîta timp cît sînt în filmări.

Hainele pe care le ţinea între ei se şifonară şi

un confuz şi cald sentiment se răspîndi în venele ei cînd el o trase chiar mai aproape.

– Slavă Domnului că a făcut-o studioul, spuse ea, uşurată cu adevărat. De ce vrei să-ţi asumi astfel de riscuri?

Săritul din avioane era o activitate rezervată pentru soldaţi şi nebuni, din punctul ei de vedere.

– Pentru a experimenta viaţa la maxim, spuse el simplu.

– Asta e o cale bună de a experimenta moartea la limitele ei maxime, totodată, replică ea, puternic conştientă de faptul că faţa lui era atît de aproape de a ei. Simţi impulsul să stea pe vîrful picioarelor şi să-l sărute.

El rîse din nou.

– Unde îţi e spiritul tău de aventură? întrebă el.

– Mi-l folosesc călătorind cu metroul zilnic. Văd toată sălbăticia vieţii aici, mulţumesc. Pe moment, a fost linişte ca şi cînd veselia lui Nick se topise complet şi ei se priviră unul pe altul. El intenţiona să o sărute, simţurile ei transmiţîndu-i mesajul. Şi oricît de mult îşi dorea şi ea lucrul ăsta, făcu o mişcare care-i separă. Nu-şi mai putea permite să intre într-o încurcătură emoţională mai mult decît era. O aventură ar fi fost uşoară, dar simţea că ceea ce era acum era mai mult decît atît. Tot ce

ar fi putut ea să obţină ar fi probleme şi dureri de cap, iubind un bărbat ca el.

– Pilotul, îi reaminti ea. Ne aşteaptă nerăbdător, ţi-aduci aminte?

– Da, îl auzi pe Nick murmurînd, cînd plecă spre baie ca să se schimbe.

Scottie îi conduse spre o mică pistă, unde un aeroplan *Apache* cu patru locuri îi aştepta. Shane aruncă o privire înfricoşată spre avion. Nu mai fusese niciodată în altceva decît în avioane comerciale. Îşi umezi buzele, nervoasă.

– Nu se prăbuşeşte des aceste obiecte?

– Nu. O dată este suficient. Era evident că el încerca să-i alunge zîmbetul de pe buze.

– Foarte nostim, murmură Shane, luptîndu-se cu rucsacul pe care Nick îl adusese. Voluminosul obiect, cu sac de dormit ataşat, aducea a război cu geanta ei de pe umăr.

Se uită în sus ca să-i vadă atît pe Nick, cît şi pe pilot urmărind-o.

– Nu sînt bună la mînuit obiecte, zise ea, nesuportînd să fie prinsă în dezavantaj.

– Oh, ţi-am spus, te pricepi destul de bine la asta, îi spuse Nick, luîndu-i rucsacul şi agăţîndu-şi-l de umărul stîng. În mîna dreaptă îşi ţinea propriul rucsac, manevrîndu-le pe amîndouă cu uşurinţă.

Shane se uită la el, încercînd să-nţeleagă ce voise el să zică cu comentariul pe care îl făcuse şi decise că era mai bine să renunţe la subiect. Îl urmă hotărîtă în avion, uitîndu-se cu nostalgie la *Mercedes*-ul care pleca.

Nick îi prinse privirea.

– Să mergem, zise el. Ne vom distra.

Shane avea dubiile ei în legătură cu asta.

Shane nu mai fusese niciodată într-un parc naţional. Culorile calde ale toamnei, auriu, portocaliu şi maro, o salutară în timp ce Nick o ajută să iasă din micul avion.

– Frumos, nu-i aşa? întrebă Nick, parcă citin-

du-i gîndurile.

Ea aprobă. Următorul lucru pe care şi-l aduse aminte fu că el îi puse bagajul în spate şi ea trebui să facă tot posibilul ca să-şi păstreze echilibrul. Frumuseţea naturii dispăruse cu repeziciune.

– Mulţumesc, Joke, îi zise Nick pilotului care deja se urcase în avion. Vom merge singuri de aici.

– Vom merge singuri? murmură Shane, uitîndu-se împrejur. Zonă prea însingurată şi dezolantă. Simţi o greutate cuprinzînd-o.

Nick se întoarse şi îi văzu privirea pe care o avea cînd avionul plecă.

– Credeam că reporterii trebuie să fie fără frică. Îi făcu cu ochiul.

– Sîntem, sîntem, afirmă ea. Doar preferăm să fim undeva unde să nu avem de ce ne teme.

– Nu-ţi face griji. Sînt aici ca să te protejez. O luă de mînă ca pentru a garanta promisiunea.

– De ce nu mă face asta să mă simt mai bine? întrebă ea cu răceală. Bine, „Daniel Boone", încotro acum?

– Pe cărarea aia, spuse Nick, arătînd într-o direcţie unde Shane nu văzu nici o cărare. Ştiu un curs de apă, unde putem să ne aşezăm tabăra şi să prindem peşte pentru cină.

– Minunat, murmură Shane.

– Vorbeşti ca un adevărat soldat, zîmbi Nick. Să mergem, o zori el şi cu asta începu parcurgerea drumului.

Bagajul începuse deja să cîntărească o tonă, în timp ce curelele i se înfipseră în jachetă. Se întrebă dacă jacheta va mai fi aceeaşi. Se întrebă dacă ea va mai fi aceeaşi după acest sfîrşit de săptămînă. Faptul că Nick ştia unde merge, o ului. Ştia că sînt unii oameni care te pot scoate din inima întunecată a Africii sau de unde vrei, dar pentru ea asta fusese nereală. Ea avea necazuri mergînd dintr-un loc în altul dacă străzile nu erau marcate cu claritate sau dacă nu avea o hartă care să-i detalieze fiecare pas. Aici fiecare copac arăta precum ceilalţi. Ştia că soarele se presupune că răsare la est şi apune la vest, dar acum tot ce făcea era să treacă prin pîlcuri de copaci înalţi şi, din punctul ei de vedere, asta nu ajuta deloc, decît că dădea un farmec special zonei.

Un foşnet puternic o surprinse şi o făcu să-şi îndrepte privirea către sursă, ţinîndu-şi respiraţia. Dar era doar o minunată pasăre mare, fluturîndu-şi aripile printre frunzele arţarilor.Cîteva frunze căzură în jurul ei şi, cum Shane îşi trase capul, îşi pierdu echilibrul şi alunecă spre Nick, trîntindu-l.

O clipă au devenit o grămadă de braţe, de picioare şi de rucsacuri. Shane auzi ceva rupîndu-se şi se îngrozi gîndindu-se la picioarele ei.

Erau amîndouă rupte, ştia ea lucrul ăsta.

– Nu era programat să aluneci din deal, îi zise Nick, ridicîndu-se primul şi întinzîndu-i mîna. Ea nu făcu nici o mişcare ca s-o accepte. Ce s-a întîmplat?

– Picioarele mele, spuse ea, stînd încă jos. Cred că s-au rupt.

Îngrijorat, Nick se lăsă în jos, atingîndu-l cu gingăşie mai întîi pe unul, apoi pe celălalt.

– Te doare? întrebă el, degetele lui explorînd cu gingăşie ambele picioare.

– Nu, zise ea, buzele ei subţiindu-se. Nu mă doare. Ceea ce simţea ea era o căldură. Poate nu sînt rupte, spuse ea repede, punîndu-şi mîna pe umărul lui şi încercînd să se ridice. Dar chiar am auzit un zgomot de rupere, îi spuse ea.

– O creangă uscată pe care ai călcat? întrebă el, arcuindu-şi o sprînceană.

Era pe punctul de a fi de acord cu explicaţia lui cînd îşi ridică geanta şi auzi un zgomot nefamiliar. O inspecţie mai atentă asupra conţinutului o informă că reportofonul nu mai era întreg, ci o grămadă de bucăţele.

– Este spart, se lamentă ea. Shane se uită acuzator la marea piatră care-i lovise geanta.

– Îţi voi cumpăra altul, promise Nick.

– Şi ce-o să fac eu între timp? întrebă ea, apropiind clapa genţii într-o totală supărare.

– Te distrezi, îi sugeră el, îndepărtîndu-se.

Un geamăt scăpat de pe buzele ei, îl făcu să se întoarcă.

– Ce s-a mai întîmplat? întrebă Nick.

– Cred că este glezna, răspunse ea. Mici săgeţi de durere radiau din glezna ei dreaptă. Cred că mi-am scrîntit-o.

– Mare minune, spuse Nick, forţînd-o să se aşeze pe piatra care-i distrusese reportofonul. Începu să-i tragă complicatele ei ghete lucrate manual. Astea nu sînt ghete potrivite pentru mers în tabără.

– Cînd le-am cumpărat nu era planificată tabăra, fie ea rezonabilă sau nu, replică ea. Se uită cum el îi rotea glezna. Era dureros, dar nu de nesuportat. Acum ce facem? Mă împuşti?

El rîse.

– Îmi convine, spuse el. Îi strînse piciorul, apoi se ridică brusc. Totul îmi convine, spuse el, ochii lui întîlnindu-i pe-ai ei semnificativ.

Ea ignoră comentariul lui. Punîndu-şi mîna

într-a lui, se ridică în picioare.

– Cît de mult mai este pînă la tabăra dumneavoastră?

– Sîntem aproape, spuse el.

– Aceeaşi poveste, murmură ea în timp ce îşi testa piciorul. Durea doar puţin.

– Arată-mi drumul! comandă ea.

– Acolo, spuse el, arătînd spre trei lacuri în linie cu o cascadă imensă la un capăt, ca o ultimă picătură. Apele ei cădeau într-o formaţie de stînci şi se scurgeau într-o zonă înconjurată de ultimele flori de vară. Shane îşi imagină că grădina raiului trebuie să arate în felul ăsta toamna.

Şi iat-o aici cu Adam, se gîndi, uitîndu-se la Nick. Nu era de văzut nici un alt suflet. Asta o făcu să se simtă cuprinsă de romantism.

– A meritat? întrebă Nick.

– Da, spuse ea repede. A meritat.

Se uită la ea cu curiozitate. Ea realiză că din tonul ei era evident că nu vorbea numai despre emoţia în legătură cu şuvoiul de apă. Undeva, de-a lungul hotarului, decisese că ar trebui să savureze ceea ce era dat să fie şi să nu remarce consecinţele atît de nebuloase. Multe alte lucruri mai rele i se pot întîmpla decît să-l aibă pe Nick Rutledge care să facă dragoste cu ea.

Da, repetă ca un ecou o voce slabă. Ar putea să se îndrăgostească. Ăsta ar fi un lucru mult, mult mai rău. Asta, îşi reaminti ea, ar fi un dezastru, o poveste de dragoste fără sfîrşit fericit.

– Ce vom face acum? întrebă ea, luptîndu-se să-şi dea jos curelele rucsacului. Instantaneu, se simţi mai bine, cel puţin psihic.

– Acum, îi spuse el, vom instala tabăra şi vom începe să pregătim masa de prînz.

Masa de prînz? Numai la auzul cuvîntului, stomacul ei se revoltă zgomotos. Se uită la Nick să vadă dacă auzise jenantul zgomot. Îl auzise. Zîmbea.

– Deci, unde este? întrebă ea, aplecîndu-se să-şi deschidă rucsacul. Nimic altceva decît un termos cu cafea şi o tigaie de prăjit o salutară, printre alte diferite obiecte pe care nu le recunoscu.

– Chiar aici, îi spuse Nick, arătînd spre apă, în timp ce îşi luă cîteva obiecte. După cîteva mişcări ale mîinii, obiectele se transformară într-o undiţă.

– Ai şi tu una, spuse Nick, arătînd spre rucsacul ei.

Shane se uită în el din nou. Deci asta erau acele piese de lemn, se gîndi ea, scoţîndu-le afară. Îi luă mai mult timp să le asambleze, dar

pînă la urmă i se alătură, arătîndu-i triumfător munca ei.

– Foarte bine, spuse el. Acum aruncă aţa şi aşază-te lîngă mine.

Aruncatul a fost o altă poveste. Firul de aţă refuză la început să intre în apă, prinzînd însă o creangă aflată deasupra capului ei. Nick o descurcă, avînd bunul-simţ să nu rîdă tare.

– Poate nu eşti făcută pentru astfel de lucruri, spuse cu simpatie. Era exact ceea ce avea nevoie să audă. Astfel provocată, Shane nu renunţă pînă nu-şi găsi, în final, undiţa în apă, nu prea departe de cea a lui Nick.

– Aici, spuse ea, îngropîndu-şi mînerul undiţei în pămînt, aşa cum făcuse el. Niciodată să nu-mi spui că nu pot să fac ceva, zise ea, pentru că refuz categoric să recunosc cuvîntul „nu pot" ca făcînd parte din vocabularul meu.

Un zîmbet senzual apăru pe buzele lui.

– Nu poţi să faci dragoste cu mine, spuse el, uitîndu-se la ea.

Nu se aştepta la aşa ceva din partea lui.

– Oh, nu, nu voi cădea în capcană.

– De ce nu? întrebă el cu căldură. Eu am căzut.

Respiraţia lui îi mîngîie obrazul şi, nu se ştie

cum, se trezi în braţele lui. Căzură pe pămînt înlănţuiţi şi Shane îl trase mai aproape de ea. Degetele lui îi răsfirară părul, trăgînd-o chiar mai aproape de el. Limba exploră dulceaţa ce-i era oferită şi Shane se furnică, în timp ce simţea mişcările rapide şi senzuale în gura sa. Limba lui se familiariză cu gura ei, în timp ce mîinile învăţară conturile corpului ei. Gura lui o părăsi pe-a ei, pentru a coborî, atingînd uşor scobitura pulsîndă a gîtului ei. Îşi mută mîna către piept, dorind ca el s-o atingă, s-o ţină în braţe, să întreţină focul ce ardea înăuntru. Dar durerea crescu mai mult cînd mîna lui se strecură înăuntrul sutienului, sîcîindu-i şi strîngîndu-i sînii. Instantaneu, sînii eliberaţi se întăriră la atingerea mîinilor sale.

Buzele lui sărutau fără întrerupere locuri de pe umărul ei şi alunecară în jos, limba sîcîindu-i vîrfurile sfîrcurilor roz, făcînd-o să geamă de extaz. Fără să se gîndească, îi trase tricoul, dorindu-l eliberat de el, dorindu-l cu tărie, carnea caldă apăsînd-o pe a ei.

Nick se ridică pentru o clipă, scoţîndu-şi tricoul de pe el într-o mişcare rapidă.

– E mai bine? întrebă el.

Shane nu avea voce să răspundă şi aprobă numai din cap. Toate simţurile erau pline de el.

Într-o clipă, el o culcă pe covorul de iarbă acoperind-o în întregime cu pieptul lui. Furnicătura fierbinte a apropierii carnale o excită chiar mai mult decît o făcuse căutarea mîinii lui. Fermoarul blugilor se desfăcu şi Shane simţi vîrful degetelor alunecînd cu blîndeţe de-a lungul elasticului bikinului, trăgîndu-l în jos tot mai mult. Ea îşi ridică şoldurile zvelte, astfel că el îi trase blugii de pe coapse.

– Ghetele dumneavoastră, milady, glumi Nick cu o voce răguşită cînd blugii nu mai cedară. Obligată, prinsă într-o emoţie neclară, ridică un picior, apoi pe celălalt, permiţîndu-i să-i tragă ghetele şi apoi blugii. Nu-i mai rămăsese nimic, cu excepţia micilor bikini de dantelă. Materialul de nailon, albastru-deschis, părea că se topeşte în căldura privirii lui.

Nick îşi plecă capul, trăgînd cu dinţii de materialul transparent. Răsuflarea lui se contopi cu vibraţia pielii ei, devenind una, în timp ce o acoperea cu sărutări de-a lungul trupului. Shane îşi înfipse degetele în părul lui, savurînd focurile sălbatice ce veneau din centrul fiinţei sale. Nick se ridică într-un cot şi îi acoperi gura cu a lui. Asaltul a fost o combinaţie de pasiune tandră şi dorinţă arzătoare.

Geamătul pe care ea îl scosese, îl făcu să

zîmbească. Apoi zîmbetul dispăru, înlocuit de o privire de o tandreţe incredibilă.

– Oh, Doamne, Shane! murmură el, apropiindu-se. Te-am dorit atît de mult. Ultimele vorbe fuseseră şoptite în părul ei.

Shane se lipi de trupul lui. Căldura ce venea dinspre el se contopea cu a ei, în timp ce-i simţea mîinile alunecîndu-i sub şolduri. Cu mai multă dorinţă decît s-ar fi aşteptat să aibă, ea îl acceptă, şoptindu-i numele.

O nebunie a pasiunii puse stăpînire pe ei şi se mişcară într-un ritm sălbatic. Shane simţi ca şi cînd ar fi ajuns în paradis. Plăcerea izbunci în ea ca o floare deschisă. Tremura violent, rostindu-i numele lui Nick. Petalele florii ieşiră şi o acoperiră, liniştindu-i toate simţurile pînă cînd se reîntoarse la realitate.

Primul lucru pe care-l văzu fu zîmbetul cald al lui Nick.

– Bună, spuse el.

– Bună, murmură ea, savurînd atingerea braţelor şi a corpului lui. Se simţea minunat. Mult mai minunat decît se simţise vreodată. Asta însemna cumva raiul?

Nick o îmbrăţişă şi rîse.

– Cred că am prins un peşte. Shane clipi. Cuvintele nu o atinseră.

– Poftim?

– Uite,· spuse el, arătîndu-i. Shane îşi întoarse capul şi văzu una din cele două undiţe înclinîndu-se şi încordîndu-se.

– Prînzul, confirmă ea.

Nick îi îndreptă cîteva şuviţe de păr de pe faţa îmbujorată.

– Aş putea să te interesez ca desert mai întîi? întrebă el răutăcios.

Prînzul se transformă în cină, iar la puţin timp prinsese şi ea. Shane mai zăbovi puţin lîngă Nick, după care plecă să adune cîteva surcele pentru foc. Între timp, Nick mai prinsese doi peşti. Astfel că după o vreme, el făcu focul şi peştele sfîrîi pe flacără, pus în tigaia pe care Shane o cărase în rucsac.

– Exact ca în westernuri, comentă ea, stînd cu picioarele încrucişate pe pămînt şi mîncînd cu poftă din porţia ei. Nu-şi putea aminti cînd se mai simţise atît de fericită.

Nick stătea jos lîngă ea.

– Obişnuiam să fac lucrul ăsta tot timpul. Red Wing – Aripă Roşie – şi eu veneam aici de fiecare dată cînd puteam şi ne instalam în zona asta, zise el, zîmbind.

– Red Wing? întreba ea curioasă.

– Ăsta era numele de trib. În şcoală folosea

numele de Harry. Totuşi, niciodată nu m-am gîndit la el ca fiind Harry. Era un *Ute* pursînge. M-a învăţat tot ce ştia despre pădure, după ce urme să te uiţi, toate lucrurile de care tu ai auzit în filmele cu indieni. Era aproape ca şi cînd ar fi avut o discuţie nevorbită cu pădurea. Nick părea puternic afectat de gîndurile care-i apăruseră referitoare la el. L-am întîlnit cînd aveam nouă ani. A fost cel mai bun prieten al meu.

– Unde este el acum? întrebă Shane.

– În cimitirul Ute, spuse Nick, cu vocea puternic afectată de emoţie. Puse deoparte farfuria lui de tablă.

– Oh, îmi pare rău, zise ea, căutînd să-i atingă mîna. Ce s-a întîmplat cu el?

– Am fost în aceeaşi unitate, în Vietnam. El n-a fost la fel de norocos ca mine, zise Nick şi din tonul lui ea înţelese că discuţia luase sfîrşit.

Începu curînd să se întunece şi Shane deveni din ce în ce mai nervoasă. Sunetele nopţii erau de nesuportat pentru ea şi se trase tot mai aproape de Nick. Stăteau sub un copac şi Nick îşi puse braţul în jurul ei.

– Nervoasă? întrebă.

– Ăsta nu este modul meu de viaţă pe care l-am avut, îi răspunse ea, în timp ce auzeau frunzele foşnind în jurul lor. Un sunet teribil străbătu

aerul. Ce-a fost asta?

– Un ţipăt de bufniţă.

– Bun nume, comentă ea, uitîndu-se în toate direcţiile. Înghiţi cu greu şi-i umezi buzele care erau teribil de uscate.

– Nick, despre urşi...

– Este o singură cale sigură de a-i ţine departe, o întrerupse el cu un ton solemn.

– Care?

– Ştiu că ei niciodată nu atacă doi oameni aflaţi într-un singur sac de dormit.

Trecu un moment pînă cînd cuvintele lui de tachinare fură înţelese.

– Niciodată?

– Nu.

– Ei bine, nu sta aici degeaba, zise ea, dîndu-i un ghiont în direcţia rucsacului lui. Pregăteşte-ţi sacul de dormit.

El salută, ochii strălucindu-i în lumina focului.

– Da, doamnă.

Curînd, frica de urşi nepoftiţi n-a mai fost nici măcar o slabă ameninţare pentru Shane.

Capitolul 7

– Acum ştiu de ce-ţi place să mergi în tabără atît de mult, îi spuse Shane, în dimineaţa următoare, în timp ce ieşea din sacul de dormit.

El rîse, prinzînd-o de mijloc. O trase aproape de el şi îi şopti cu afecţiune la ureche:

– Te voi înştiinţa, milady, că eşti prima femeie pe care am adus-o vreodată în sălbăticie, adică în tabără.

– He! Am mai auzit această greşeală freudiană.

– Poţi să rîzi dacă vrei; este adevărat. Celor mai multe femei nu le place să-şi rupă unghiile.

Cuvintele lui o făcură să se uite la mîinile ei. Oja roz sărise neuniform şi două unghii erau rupte.

– Unghiile mele! se plînse ea, apoi se uită la

Nick. Un zîmbet apăru pe buzele ei. Unghiile ei erau toate murdare şi rupte, dar, slavă Domnului, meritase.

– Îţi pare rău că ai venit? întrebă el, ajutînd-o să se ridice.

Trupul lui îl mîngîie pe-al ei în timp ce se sprijinea de ea.

– Pledez pentru al cincilea.

– Ai vorbit ca un adevărat jurnalist.

– Ei bine, chiar sînt, spuse ea. Altfel n-aş fi venit niciodată în această excursie în „Regatul Sălbăticiei".

– Cît de importantă este pentru tine munca ta? întrebă el, neîncheindu-şi cămaşa.

– Pe primul plan, răspunse, uitîndu-se la el. Unde voia să ajungă acum? Am muncit mult şi din greu ca să ajung unde sînt. Intenţionez să muncesc mai mult şi mai din greu.

– Ca să ajungi unde? întrebă el cu nepăsare. Cămaşa se desfăcu în timp ce el îşi dădu jos pantalonii, rămînînd îmbrăcat în chiloţi. Imaginea corpului său curat şi musculos îi ţinură ochii captivi. Nu părea să se mai satură.

– În vîrful piramidei, răspunse ea distrată. Ce faci? întrebă ea în sfîrşit.

– Mă pregătesc pentru baia de dimineaţă, zise

el glumeţ. Vii cu mine? Fără să mai aştepte răspunsul ei, începu să-i descheie bluza.

– Dar este rece, protestă ea.

– Te vei încălzi îndată, promise cu o clipire răutăcioasă, trăgînd cu putere de blugii ei. Şi chiar aşa a fost. Cu cît Nick o dezbrăca mai repede, cu atît căldura o cuprindea, pînă ce amîndoi se blocară într-o îmbrăţişare.

– Hai, înainte să uit complet de apă, spuse el, prinzînd-o de mînă.

– Aşa procedezi de obicei? Mai întîi faci dragoste cu ele, apoi le îneci? întrebă ea, privind cu nervozitate apa.

– Nu. Acum, încetează să te mai tragi înapoi. Priveşte, poţi să vezi cu uşurinţă fundul apei. Aici îţi ajunge numai pînă la mijloc.

– Eşti absolut sigur? întrebă cu nervozitate. Aerul rece îi făcu pielea de găină.

Ochii lui cercetară fiecare centimetru al corpului ei, dar ea era departe de a fi conştientă de asta. Îi plăcea lumina pasiunii ce izvora din ei.

– Ei bine, spuse el, plecînd de pe marginea rîului, vii sau nu? Sînt şi alte căi de a avea o dimineaţă frumoasă, adăugă el, tonul lui fiind doar pe jumătate glumeţ.

Pînă să-şi dea seama Shane despre ce era

vorba, venise timpul ca ei să plece. Îi părea foarte rău că trebuia să părăsească acest idilic loc.

– Nu fi atît de tristă, spuse el. Putem să ne întoarcem cu prima ocazie. Shane se uită la el, neîndrăznind să-i pună întrebarea care-i trecea prin minte. Oare doar spunea aşa sau chiar intenţionase s-o mai aducă aici? Aveau ei o înţelegere nerostită? Era vorba despre o relaţie de prietenie sau numai desprew un weekend petrecut în mod plăcut? *Plăcut?* Acum era o neînţelegere. Cuvîntul „fantastic" nu era suficient ca să exprime nici măcar o parte din ceea ce simţea.

– Eşti foarte serioasă, spuse Nick, uitîndu-se de jos, ca şi cînd ar fi simţit-o privindu-l. Nu-mi place ca femeile mele să fie încruntate.

– Femeile mele! repetă ea. Sună ca un club, zise ea concis, încercînd să fie obraznică, dar nereuşind.

El se ridică şi o luă în braţe, într-un gest de căldură şi de protecţie.

– Un club foarte, foarte exclusiv, preciză el. Ochii lui erau de nepătruns. În momentul de faţă, ai singura cheie!

În momentul de faţă! se gîndi ea. Ce va fi mai tîrziu?

– Nu mă vezi, nu-i aşa? întrebă el dintr-o dată, ajutînd-o să-şi pună rucsacul.

– Nu-mi place să mă simt vulnerabilă, răspunse ea cu sinceritate.

– Este un lucru destul de curios referitor la cuvîntul „vulnerabil", comentă el. Nu are gen. Poate fi aplicat atît la masculin, cît şi la feminin. Şi, spuse el, fără să mai fie serios, sînt impulsiv, ţi-aminteşti? Întotdeauna ştiu ce vreau şi nu-mi ia mult timp să mă gîndesc. Te-am dorit din momentul în care te-am văzut. Acum, hai să mergem, înainte ca Jack să renunţe la noi şi să ne lase aici. Atent, o cuprinse de mijloc şi o îndrumă pe poteca din pădure.

Shane mergea pe potecă, dar mintea ei se frămînta să înţeleagă sensul cuvintelor lui.

Scottie îi întîmpină la aeroport, privirea lui fiind un amestec de grijă şi de uşurare.

– Doamne, sînt bucuros că te-ai întors, spuse el înainte ca ei să ajungă la maşină. Încercă să deschidă portiera din spate. Este o nebunie!

– Începe cu începutul, Scottie, zise Nick cu răbdare, punîndu-şi rucsacul lui şi pe-al lui Shane în portbagaj. Trînti capota şi o urmă pe Shane în maşină.

– Sînt acasă, aşteptîndu-te. Sînt acolo de patru ore, îl anunţă Scottie, îndreptînd maşina spre ieşirea parcării.

– Cine sînt acolo de atîtea ore? întrebă Nick?

– Fotografii şi restul, răspunse Scottie, aruncînd cuvintele peste umăr. Shane se uită de la Nick la Scottie, încercînd să-şi imagineze ce se întîmpla. Era evident că misterul era cunoscut de Nick, pentru că închise ochii şi oftă. Aranjamentull Am uitat complet de el.

– Ce aranjament? întrebă Shane.

– Am promis că fac cîteva încercări promoţionale pentru o revistă, explică el, ca un favor pentru producătorul acestui film.

– Am crezut că nu dai interviuri, zise ea surprinsă.

El dădu din cap.

– Ăsta nu este un interviu. Sînt doar cîteva fotografii. Parchează aici, Scottie! ordonă el, arătînd în faţă. Hai să vedem dacă putem calma puţin atmosfera.

„Dispoziţiile", observă Shane mai tîrziu, s-au calmat repede cînd Nick şi-a cerut scuze şi a ple-

cat să se schimbe. Shane rămase în camera de zi, care era plină cu femei îmbrăcate după specificul secolului al XVIII-lea. Abunda o costumaţie cu decolteuri largi, cu femei voluptuoase. Shane se simţi stingherită îmbrăcată în blugi şi în cămaşă.

Cînd Nick reapăru şi se aşeză în mijlocul femeilor, ea păru o intrusă. Ochii actriţelor străluceau la vederea bărbatului şi toate păreau că-şi îndreaptă piepturile în direcţia lui. Inconştient, Shane îşi scoase şapca de pe cap şi-şi lăsă părul liber. Un junghi înrudit cu gelozia o străbătu. Se întrebă cum puteau femeile măritate cu vedete de cinema să suporte astfel de lucruri. Cum se pot descurca cu insecuritatea, ştiind că meseria soţilor lor îi obliga la un contact constant cu femei frumoase, care erau nerăbdătoare să-şi vîndă afecţiunea pentru cea mai bună partidă care apărea la orizont?

Shane se uită o clipă, încercînd să se forţeze să fie detaşată şi să ia numai notiţe. De altfel, asta era o parte din viaţa de zi cu zi a acestei vedete de cinema de care ea se îndrăgostise. Dar curînd decise că poate ar fi mai bine dacă s-ar retrage şi ar pleca la hotel.

În timp ce se ridică să plece, îl auzi pe Nick scuzîndu-se faţă de fotografi.

– Hei! o strigă, venind şi prinzînd-o de mînă. Unde pleci?

– Înapoi la hotel, spuse ea cu o ridicare din umeri. Mi-e cam foame şi...

– Ţi-a pregătit Scottie ceva, îi zise el. Nu durează mult, promise el. Nu vreau să pleci.

Avînd în minte vorbele lui, Shane făcu cum îi spuse el şi plecă să-l caute pe Scottie.

Lui Shane îi fu greu să reintre în rutină cînd începu săptămîna. În cea mai mare măsură, Nick nu a avut prea mult timp liber pentru ea şi îl vedea doar pe platoul de filmare. Serile şi le petrecea învăţîndu-şi replicile pentru ziua următoare. Nick juca în cele mai multe scene ale filmului şi prezenţa lui era cerută pe platou tot timpul.

Apoi dispăru din nou, miercuri după-amiază.

– Dar unde s-a dus? îl întrebă pe Scottie.

Evaziv, acesta răspunse:

– Nick tocmai... a plecat, asta-i tot, îi spuse el, uitîndu-se în jur, aparent în căutarea unei direcţii care l-ar duce departe de Shane. Stăteau lîngă platou.

Shane clătină din cap.

– Aceste dispariţii ale lui sînt prea aranjate. De ce scenele în care el nu apare sînt făcute în după-amiezele de miercuri?

– Coincidenţă, sugeră Scottie plin de speranţă.

– Scottie, spune-mi! îl imploră ea.

Ca urmare a ceea ce se întîmplase în excursie, Shane uitase complet cum curiozitatea ei o stîrnise miercurea trecută. Acum, că incidentul se repeta, era mai intrigată ca oricînd.

Scottie se uită la ea. Pentru prima oară de cînd îl cunoştea, expresia lui deborda de un puternic entuziasm. Putu să vadă cum se lupta cu el însuşi.

– Ei bine, te place, spuse el tare. Totul e O.K.

– Bineînţeles că este în regulă, spuse Shane încurajîndu-l şi punîndu-şi mîna pe umărul lui într-un gest de camaraderie.

– Acolo este această rezervare, începu Scottie, tonul lui coborînd.

Cînd se opri pentru o clipă, Shane întrebă:

– La restaurant?

– Nu, nu este genul ăla de rezervare, spuse el, căutînd butoniera de la haina de gardian pe care o purta. Este o rezervaţie indiană.

De ce ar ţine el secret vizitele la o rezervaţie? Era implicat în ceva mai mult decît în turism? Îşi aminti expresia lui Nick cînd îi povestise despre Red Wing. Avusese ceva cu prietenul lui? Cu voce tare întrebă:

– Unde este rezervaţia asta?

– Se numeşte *Cherry Creek Reservation.* Nu mă întreba mai multe. Nu cred că ar fi trebuit să-ţi spun atît de multe, zise Scottie.

– Nu mi-ai spus nici un cuvînt, îl contrazise ea. Fă-mi rost de o maşină disponibilă şi de o hartă.

El făcu ce îl rugase şi Shane porni la drum, stînd în *Mustang*-ul pe care el i-l procurase, uitîndu-se pe harta colorată pe care o pescuise din bordero. În final, localiză rezervaţia. Părea să fie la numai cîteva mile de unde trăseseră ei. Ce ciudată coincidenţă, se gîndi ea, împăturind harta. După cîteva încercări, aruncă harta pe bancheta din spate. Avea mai multe cute decît avusese la început.

Shane nu mai văzuse o rezervaţie în realitate, de aceea nu ştia la ce să se aştepte. Era o zonă

mică, aproape ca un proiect de oraş, se gîndi ea apropiindu-se, doar că aici erau mai multe spaţii deschise. Văzu cîteva rulote şi clădiri de-a lungul drumului şi decise că mai bine ar fi să meargă la un birou oficial, o clădire construită din lemn, ce se înălţa la capătul străzii. Poate cineva de aici l-a văzut pe Nick.

Găsi o uşă, pe care scria „Administraţie", la primul etaj şi ciocăni. O voce joasă o invită să intre. Shane pătrunse în mica încăpere. Podeaua scîrţîi puternic, apăsată de tocurilor ei înalte. O femeie drăguţă, cu pielea măslinie, aflată în spatele biroului, îşi ridică privirea din hîrtiile la care lucra şi aşteptă ca Shane să vorbească.

Shane îi oferi femeii ceea ce ea spera să fie cel mai plăcut zîmbet.

– Bună, zise ea, întinzînd mîna. Sînt Shane McCallister, de la revista *Rendezvous.* Nick Rutledge mi-a spus să ne întîlnim aici, dar a uitat să-mi spună exact unde. Mă întreb dacă mă puteţi ajuta.

Femeia tăcu pentru un minut, ca şi cînd ar fi cîntărit afirmaţia lui Shane.

– Este chiar în josul holului, spuse ea în final, ridicîndu-se. Vă voi arăta drumul spre clasă.

Clasă? Ca Alice spunîndu-i lui White Rabbit, se

gîndi Shane. Devine din ce în ce mai curios. Shane o urmă pe tînăra femeie în josul holului slab luminat.

– A ajuns un pic mai tîrziu, îi spuse femeia, deci mi-e teamă că va trebui să aşteptaţi un pic. Dar puteţi sta în spate dacă mai este vreun loc liber, bineînţeles. Zîmbi, o umbră de mîndrie apărînd pe chipul ei. A devenit cea mai populară oră de cînd a început să predea Nick. Ne-a fost teamă că va trebui să renunţe cînd a început lucrul la noul film. Dar, într-un fel, s-a descurcat să mute amplasamentul la Kiowe. A făcut o treabă grozavă pentru tinerii noştri. Iată, aici este, concluzionă ea. S-au oprit înaintea ultimei uşi, pe care o deschise pentru Shane. Apoi, femeia se retrase în coridor.

Shane nu a avut timp să se gîndească la ce-i spusese tînăra femeie, fiind prea ocupată încercînd să nu calce pe cineva. Podeaua era, practic, acoperită cu studenţi, toţi stînd cu picioarele încrucişate pe lemnul scîrţîitor şi nelăcuit. Shane încă stătea pe locul în care se oprise. Nu era alt loc unde să se ducă. Toate erau ocupate şi studenţii se împingeau unii pe alţii. Nimeni nu se uită la ea. Toţi îşi păstrau privirea pe profesor. Numai „profesorul" păru surprins. Dar uimirea îi dispăru

cu iuţeală de pe faţă şi îşi continuă lecţia fără să omită ceva.

În timp ce asculta, Shane realiză că Nick era de fapt profesor la un curs de actorie. Bărbatul era o sursă nesfîrşită de surprize pentru ea. Acesta era ultimul lucru pe care şi-l imagina ea că un star l-ar putea face în timpul lui liber. Se uită cu admiraţie cum el luă doi studenţi, aparent foarte timizi, şi le citi o scenă din *Romeo şi Julieta,* lucrînd cu ei pînă cînd aceştia îşi învinseră teama şi începură să intre în roluri.

– Mă surprinzi, se confesă Shane după ce ultimul student plecă şovăind. Dură o jumătate de oră pînă se goli clasa de tineri care aveau tot felul de întrebări pentru Nick. Am venit aici aşteptînd să găsesc o fisură în armura ta şi am găsit în schimb o solidă platoşă de aur. Îşi încrucişă mîinile, uitîndu-se la Nick cum ştergea tabla. În afară de faptul că arunci pe neaşteptate femei în piscină, cred că singurul obicei prost pe care-l mai ai este sforăitul.

Nick puse jos buretele şi se întoarse s-o privească.

– Sforăi? întrebă surprins.

Ea păstră degetul mare şi arătătorul ridicate, despărţite puţin.

– Doar un pic.

El dădu din cap ocolind catedra.

– Nu se poate. Nimeni din familia mea nu a sforăit. Se apropie şi o îmbrăţişă. Jucăuş, îi sărută şuviţele de păr. Ce-ai zice de noaptea asta? propuse el.

Ea încercă să reziste tentaţiei, mintea ei avertizînd-o de nebunia unei implicări emoţionale mai puternice.

– Nici măcar nu eşti curios cum am ajuns aici?

– Îmi imaginez că i-ai sucit mîna lui Scottie, nu-i aşa? întrebă el, lăsînd-o să plece. Se întoarse să-şi strîngă notiţele pe care le folosise în acea după-amiază.

– Am jurat să ţin secret, spuse ea, ridicînd mîna dreaptă, solemn. De ce faci din asta un secret atît de mare? Cred că este minunat.

– N-o fac ca să fie minunat, spuse categoric. O fac pentru că vreau să contribui cu ceva şi nu vreau ca oamenii să se îngrămădească pentru asta şi să mă privească drăgăstos. Îmi voi întîlni fanii în alte condiţii.

Îşi băgă notiţele în buzunarul din spate şi îşi puse o mînă pe umărul lui Shane. Se îndreptară spre coridor.

Se întîlniră cu indiancă pe care Shane o văzuse în birou. Nick clătină din cap.

– Anne, ar fi trebuit s-o trimiţi înapoi.

Femeia îşi mută privirea.

– Nu o aşteptai? întrebă ea, uitîndu-se la Shane.

– Am minţit-o, explică Shane înainte ca Nick să spună ceva. I-am spus că trebuie să te întîlnesc aici.

– Bănuiesc că te-a întrebat despre contribuţii, i se adresă Nick Annei.

– Ce contribuţie? întrebă Shane, cu ochii alertaţi.

– Nimic care să te intereseze pe tine, spuse Nick repede, evident realizînd ce greşeală făcuse. Dar Shane nu voia să renunţe. Se întoarse către Anne, o întrebare lucindu-i în ochi.

– Nick, eşti prea modest, zise Anne. Nu este nimic rău în a lăsa oamenii să ştie cît de generos eşti. Se întoarse spre Shane.

– Dacă n-ar fi fost Nick, n-ar fi fost nici şcoala. Cu banii lui s-a construit clădirea asta şi tot banii lui au ajutat la hrănirea acestor copii de-a lungul anului.

Nick îşi mişcă mîna ca s-o oprească.

– Nu vreau ca asta să apară într-o revistă na-

ţională, insistă el.

Shane realiză că în interiorul acestei faţade de romantism copilăresc era o persoană foarte specială, care nu voia aplauze pentru aceste fapte bune. Dar de data asta, se gîndi ea, greşeşte. Nobil, dar greşit.

– Dacă aş împrăştia ştirea în revistă, îţi garantez că rezervaţia va avea contribuabili din toată ţara. Nu înţelegi, Nick? întrebă Shane, contrariată că nu era atît de clar pentru el, aşa cum era pentru ea. Nu era conştient de puterea pe care el o avea? Orice te interesează pe tine va face o mulţime de femei să dorească să se implice în acel lucru. Le va face să se simtă mai aproape de tine.

El se uită la Anne.

– Ce părere ai?

Anne ridică din umerii ei slabi.

– Îmi sună bine, deşi nu sînt prea sigură cum se vor simţi cei în vîrstă, referitor la caritate.

Shane clătină din cap.

– Nu va fi caritate, insistă ea. Le veţi da altceva în schimb. Le veţi lăsa oamenilor posibilitatea ca, făcînd ceva bun şi decent să îşi ajute semenii. Ispăşind pentru Little Big Home în continuare.

– Era Sioux, o corectă Nick.

– Oh, dragă. Aşa e. Îmi pare rău, dar nu cred că punctul meu este valabil.

Nick o trase aproape, rîzînd.

– Doamnă, tu eşti altceva. Îi plăcea felul în care era lipită de el. Îi trezea în ea o căldură intimă.

– Ce spui, Anne? întrebă Nick. Vrei să vorbeşti tu cu cei în vîrstă şi să le ceri permisiunea?

Femeia încuviinţă, însoţindu-i pînă la uşa de la ieşirea din clădire.

– Voi avea un răspuns pentru tine săptămîna viitoare, promise ea.

Îi făcură semn cu mîna şi se îndreptară spre maşina pe care Shane o împrumutase.

– Ce te-a făcut să vii aici?

– După ce am terminat cu nebunia din război, m-am întors aici la familia lui Red Wing. Anne era soţia lui, explică Nick. Am dorit să-i spun tot ce-mi puteam aminti despre ultimele lui luni. Am stat aici o vreme. Şi am început să văd ce nevoi disperate au aceşti oameni. Guvernul le-a luat respectul de sine şi, pentru o mai bună extindere a lumii albe, încă nu vor să-i accepte. Am vrut să fac ceva pentru asta. Cînd marea mea şansă a apărut, am avut posibilitatea să încep să trimit bani lui Anne.

Veniseră pînă la maşină.

– Cît de apropiaţi sînteţi tu şi cu Anne? întrebă Shane, uitîndu-se în ochii lui.

– Sîntem prieteni de foarte mult timp, spuse el. Ţi-am răspuns la întrebare?

– Parţial. Uite, spuse ea vioaie, n-am nici un drept să te întreb asta.

Vîrful degetelor lui mîngîiară scobitura gîtului în timp ce îi ridică capul către el. Sărutul care urmă fu plin de forţă, dar totuşi foarte tandru.

– Este ăsta un răspuns pentru restul?

– Da, replică ea cu o voce joasă şi lipsită de suflu.

– Acum că am rezolvat asta, hai să mergem la mine. Urmează-mă în maşina ta, spuse el, îndreptîndu-se către a lui.

Dar Shane clătină din cap.

– Ai replici de memorat, îi reaminti ea.

– Am o teorie de infirmat, ţi-aduci aminte? zise el. Nu sforăi!

– Poţi s-o faci mai tîrziu, replică ea, dorindu-şi să nu spună asta. Trebuie să încep să lucrez la articol.

– N-ai vrea să lucrezi mai bine la un lucru real? se oferi el, desfăcîndu-şi mîinile. Poţi să-ţi aduci blocnotesul şi să iei notiţe în timpul ăsta, spuse el făcîndu-i cu ochiul.

– Nu pot gîndi cînd sînt în preajma ta, replică ea, deschizînd portiera maşinii ei. Ne vedem dimineaţă. Se aşeză pe scaunul ei.

– Cum doreşti, spuse el şi plecă.

Ea se uită în urma lui, tristeţea cuprinzîndu-i fiecare bucăţică din ea.

Capitolul 8

Ziua următoare marca începutul lui octombrie. Era de asemenea începutul uneia dintre cele mai mari furtuni înregistrate în regiune. Ploaia cădea, spulberînd speranţele de a înceta cu izbiturile în uşi, începute cu o zi înainte.

În timp ce Shane stătea tăcută în colţ, privind, văzu cum dispoziţia producătorului se schimbă de la rău la foarte rău. Filmarea nu mergea bine deloc. Se părea că umiditatea intrase în toate lucrurile.

La un moment dat, cînd Bowman arătă spre omul responsabil cu maşina de sunet *Nagra,* strigîndu-i comenzile „sunet" şi „viteză", a fost răsplătit cu un vaiet răsunător.

– Nu vreau genul ăsta de sunet! urlă Bowman, ţinîndu-se de cap.

Treptat, tensiunile s-au calmat şi scrîşnetul maşinii de sunet a devenit mai real.

Vremea avea un efect opus asupra lui Nick.

– De ce zîmbeşti? îl întrebă Shane, în timp ce venea spre ea.

În spatele lui, Bowman îl trata pe sunetist cu severitate, acuzîndu-l că a stricat maşina.

– Ploaia înseamnă zăpadă în munţi, îi spuse el, stînd pe scaunul de lîngă ea. Vreme bună de schiat.

– Lasă-mă să ghicesc, zise Shane, ca şi cînd ar fi înviorat-o. Schiezi?

– Tu nu? Nu-i nimic. Te voi învăţa eu.

Shane îl privi.

– Să fiu cu tine e ca şi cînd aş fi într-un antrenament pentru Olimpice.

Nick rîse, apoi îi făcu semn lui Bowman să vină să li se alăture. Producătorul părea gata să părăsească platoul pentru totdeauna.

– Hei, John, am o idee. De ce să nu adunăm cîţiva oameni şi să urcăm pe Sonewmass-at-Aspen, după filmările de vineri? Ai plan pentru o săptămînă de schiat.

Bowman ridică din umeri şi, nepăsător, spuse:

– Sigur, de ce nu? Dacă sînt norocos, jumătate din echipă îşi va rupe picioarele şi pot să vă

înlocuiesc pe toţi cu actori adevăraţi.

– Asta îmi place la tine, John, spuse Nick. Eşti un bătrîn sentimental.

– Trebuie să fiu sentimental cu capul, ca să suport acest abuz an de an. Un ţipăt de femeie străbătu aerul, ameninţînd să spargă paharele.

– Doamne, reglează asta, Johnson, înainte să ne asurzească pe toţi! tună el, mărşăluind înapoi către sunetistul hărţuitor.

Vineri, ploaia se înrăutăţi şi mai tare, demoralizîndu-i.

– Cine a lăsat uşa de la depozitul de echipament deschisă? se adresă Bowman echipei.

Se uniră toţi în faţa lui, fiecare încercînd, observă Shane, să evite mînia din ochii acestui om. Gîtul producătorului se înroşise şi mai tare, din moment ce numai vocea lui se auzea în tăcerea studioului. Privirea lui Bowman străpunse grupul.

– Am pierdut trei camere de filmat şi pe *Nagra!* Acum, cum propuneţi să terminăm acest film? întrebă el, cu vocea tremurîndu-i de furie. Aveţi idee cît de mult durează înlocuirea? Studioul nu poate

avea altele pînă marţi. *Marţi!* Ştiţi ce înseamnă asta în dolari şi în cenţi? Cu siguranţă o cifră prea mare pentru ca vreunul dintre voi s-o poată număra! Se plimbă în jur, practic, mestecîndu-şi ţigara. Imbecili! Cretini!

– Ce-a fost, a fost, John, zise Nick. Nu vei schimba lucrurile dacă vei face un atac de cord. Lui Shane i se păru că toţi se întoarseră către Nick, sperînd că el îl poate linişti pe Bowman.

– Eu nu am atacuri de inimă, Rutledge, le fac altora! ţipă Bowman.

Shane crezu că auzise pe cineva în spatele grupului spunînd „Amin".

– De ce nu am începe weekend-ul mai devreme săptămîna asta? sugeră Nick. O pauză mai mare ne poate face bine la toţi. Prognozele meteo spun că se va însenina începînd cu această după-amiază şi că va fi o vreme excelentă săptămîna viitoare.

– Ar fi bine să fie aşa, pufni Bowman, reaprinzîndu-şi ţigara.

– De ce? Ai de gînd să-l dai în judecată pe Dumnezeu, dacă nu va fi?

Nick rîse, îndreptîndu-se spre el şi punîndu-şi mîna pe umărul bărbatului mai în vîrstă. Lîngă Nick, Bowman arăta ca un om mai în etate şi

noduros, nu ca un tiran bătăios.

– Haide, John, munceşti mult prea mult. Ai nevoie şi tu de odihnă. Ce-ai zice dacă i-aş spune lui Scottie să te ia pe sus şi să ne ducă pe toţi la aeroport. Deja am vorbit cu cîţiva din echipă şi ei au intrat în joc.

– Ăsta este necazul lor. Ei, cu toţii, cred că este un joc. Nici un creier în toată echipa! se plînse Bowman.

– Sînt cei mai buni şi tu ştii asta, spuse Nick. Shane se gîndi că vocea lui suna un pic mai fermă decît fusese cu un minut în urmă. Păru surprinsă să-l vadă pe Bowman retrăgîndu-se cu dispreţ. Şi mai mult decît atît, continuă Nick, făcîndu-i semn cu capul lui Shane să vină mai aproape, am de gînd s-o învăţ să schieze. Nu vrei să pierzi asta, nu?

Bowman schiţă unul din primele zîmbete pe care ea le văzuse pe buzele lui subţiri. Oricum, chiar şi zîmbetele lui păreau rău prevestitoare. Shane începu să-şi facă alte planuri pentru săptămîna viitoare.

Celelate gînduri o frămîntară tot restul după-amiezei, în timp ce intră în magazinele din jurul hotelului şi îşi cumpără în grabă cîteva haine pentru schi. Această treabă o va lăsa cu un picior rupt şi cu o inimă frîntă, dacă nu era atentă. Îşi muşcă buza în timp ce îşi punea noile haine cumpărate în geamantan. Weekend-ul va fi o greşeală. Ea şi Nick vor fi împreună şi ştia că nu avea puterea să-i reziste. De fiecare dată cînd o atingea, de fiecare dată cînd o săruta, îşi pierdea un pic mai mult din suflet.

– Fir-ar să fie, McCallister, murmură ea, închizînd cu zgomot capacul geamantanului, nu vezi că nu există nici un viitor în asta? Ce fel de romanţă poate înflori la trei mii de mile distanţă. Intră în baie, punîndu-şi în bagaj lucrurile necesare. Şi cum te vei descurca cu strălucita carieră pe care o prevăzuseşi pentru tine? se întrebă ea în faţa oglinzii. Îţi vei chinui inima la gîndul că vreo actriţă îşi va revărsa trupul peste Nick, în timp ce tu cauţi adjectivele potrivite pentru a descrie un punct de vedere neclar al vreunui senator? Dacă ai avea puţină minte, n-ai pleca în acest weekend. Ai sta în camera ta şi ţi-ai scrie nenorocitul ăla de articol, încercînd să-l scoţi pe Nick Rutledge din inimă.

Dar jumătate de oră mai tîrziu se văzu stînd în spatele unui taxi, îndreptîndu-se către casa lui Nick.

– Bună, ce te-a reţinut? întrebă Nick în timp ce-i deschidea uşa. Salutul lui a fost cald, la fel ca sărutul pe care-l depuse pe buzele ei. Începusem să cred că nu vei mai veni. Stai, lasă să iau asta, zise el, luîndu-i bagajul.

– Era gata-gata să nu mai viu, îi spuse ea şi el se opri în uşă, privind-o. Ea se întoarse, nedorind ca el să-i vadă expresia feţei. Chiar nu mă văd schiind.

Simţi braţele lui înconjurîndu-i mijlocul. Suflarea lui era caldă pe gîtul ei, făcînd-o să tremure uşor.

– Asta nu-i tot ce vom face, îi zise el cu o voce joasă. Vîrful limbii lui îi mîngîie uşor urechea. Pentru o clipă ea îşi închise ochii. De ce trebuia să fie acest bărbat? De ce trebuia să se îndrăgostească de o zeitate care decorează pereţii dormitoarelor a sute şi mii de adolescente?

Auzise că numărul săptămînal al scrisorilor de la fani era astronomic.

– Scoate-ţi jacheta, o sfătui el, lăsînd-o să plece.

– Acum? întrebă ea, gîndind că voia să facă

dragoste cu ea. Credeam că avem un avion de prins.

– Asta nu va dura mult, îi promise el. Shane se uită la el cum dispare într-o nişă, întrebîndu-se ce căuta. Apăru imediat cu o cutie mare, pe care i-o înmînă. Este pentru tine, spuse el, luîndu-i jacheta din mîini.

Încercă să mişte cutia cu grijă în timp ce o deschidea. Capacul căzu, urmat imediat de porţiunea interioară, cînd Shane scoase din cutie jacheta de hermină care se legăna în interiorul unui ambalaj de culoare albastru-deschis.

– Îţi place? întrebă Nick, uitîndu-se la faţa ei.

– Dacă-mi place? repetă ea. Este minunată!

– Ei bine, atunci îmbrac-o, o grăbi Nick cu voce joasă.

– Nick, nu pot să accept, protestă ea, lăsîndu-l să i-o pună pe spate.

– De ce? întrebă el, privind-o cu atenţie în faţă. Eşti o conservatoare? Îţi garantez, hermina era deja moartă cînd am cumpărat jacheta asta. Se învîrti în jurul ei. Uite, spuse el, îndreptînd deschizătura doar un pic, arăţi ca o prinţesă. *Prinţesa mea,* adăugă el.

– Nick, eu...

– Sît! spuse el, punîndu-şi un deget pe buzele

ei. Este a ta. N-o pot lua înapoi. I-am rupt deja eticheta.

Shane clătină capul, plimbîndu-şi mîna cu dragoste pe blană.

– Faci lucrurile aşa încît îmi este al naibii de greu să-ţi rezist, murmură ea.

– Atunci nu încerca, îi zise el, strecurîndu-şi mîinile pe sub jachetă şi punîndu-le pe talia ei. Vechea ei jachetă zăcea uitată deasupra bagajelor ei.

O tuse puternică îi opri din sărut. Se întoarse şi-l văzu pe Scottie stînd la capătul scărilor.

– Nick, dacă nu ne grăbim...

Nick dădu din cap, luînd-o pe Shane de mînă.

– Vom pierde avionul, zise el, terminînd fraza pentru Scottie.

– O.K., să mergem.

În avion, Shane şi Nick se reîntîlniră cu vreo douăzeci de oameni de pe platoul *The Lord High Protector*. Înainte ca avionul să-şi termine scurta călătorie, Nick promise să participe la turneul de poker plănuit pentru weekend. Pe Shane acest

lucru o uşură, dar, în acelaşi timp, o şi întristă. Niciodată pînă atunci nu se simţise atît de confuză. Nicicînd pînă atunci nu-şi dorise ceva atît de intens, ştiind totuşi că nu este bine pentru ea. Şi chiar dacă Nick i-ar răspunde la sentimentele ei cu aceleaşi sentimente, care vor fi rezultatele? Nu vedea altceva decît frustrare în jurul ei.

Dar Shane nu avu prea mult timp pentru cercetarea sufletului sau pentru contemplaţie. Nick o captă în cîteva conversaţii şi, înainte să realizeze, avionul aterizase,iar ea fu urcată într-o maşină ce aştepta. Nick prevăzuse totul.

Cabana, cuibărită la poalele muntelui, era minunată. Arăta identică cu una din albumul olandez de călătorii. Înăuntru, două şeminee imense, din cărămidă albă, aflate în centrul holului. Un foc ardea trosnind, dispersînd întunericul. Shane analiză camera rustică ce arăta confortabilă.

– Unde e schiorul proverbial cu piciorul rupt? îl întrebă pe Nick cu suspiciune.

– Dă-le timp. Rîse. Au deschis sezonul cu numai două zile în urmă.

În spatele lor, ceilalţi membri ai echipei şi ai distribuţiei îi urmărea. Atmosfera se umplu de conversaţii aprinse.

– Este foarte confortabil. Cu norocul meu, va fi

bine, spuse ea cu greutate.

– Ce vrei să spui, cu norocul tău? o tachină el. Cîţi oameni cunoşti tu care să rănească mortal inima lui Nick Rutledge? întrebă el clipind din ochi.

– Foarte convingător, spuse Shane cu răceală, sperînd să fie puţin adevăr în vorbele lui.

– Dar tot nu sînt convingător, nu-i aşa? întrebă el cu vocea răguşită de promisiuni.

Înţelese ce voise să spună el cînd urcă în camera ei. Era de asemenea şi camera lui.

Nick închise uşa încet în urma lor, aşezînd bagajele în cel mai îndepărtat colţ.

– Pantele vor fi aglomerate acum, îi spuse el. Cred că au luat startul de dimineaţă.

– Mie-mi convine, murmură ea. Ar fi fost şi mai bine, se gîndi ea, pentru mine, dacă el ar uita complet de schiat. Perspectiva de a zbura pe pantă n-o emoţiona cu adevărat. Se văzu în vîrful unui astfel de deal, o grămadă de mîini, picioare şi de stîlpi de schi rupţi şi schiurile zăcînd pe pămînt.

Nick o trase în braţe sărutînd-o.

– Nu-ţi face griji. Nu voi lăsa să ţi se întîmple nimic. Vei fi la fel de în siguranţă ca în braţele mele.

– După cum văd, nici aici nu-i chiar sigur, răsuflă ea. Îşi putea simţi inima începînd să-i bată cu putere.

– Să trăieşti în pericol poate fi distractiv, îi zise el, sărutînd-o de la tîmple pînă la obraz.

Încercă să-şi revină înainte să fie prea tîrziu.

– Nick, te rog, nu, respiră ea, cuvintele devenind din ce în ce mai greu de găsit.

Spre surprinderea ei, a mers. El se opri din sărutat. Dar n-o eliberă din îmbrăţişare.

– Ai avut ceva în cap în ultimele zile. Despre ce-i vorba?

– Articolul, spuse ea evaziv, încercînd să privească în altă parte.

Dar el n-o lăsă să scape atît de uşor.

– Ştiu că eşti preocupată, îi zise el, aşezîndu-se pe marginea patului şi trăgînd-o şi pe ea în braţele lui. Dar nu cred că este asta. Acum, spune-mi, o grăbi el, cu voce caldă şi tandră.

Shane se simţi penibil. Dacă presupusese prea multe? Dacă el tocmai crezuse că o spusese doar aşa? El ar rîde de toate aceste dubii lăuntrice pe care le-a avut.

Ca şi cînd i-ar fi citit gîndurile, Nick spuse:

– Cred că am dreptul să ştiu ce te deranjează.

– De ce? întrebă ea defensiv.

Nick începu să se joace cu nasturii bluzei ei, scoţîndu-i din butonierele lor.

– Deoarece, doamnă, dacă nu ai înţeles pînă acum că eşti destul de specială pentru mine, înseamnă că nu eşti un scriitor atît de perceptiv cum m-ai lăsat să cred.

– Cît de specială? întrebă ea.

– Suficient de specială ca să mă facă să vreau să te fac o parte din viaţa mea, îi declară el, înconjurîndu-i mijlocul şi descheindu-i fermoarul de la pantaloni.

– Tocmai asta este, încercă să-i spună, luptîndu-se curajos să-şi păstreze gîndurile, în timp ce corpul îi ardea. Nu vreau să fiu doar o parte....

Nick îşi ridică privirea spre faţa ei.

– Asta înseamnă că-mi respingi propunerea? întrebă cu seriozitate.

– Propunere? gîfîi cu uimire.

– Ei bine, nu vorbeam despre a forma o companie de producţie. Am înţeles greşit ce se întîmplă între noi? întrebă el, mîna oprindu-i-se la mijlocul mişcării pe care o făcea. Nu mă iubeşti? întrebă el răguşit.

Oh, Doamne, da, repetă ca un ecou mintea ei. Dar tonul pe care-l folosi ea ca să-i răspundă a fost ezitant:

– Da...

– Dar? o presă el.

Ea clipi.

– Nu sînt una care să vegheze la focul casei, îi spuse ea, dorind cu disperare să formuleze cuvintele cu mai multă claritate. Unde era nemaipomenita ei abilitate de a forma o frază? De ce îi era atît de teribil de incapabilă să vorbească acum?

– Nu aveam intenţia să te las acasă, îi spuse el. Credeam că te-am luat cu mine în spaţiu.

Fără să gîndească, Shane se ridică, permiţînd ciorapilor să-i alunece pînă la glezne. Nick o trase înapoi în braţele lui şi înlătură restul hainelor de pe ea cu o singură mişcare.

– Ca să stau în preajma ta şi să mă uit cum lucrezi? întrebă Shane, încercînd să ignore vibraţiile dureroase care atingeau fiecare parte a corpului ei.

– Nu, spuse Nick, mîngîindu-i piciorul, făcînd cercuri concentrice din ce în ce mai mari pe carnea ei albă. Ca să faci dragoste cu mine pînă voi fi pe punctul de a muri de extaz, şi după aceea încă o dată pentru noroc. Începu să sărute punctul de pe umărul ei, limba jucîndu-se cu breteaua sutienului.

– Dar... mie... îmi place... cariera mea, protestă

ea. O bretea căzu de pe umărul ei, fiind curînd însoţită de cealaltă. Totala coborîre a cupelor era oprită de sfîrcurile întărite ale sînilor ei. Nick îi sărută cu ardoare prin materialul subţire, făcîndu-l să cadă.

– Bine, spuse el, cu vocea plină de dorinţă. Poţi continuau cu cariera, dacă asta te face fericită, îi zise el, respiraţia devenindu-i din ce în ce mai întretăiată. Nu vreau nimic care să te facă nefericită.

Îi desfăcu sutienul, mîngîindu-i sînii.

– Dar asta ne va separa, protestă ea. În acel moment ideea unei despărţiri scurte era un dezastru.

– Acum singurul lucru care ne desparte este un pic de material, îi spuse el, întorcîndu-se şi întinzînd-o pe pat.

În timp ce Shane se afunda în blana confortabilă, Nick se luptă puţin cu chiloţeii ei, trăgîndu-i de pe şoldurile ei.

Se ridică, aruncînd o privire trupului ei, aşa cum i se oferea lui. Cămaşa fu scoasă în cîteva secunde, urmată de ghete şi apoi de blugi. Cu restul o lăsă pe Shane să se descurce.

– Continuă, o convinse, strecurîndu-se lîngă ea în pat. Lui Shane îi era greu să spună cine era

mai excitat şi un geamăt scăpă de pe buzele lui cînd ea înlătură materialul de pe abdomenul lui plat şi de pe şoldurile lui înguste. Degetele ei reci îi masară carnea, pregătindu-şi calea către fesele lui. Ea simţi cum tot controlul o părăseşte, în timp ce durerea în ea creştea din ce în ce mai mult.

– Lucrurile se vor repeta, îi promise el, şoptindu-i vorbele la ureche înainte de a i-o scălda în sărutări scurte şi înflăcărate. Şi în plus, gîndeşte-te la povestea exculsivă pe care o vei avea. Nick Rutledge îşi pierde inima pentru un jurnalist eficient cu corp „fantastic".

Orice ar fi vrut Shane să spună ca replică, se pierdu în momentul în care gura lui o acoperi pe-a ei. Pasiunea punea stăpînire pe fiecare fibră a corpului ei.

– Te iubesc, Shane, murmură el, vorbele lui fiind încărcate de dorinţă.

Unindu-se, uitară de alte gînduri, trupurile lor mişcîndu-se ritmic, fiecare conducîndu-l pe celălalt către paradisul promis. Ultima explozie de putere îi lăsa fără respiraţie, cu o oboseală dulce şi înlănţuiţi unul în braţele celuilalt.

– Trebuie să admit, murmură Nick deasupra ei în timp ce capul i se odihnea confortabil pe sînii ei, că ăsta este mai bun decît schiatul. Îşi ridică

capul s-o privească, îndepărtîndu-i şuviţele de păr de pe faţă. Ceea ce se întîmplase a fost dragoste.

– Poate chiar voi uita de zăpadă şi voi avea carnavalul de iarnă chiar aici.

– Prietenii tăi îţi vor simţi lipsa, spuse ea, trasînd conturul gurii lui cu degetele. Îi iubesc gura, atît de grăbită să zîmbească. Iubesc totul la el. Fusese o proastă să aibă dubiile pe care le-a avut?

– Voi simţi mai mult lipsa banilor mei la jocurile de poker. Rîse, stînd ridicat. Shane privi unduirile muşchilor de pe spatele lui. Nimeni nu avea dreptul să fie atît de perfect, se gîndi ea. Şi îl voia numai pentru ea.

– Mai bine te-ai îmbrăca înainte să mă răzgîndesc în a face rost de mîncare şi să mă întorc să-ţi acord pentru a doua oară ajutoare, zise el pe un ton glumeţ.

Ea se ridică repede din pat, adunîndu-şi hainele împrăştiate, lucru pe care-l făcuse în mult mai puţin timp decît îi luă acum ca să le adune, apoi îşi deschise geamantanul, uitîndu-se după o perie de păr.

– Nu te voi grăbi, Shane, spuse el încet. Propunerea nu a fost spusă în fierbinţeala momentului. Chiar te iubesc şi ceva poate să iasă.

– Ce? întrebă ea, întorcîndu-se să-l înfrunte.

– Nu am încă toate răspunsurile, zise el, dîndu-i un sărut rapid în timp ce-şi încheia cămaşa.

Voia să-l creadă, să creadă în sfîrşituri fericite, de basm, în care el părea specializat. Dar ştia că mariajele hollywoodiene, nu merg şi asta fără povara de a avea o soţie care lucrează pe Coasta de Est. Totul părea condamnat înainte chiar de a deveni real.

– Succesul nu însemna atît de mult pentru tine, nu-i aşa? întrebă Shane în timp ce intrau în sufragerie, salutînd cîţiva oameni pe care-i recunoscuseră. Nick o conduse la o masă de două persoane, în timp ce un chelner nerăbdător se apropie cu meniurile.

– Nu, nu neapărat. Mă ajută să fac ceea ce-mi place să fac, desigur. Mă ajută să fac pe samariteanul cînd vreau, dar dacă aş cădea din vîrful listei primilor zece mîine, nu m-ar mîhni deloc. Am pus deoparte suficient ca să-mi asigur viaţa pentru mulţi ani de acum înainte, o asigură el. Cum este friptura de vacă? îl întrebă pe chelner.

– Minunată, îl asigură, acesta.

– Bine, vom lua două. Eşti de acord? o întrebă pe Shane, care confirmă.

– Dar, nu mă înţelege greşit, îi spuse Nick

după ce chelnerul plecă. Îmi iubesc munca. Este o distracţie pentru mine.

– Şi eu îmi iubesc munca, ripostă ea. Iubesc plăcerea de a construi împreună o poveste bună, făcînd-o să ia viaţă din frînturi de informaţii.

– Înţelept, spuse Nick gînditor, în timp ce chelnerul le aducea cina. În uşă apăru Bowman care îşi croia drum spre ei prin labirintul de mese.

– Mănîncă repede, Rutledge. În douăzeci de minute începe un joc de pocker, îl anunţă el.

Nick se uită la Shane.

– Îmi permiţi?

– Dacă-ţi permit? Tocmai voiam să te rog să participi, îl îndemnă Shane.

– Să participi? repetă Bowman neîncrezător. Joci poker? o întrebă el.

– Da, răspunse ea.

– Ştiam eu că este ceva în fata asta care-mi place. Veniţi împreună, Rutledge! comandă el, apoi plecă să vorbească cu altcineva.

Nick zîmbi aprobator.

– Shane, eşti plină de surprize!

Capitolul 9

Shane jucă atîta timp cît putu, după care îşi încasă banii, iar la ora unu se retrase. Bărbaţii de la masa ei mormăiră ceva despre retragerea ei; pe bună dreptate, atitudinea ei de lasă-mă-să-te-las, îi nemulţumi. Dar se scuză, spunînd că este pe punctul de a adormi pe scaun. Cînd Nick făcu o mişcare pentru a o urma în apartament, ea clătină din cap.

– Nu este nevoie să renunţi şi tu, zise ea.

Intenţiona să-l aştepte, dar de îndată ce-şi puse capul pe pernă ochii i se închiseră şi nu-şi mai aminti nimic după acel moment.

– Sus, hai, femeie.

Shane încercă să se trezească. Îl văzu pe Nick stînd lîngă pat, complet îmbrăcat şi ţinînd schiurile.

– Sus şi *„at who"*? întrebă ea, întorcîndu-se pe partea cealaltă, departe de el. Poate dacă închide ochii strîns, el va pleca de aicî. Nu avea absolut nici o dorinţă să încerce să înveţe să schieze.

Dar Nick nu voia să renunţe. Făcu înconjurul patului ca s-o mai privească o dată.

– *At the slopes,* spuse el, răspunzîndu-i la întrebare. Acum este cel mai bun timp să schiem.

– În mijlocul nopţii? gemu ea.

– Soarele e sus.

– Bine, du-te şi schiază cu soarele. Voi veni şi eu mai tîrziu, murmură ea, băgîndu-şi capul sub pernă.

– Vei veni cu mine acum, insistă el, trăgîndu-i fără menajamente pătura.de pe picioare.

Shane tremura în timp ce se ridica, o cămăşuţă de noapte subţire înfăşurîndu-se pe ea. Un sîn ameninţa să iasă în orice secundă.

– Desigur, se oferi Nick, aşezîndu-se pe pat, „pantele" de aici sînt mult mai tentante decît cele de afară.... Vocea lui era plină de răutate.

Shane îşi trecu mîna prin păr.

– Voi fi gata într-un minut.

– Şi eu, o asigură el.

Shane respiră adînc, simţindu-se mai în siguranţă cu el afară. Nu putea să gîndească atunci

cînd era singură cu el. Îşi coborî picioarele lungi pe podeaua rece, senzaţia ajutînd-o să-şi revină. Se îndreptă spre dulap să-şi ia ceva de îmbrăcat şi realiză că nu-şi despachetase încă lucrurile.

– Dă-mi un minut, îl rugă ea, luînd un pulover şi o pereche de pantaloni de schi din geamantan.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă el, în timp ce ea se îndrepta spre baie.

– Mă voi descurca, promise ea. Într-un fel, îşi murmură ea, trebuie să mă descurc.

– Dacă-mi rup ceva...! ameninţă Shane, deloc fericită să-şi monteze schiurile.Tocmai începuse să apară zorile peste o lume albă şi somnoroasă. Soarele răsări deasupra munţilor care străluceau alb-argintiu de la distanţă. Zăpada proaspăt căzută arăta ca o frişcă tocmai bătută, cu valuri şi vîrfuri aşteptînd să fie atinse de primul schior dornic.

– Te voi purta în braţe pînă te vei vindeca, promise Nick în timp ce o lua de mînă. Acum, hai să începem!

Şi aşa începu o dimineaţă foarte lungă. O

duse la o pantă mică, pentru începători. Dar pentru Shane dealul arăta enorm. Îşi petrecu cea mai mare parte a timpului scuturîndu-şi zăpada de pe fund. După trei ore de luptă cu pantele, Shane renunţă.

– Nu sînt egocentristă, spuse ea, luînd mîna pe care el i-o oferea, în timp ce se ridica. Nu pot pretinde că voi stăpîni acest sport cînd nu am spus o rugăciune.

– Este în regulă, Shane; sînt cîteva lucruri pe care le faci şi cu care te descurci foarte, foarte bine. Încercă să se aplece s-o sărute, dar schiurile se îndepărtară.

– Vezi, ţi-am spus, schiatul nu e bun de nimic, rîse Shane. Ce-ai zice de un prînz, sugeră ea. Coborîtul m-a înfometat.

– Ai dreptate, zise Nick. Coboară pantele.

Ea gemu.

– Plănuisem să iau prînzul azi, protestă ea. Dar Nick doar rîse, dîndu-i un imbold.

Şovăind, îşi îndreptă schiurile către vîrful dealului şi le manevră cît de bine putu ea.

Plin de viaţă, chiar după prînz, Bowman ceru o remiză şi Nick fu atras într-un alt joc de poker. De data asta, Shane refuză să joace, spunînd că trebuie să lucreze. De asemenea trebuia să gă-

sească ceva pentru un masaj. Tot corpul începuse s-o doară. Tremura gîndindu-se la ce i-ar putea aduce ziua de mîine.

Următoarea zi îi aduse toate durerile de care se temuse că le va avea. După o noapte de o noapte petrecută cu el, se trezi în braţele lui simţindu-se minunat.

– Oh, Doamne! gemu ea cînd nimic nu voia să se mişte corect.

– Ce? întrebă Nick, trezindu-se. Sunetul de necaz din vocea ei îi aduse o privire neliniştită în ochi.

– Sînt pe punctul de a muri. Nu, schimbă asta. Cred că am murit. Nimic nu mai funcţionează, cu excepţia gurii. E singura parte pe care n-am căzut. Nu.

Încercă să-şi mişte degetele care-şi petrecuseră trei ore agăţate puternic de beţe. Orice mişcare îi aducea o durere ascuţită în coapse.

– Totul părea să funcţioneze bine noaptea trecută, zise Nick tachinînd-o, apoi schimbă tonul cînd văzu că se simţea cu adevărat rău.

– Este ceva ce pot face pentru tine?

– Anunţă-mi părinţii unde vor fi ţinute funeraliile, spuse ea, închizîndu-şi ochii. Muşchii o dureau îngrozitor.

– Ai nevoie de un masaj, îi spuse el, coborînd din pat.

Îl urmări trăgîndu-şi o haină peste trupul gol.

– Ce am nevoie, spuse ea, este să-mi trag un glonţ, şi să nu mai văd niciodată alte schiuri. Un val de aer rece îi gîdilă fiecare parte, în timp ce Nick trase deoparte cuverturile. Îl auzi frecîndu-şi mîinile. Apoi, simţi cum el îi ridică peste umeri cămaşa de noapte.

Senzaţia mîinilor lui pe spatele ei îi aduse o dulce-amară agonie.

– Relaxat, îi spuse el, relaxat. După cîteva minute de masaj, gemetele de suferinţă ale lui Shane se potoliră. E mai bine? întrebă Nick.

– De fapt, picioarele sînt cele care mă dor.

Imediat realiză greşeala pe care o făcuse.

Nick mai puse unguent deasupra coapselor ei şi începu s-o frecţioneze. Cu blîndeţe, îi îndepărtă picioarele.

– Ce faci? ţipă ea.

– Vreau să-ţi fac masaj pe tot piciorul ca să te poţi mişca din nou, nu-i aşa? îl auzi întrebînd cu inocenţă.

– Acum ştiu de ce-ţi place să dai lecţii de schi. De fapt, ziua următoare te interesează pe tine.

– Nu-i adevărat, replică Nick. Hai să spunem doar că este scena care-mi place, glumi el. Lui

Shane îi luă cîteva minute ca să înţeleagă sensul cuvintelor lui. Realizînd ce spusese, luă o pernă şi o aruncă în Nick. Shane gemu de durere.

– Aşa-ţi trebuie, o certă el, întorcîndu-se la munca lui.

În timp ce el continua să-i facă masaj ca să-i îndepărteze durerea, mintea lui Shane o luă razna. Bărbatul era minunat. Cum putea ea să spere să păstreze o prietenie, mai mult decît atît, o căsătorie, cu un bărbat care era mai bun chiar decît pretindea ea să fie? Nu, i-ar fi mult mai bine dacă nu şi-ar permite luxul de a face planuri pentru viitor. Dacă se gîndea la asta ca fiind numai un interludiu romantic, poate într-o zi s-ar putea descurca cu golul ce va veni cu siguranţă.

– Hei, eşti pe punctul de a aţipi?

Vocea lui Nick o scoase din gîndurile ei şi dădu din cap sau încercă să facă asta.

– Oh, se plînse ea.

– Ce s-a întîmplat?

– Gîtul...

– Voi ajunge şi la el, promise el. Aici sînt multe detalii drăguţe care mă ţin ocupat, îi spuse el radios, degetele lui răsfirîndu-se în regiunea sînilor. aflată chiar sub firele de păr de sub umărul ei.

Şi apoi tot ce mai conştientiză ea a fost senzaţia delicioasă a atingerii lui pe sîni.

– Aici nu mă doare, murmură ea leneş.

– Vreau să păstrez totul într-o formă excelentă, replică el, mai ales ceva ce eu apreciez atît de mult.

Shane încercă să se ridice în coate, dar căzu. Nick îi împinse capul înapoi.

– N-am terminat.

– Te-ai mai uita la mine dacă n-aş avea piept? întrebă Shane.

Mîinile lui se strecurară între sînii ei, cuprinzîndu-i pe fiecare, în timp ce el se ridică şi sărută puful de pe gîtul ei.

– Doamnă, m-aş uita la tine şi dacă n-ai avea piept, dinţi şi păr. Doar că mi-ar lua mai mult timp, asta-i tot. La urma urmelor, spuse el, ajutoarele vizuale chiar contestă. Uită-te la mine, îi spuse el, aşezîndu-se lîngă ea. Ştiu că dacă n-aş fi avut fizicul ăsta, n-aş fi unde sînt azi. Nu sînt nemaipomenit de talentat, doar foarte, foarte norocos. Dacă aş fi arătat aşa, spuse el, strîmbîndu-şi buzele şi ridicîndu-şi nasul cu arătătorul, acum aş fi undeva în docuri, descărcînd greutăţi, şi nimeni n-ar şti cît de minunat sînt în realitate.

– Oh, aş fi ştiut, îl asigură ea, ridicîndu-şi mîinile spre el. Nick o cuprinse într-o îmbrăţişare caldă, corpul lui rămînînd lîngă al ei. Dacă printr-o minune ţi s-ar întîmpla asta, ai cîştigat suficienţi

bani ca să faci o operaţie estetică şi să arăţi din nou exact aşa cum arăţi acum.

– Nu-mi pasă de milioanele de femei, spuse el, cu privirea mai puţin fericită decît fusese cu o clipă în urmă. Ele sînt atrase de partea cosmetică, parte pe care eu n-o controlez. Îmi pasă de o femeie cu judecată, cineva care poate vedea dincolo de asta, explică el, sărutîndu-i gîtul, excitînd-o din nou. Vreau să fiu parte din fanteziile ei. Sărutările urcară de la bărbie, culminînd pe buzele ei.

Durerile din corpul ei deveniseră o amintire.

– Nick, mă doare prea tare ca să merg astăzi pe pîrtie, protestă Shane, în timp ce Nick o trase afară din pat.

– Tocmai am verificat totul, o informă el, împingînd-o către duş, şi toate sînt în stare de funcţionare, gata de drum.

De îndată ce îşi retrase mîna de pe spatele ei, Shane se opri înfigîndu-şi tocurile în pătura aruncată, ca să-şi păstreze echilibrul.

– Ieri a fost un dezastru, îi reaminti ea.

– Astăzi va fi mai bine.

– Vrei să pariezi? întrebă, încrucişîndu-şi braţele şi întorcîndu-se provocator spre el.

Nick n-o mai ascultă şi dădu drumul la apă în cada albastră. Testă temperatura, apoi o luă pe

Shane de mînă şi o trase spre el.

– Vorbind despre femei încăpăţînate, cînd cazi de pe un cal, se presupune că te sui din nou pe el.

– Bine, zise ea. Găseşte-mi un cal şi o voi face.

Văzînd că nu reacţionează, renunţă şi se îndreptă către duş. Apa rece o făcu să ţipe, surprinsă.

– Încerci să mă omori?

– Încerc numai să te revitalizez, spuse Nick.

Shane se dezbrăcă de cămăşuţa de noapte şi intră sub duş.

În timp ce apa îi scălda trupul cuprins de febră musculară, Shane se gîndi că Nick se descura în orice situaţie. Încercă să se spele repede, înainte ca durerile s-o apuce din nou.

Nick era încă sprijinit de chiuvetă cînd ieşi. Observă în privirea lui o notă de aprobare.

– Lasă-mă pe mine, spuse el, luînd prosopul de baie din mîinile ei.

Cu mişcări lungi, el îi şterse corpul, înconjurînd fiecare curbă încet.

Ea încercă să rămînă calmă, ştiind că el doar o necăjeşte. Mişcările făcute cu prosopul pe coapsele ei le simţi ca pe nişte mîngîieri.

– Mă înnebuneşti! spuse ea printre dinţi.

– Atunci e-n regulă, zise el rîzînd, deoarece

sentimentul este reciproc. Se ridică în genunchi. Acum fii fată cuminte şi îmbracă-te! ordonă el, înainte să mă răzgîndesc şi să mă decid să te ţin aici prizonieră toată ziua.

Asta, se gîndi Shane, încercînd să-şi învingă durerile din picioare, ar fi mult mai preferabil decît să facă faţă unei alte lecţii de schi.

În apropierea sufrageriei, Shane şi Nick fură înconjuraţi de cîţiva membri ai echipei.

– Ce-ai zice să facem acel turneu, Nick? sugeră unul dintre bărbaţi.

Shane era cu totul de acord. Orice, numai să nu trebuiască să-şi pună din nou schiurile. Ştia că, din moment ce fiecare voia să cîştige, nimeni n-o va alege în echipă şi va putea fi în siguranţă. Cel puţin, aşa gîndea ea.

– Dar nu pot să schiez, protestă ea cu tărie cînd Nick o alese pentru echipa sa.

– Nu va fi numai schiat, o asigură Nick.

– Minunat, murmură ea. Spune-mi doar cîte modalităţi sînt ca să-ţi rupi oasele?

– Eşti atît de dornică să încerci totul?

– Nu-i asta, se plînse Shane, în timp ce el o luă

de mînă şi o trase departe de schiori. Pe pîrtie o mulţime de jachete de schi apăru înaintea lor. Tocmai credeam că am lămurit problema cu schiatul.

Dar nu era chiar adevărat, se gîndi ea, în timp ce Nick se întoarse pentru o clipă şi se uită la ea ciudat. Precis că nu-l interesa ceea ce spunea ea. Continuă:

– Nu ştiu să mă dau cu sania! îl informă ea pe Nick, în timp ce el urcă pe creasta unui deal mic, făcînd semn celorlalţi că îl alesese pentru prima încercare. Shane se uită la sanie sceptic.

– Ştii cum să stai, nu-i aşa? întrebă el.

– Da, dar...

– Asta-i tot ce trebuie să faci, îi zise el. Sania face restul.

Avea dubiile ei că ar fi fost atît de simplu, dar îşi dădu seama că e inutil să mai argumenteze. O îndemnă să se aşeze la celălalt capăt al saniei, stînd chiar în spatele lui.

– Întinde-ţi picioarele pe lîngă mine, o instrui el, întorcîndu-şi capul, în aşa fel încît să-l poată auzi.

– Deci, de aceea m-ai ales pe mine, zise ea lămurită.

– Nu pierd nici o ocazie, spuse el. Toată lumea-i gata? strigă el peste umăr.

Un strigăt de bună dispoziţie din partea celorlalţi îl făcu să înţeleagă că erau pregătiţi.

– O.K., Benny, împinge! ordonă el, şi Shane simţi sania înclinîndu-se uşor, îndreptîndu-se în jos.

Goana aerului rece îi atinse lacom faţa şi se ascunse în spatele lui Nick, încolăcindu-şi mîinile strîns în jurul lui şi ţinîndu-l bine. Trebuia să admită că-i plăcea efectul alunecării care-i provoca un gol în stomac.

O altă echipă cîştigă.

– Remiză! ceru Nick. Cer o remiză! În mijlocul gemetelor şi al rîsetelor, fiecare se străduia să urce dealul încă o dată. Parcă acum arăta mult mai înalt decît prima dată.

Jocul se repetă.

– Destul! strigă căpitanul unei echipe. Am cîştigat şi nu vor mai fi remize!

Salutări şi aplauze înăbuşite întîmpinară anunţul lui. Cîteva dintre ele veneau din partea lui Nick.

Urmă o partidă de schi şi, de data asta, lui Shane i se permise să stea pe margine şi să-şi susţină numai echipa ei, ceea ce şi făcu din răsputeri. Se trezi că aproape răguşise în timp ce se uita la Nick. Căpitanul celeilalte echipe coborî repede, manevrînd cu dibăcie printre obstacolele

ce fuseseră instalate.

Îşi ţinu respiraţia cînd Nick greşi o poartă, dar pe parcursul distanţei îşi recîştigă timpul. Cîştigă cursa. Lăsînd la o parte dispoziţia restului echipei, Shane aplaudă cu sălbăticie, sfidînd durerile din mîini.

Nick veni schiind pînă la ea. Ea îl sărută cu impulsivitate.

– Adu-mi aminte să cîştig mult mai des, glumi el. Ajută-mă să-mi scot astea, te rog. Vreau să-l văd pe Pete, spuse el, referindu-se la un alt membru al echipei lui.

– E pe punctul de a fi un soţ greu de urmărit, zise Sahne, făcînd ce o rugase.

– Contez pe asta.

Shane îl privi, deloc sigură dacă el vorbise despre competiţia de schi. Îşi păstră gîndurile pentru ea, în timp ce se ridică şi i se alătură.

Toţi oamenii din echipa lui Nick dominară pîrtiile toată dimineaţa şi parte din după-amiază. O mare mulţime de spectatori se adunaseră de îndată ce se aflăcă ei sînt acolo. Turişti şi schiori veniră să-l vadă pe Nick Rutledge în acţiune. De cîte ori cobora pantele zburînd, era asaltat de fani care îi cereau autografe şi poze.

Shane îl urmări, văzîndu-l supunîndu-se fie-

cărei cereri pentru un autograf, zîmbind cordial. Se întreba dacă mulţimea de femei realizează cît de lipsit de scrupule este să intri în viaţa lui particulară.

Încordarea din competiţie şi asediul femeilor îşi puseseră repede amprenta pe Nick. Ea putu să vadă că devenea din ce în ce mai obosit. Se întoarse spre Scottie care i se alăturase, în absenţa lui Nick.

– Hai să mergem, îi spuse ea, luîndu-l de mînă, cred că şeful tău cutezător are nevoie să fie salvat.

– Ce intenţionezi să faci? întrebă el, permiţîndu-şi să se infiltreze în mulţimea din jurul lui Nick.

– Urmează-mi exemplul, îl instrui ea, apoi cu voce puternică, încercînd să sune oficial, spuse: Vă mulţumesc foarte mult că aţi venit.

Nick se uită întrebător în direcţia ei. Stătea cu braţul în jurul unei femei ce rîdea. Jacheta ei de schi o făcea să pară şi mai mare decît era, şi Shane se întrebă cum se descurcase Nick s-o înconjure cu mîna.

Shane înaintă, îndepărtînd mulţimea de lîngă Nick.

– Domnul Rutledge trebuie să plece. Este che-

mat la filmări. Timpul pe care l-a avut liber, s-a terminat.

Protestele întîmpinară cuvintele ei, dar nimeni nu mai încercă să obţină vreo fotografie. Oamenii începură să se îndepărteze, astfel că Nick putu să-i urmeze pe Shane şi Scottie, ieşind din perimetrul grupului.

– Foarte ingenios, şopti Nick, coborînd panta şi îndreptîndu-se spre cabană.

– Părea ca şi cînd intenţionai să stai toată ziua, observă Shane. Şi eşti prea politicos ca să le spui să înceteze.

– Este mai degrabă nepoliticos, să le ceri să înceteze, comentă Nick.

– Întotdeauna este aşa? întrebă ea, în timp ce el împingea uşa ornamentată, ţinînd-o pînă ce ea şi Scottie intrară.

– Nu, de obicei este mult mai rău, se confesă el. Astăzi a fost o zi calmă. În meseria asta înveţi să fii recunoscător pentru asta.

– Viaţa într-un acvariu de aur.

– Ceva în genul ăsta, spuse Nick. Te surmenează cu timpul.

– Pari să te descurci bine, zise ea în timp ce se îndreptau spre holul sufrageriei. O mare de capete se întoarseră spre ei.

– Am găsit un tranchilizant drăguţ, zise el, spunînd vorbele în obrazul ei.

– Oh-oh, vine al doilea val! avertiză Scottie. Shane şi Nick se întoarseră pe călcîie şi plecară repede, hotărînd să rămînă în camera de serviciu pînă la cină.

Capitolul 10

A doua zi de dimineaţă plecară devreme, înainte ca situaţia să se înrăutăţească prea tare. Shane fusese trezită la ora trei dimineaţa de cineva care bătea la uşă şi nu plecă decît după ce Nick îi dăduse un autograf.

– Cred că ai nevoie de un bodyguard la uşă, murmurase Shane adormită, în clipa în care Nick se urcase din nou în pat.

– Ştii ceva? şoptise el, strecurîndu-se lîngă ea. Păzeşte-mă tu în noaptea asta, vrei?

Shane făcuse mai mult decît să-l păzească.

Dar ideea unui bodyguard nu era rea, mai ales că, a doua zi de dimineaţă, trebuiră, practic, să se furişeze afară pentru a nu fi văzuţi. Lumea lui Nick avea, cu siguranţă şi neajunsuri, îşi spuse Shane, cuibărindu-se lîngă el în taxiul care avea să-i ducă

la aeroport. Neajunsuri pe care nu avea cum să le evite. Shane se întrebă dacă le va putea face faţă şi dacă avea să suporte ideea de a deveni o părticică din lumea lui Nick, renunţînd, pentru el, pînă şi la propria ei carieră la care ţinea atît de mult.

Odată întorşi pe platoul de filmare, îl găsiră pe Bowman furios la culme, urlînd la un biet comisionar care tocmai îi transmisese un mesaj şi acum nu ştia cum să o şteargă mai repede.

– Se pare că mica noastră vacanţă nu i-a prea priit lui John, îi spuse Nick lui Shane, în timp ce se apropiau de mîniosul regizor. Studioul era gol, iar cuvintele lor răsunară destul de ciudat în interiorul castelului saxon din mucava, unde „locuia" Nick.

– Ce s-a întîmplat, John?

Bowman îl privi dezgustat, timp în care comisionarul profită de ocazie şi se făcu nevăzut. Shane stătea liniştită lîngă Nick, fără să dea prea mare atenţie scenei ce se derula în faţa ei, îmbrăcată cu scurta de hermină pe care i-o dăduse Nick şi gîndindu-se la ale ei.

– Fata asta, fir-ar ea să fie! tună Bowman, scoţînd o ţigară din pachetul aproape gol. Se căută prin buzunare, dar nu găsi nici un chibrit.

– N-aveţi un foc? se adresă el celor doi.

Shane clătină din cap.

– Fumezi prea mult, John, îi zise Nick. Dacă nu te laşi, o să trăieşti nouăzeci de ani în loc de o sută. Bowman îşi puse ţigara neaprinsă înapoi în buzunarul de la cămaşă.

– Care fată? întrebă Nick, într-o doară. Se înarmase cu toată răbdarea de care avea nevoie.

– Aia scundă, cu păr... bombăni Bowman, scotocindu-se din nou în buzunare după un chibrit.

– Noi n-avem nici o actriţă chealã, John, îi aminti Nick. Cel puţin, eu unul nu ştiu să avem vreuna.

– Aia care a făcut spoturile publicitare pentru şampon! strigă Bowman, disperat.

– Ah, Mona. Ce-i cu ea?

– A făcut hepatită, zise Bowman pe un ton acuzator, de parcă biata fată s-ar fi îmbolnăvit tocmai pentru a-i face lui în ciudă. Şi mîine trebuia să tragem primul cadru. Să mă ia dracu'! Unde naiba să găsesc pe cineva care s-o înlocuiască? Îşi trecu mîna prin părul cărunt, tuns scurt.

Nick tăcu o clipă, după care se uită la Shane care se simţi din nou stingherită. Atunci cînd el îi spusese cît de mult îşi iubea meseria, Shane îi povestise şi ea că, în liceu, jucase în cîteva piese

şi că mai auzea parcă şi acum ropotele de aplauze cu care o răsplăteau colegii. Nu cumva Nick...?

– Shane are o culoare de păr asemănătoare cu al Monei, îi spuse el lui Bowman.

– Şi constumiera la fel, spuse Shane, clătinînd din cap, în semn de protest.

– Da, dar e prea bătrînă şi prea scundă, zise Nick. Apoi se întoarse spre Bowman.

– Ce zici? îl întrebă el.

Bowman o măsură, încruntat, din cap pînă în picioare. Shane se simţea, pur şi simplu, ca un obiect neînsufleţit.

– Dacă mă întrebaţi pe mine, aflaţi că e curată nebunie ceea ce vreţi să faceţi. Bowman continua să o studieze, atent. Domnule Bowman, nu ştiu, zău, ce aţi putea găsi la mine, vă rog, nu vă mai uitaţi aşa.

– S-ar putea să meargă, îi spuse el lui Nick, s-ar putea să meargă. Şi nici nu durează mult. Poţi să înveţi pe dinafară cîteva rînduri? o întrebă el pe Shane, adresîndu-i-se, de fapt, pentru prima oară.

– Da... aş putea, dar... Protestul ei rămase fără rezultat.

– O.K., anunţă Bowman. La urma urmelor, ce-am

avut şi ce-am pierdut? Facem şi noi o încercare. Dă-i textul, i se adresă el lui Nick, şi spune-i ce are de făcut, iar dumneata, îi porunci el lui Shane, te duci mîine dimineaţă, la prima oră, la costumieră. Nu spun că n-arăţi bine, dar Mona e o idee mai slabă. Aşa că îi spui costumierei să-ţi găsească ceva pe măsură.

În cele din urmă, Bowman plecă, bombănind ceva în legătură cu prostia pe care ca un dobitoc, intrînd în cinematografie.

Nick o luă pe Shane pe după umeri.

– Bun venit în lumea stelelor de cinema.

Shane clipi repede.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea, încă şocată.

– Bătrînul John a reuşit să te vrăjească şi pe tine, îi spuse Nick, în timp ce părăseau studioul.

– Nu cred că e o idee prea fericită.

– Ba da. O să fie nemaipomenit, ai să vezi, o asigură Nick, sărutînd-o pe tîmplă. Te rog să ai încredere în mine, pentru că în privinţa asta, instinctul nu mă înşală niciodată.

– Zău? Înseamnă că asta le spui tuturor starletelor ăstora care roiesc în jurul tău, spuse ea sfioasă, în timp ce se îndreptau spre rulota lui. Nick descuie uşa.

– Numai acelora care mă înnebunesc... N-are

rost să-ți faci griji. O să iasă bine, ai să vezi. Mă întorc imediat, adăugă el, ieșind pe ușă.

Shane rămase pe gînduri, cu brațele încrucișate la piept. Poate că are dreptate, își spuse ea, zîmbind. O să scrie despre asta și în articol. La urma urmei, de ce nu? Și nu se întrebase, cîndva, cum i-ar sta să joace într-un film?

– Hai să începem, o trezi Nick din visare. Am să te învăț ce trebuie să faci.

Shane și-a petrecut noaptea învățînd pe dinafară cele cîteva rînduri și mișcările pe care trebuia să le facă în cele trei spoturi publicitare. Începu chiar să-i placă ceea ce făcea și înțelese de ce Nick renunțase la avocatură pentru film.

Cînd o sculă din somn, lui Shane i se păru că nu dormise nici o oră. Și, în afară de asta, uitîndu-se pe geam văzu că afară era întuneric beznă. Se uită la ceas și constată, îngrozită, că nu era decît ora patru dimineața.

– Nick, e miezul nopții! strigă ea.

– Ora patru dimineața nu înseamnă miezul nopții, răspunse el, ducînd-o, aproape cu forța, în baie. Știi că trebuie să te duci la costumieră să-ți aleagă niște rochii, îi aminti el, scoțîndu-i cămașa de noapte și descheindu-și nasturii de la bluza de pijama.

– Ce faci? îl întrebă ea.

– Credeam că vrei să facem duş împreună, zise el, insinuant. Economisim timp.

Dar n-a fost aşa. Pentru că Nick a săpunit-o pe îndelete, fără să se grăbească deloc. Drept răzbunare, Shane a procedat la fel cu trupul bărbatului, simţindu-i aproape imediat reacţia. Zîmbi triumfătoare şi îşi întoarse capul în clipa în care el încerca să o sărute printre stropii de apă.

– Hei, zise ea, ameninţîndu-l cu degetul. Ai uitat că trebuie să mă duc *devreme* la costumieră.

– Iar eu te vreau tot *devreme,* spuse el, luînd-o în braţe.

– Nick! Te-ai trezit? se auzi dintr-o dată vocea lui Scottie, însoţită de cîteva bătăi în uşă. Am tras maşina, ca să te duc la studio. În cinci minute să fii gata, bine?

Nick oftă din rărunchi.

– N-ar fi trebuit să-i promit maică-sii că o să am grijă de el. Pînă acum ne-a întrerupt de trei ori. Deschise uşa de la baie şi înşfăcă în grabă un prosop.

– Dacă ai fi un gentleman, m-ai lăsa pe mine să iau prosopul, zise ea, prefăcîndu-se supărată.

– Oh, eu sînt un gentleman, dar trebuie să mărturisesc că îmi place la nebunie corpul tău ud,

pe care stropii de apă sclipesc ca nişte perle, spuse el, trasînd cu degetul pe trupul ei contururi imaginare, dar cu atît mai ispititoare.

– Studioul, îi reaminti Shane, luînd alt prosop şi începînd să se şteargă.

– Mda, ai o talie foarte frumoasă! fu de părere costumiera, ajustînd pe corpul lui Shane rochia grea, împodobită cu perle. Shane urma să interpreteze rolul fetei de împărat şi, ca atare, avea să poarte, pe rînd, trei rochii.

– Şi pieptul e frumos, spuse femeia, desfăcînd una din pensele rochiei pe care o proba Shane. Un decolteu pe cinste, adăugă ea, netezind gulerul bogat, din dantelă albă, care accentua şi mai mult decolteul rochiei. Aşa... foarte bine. Şi culoarea ţi se potriveşte, continuă ea mulţumită. Era o rochie de un verde-închis, din brocart, împodobită cu perle albe. Mînecile erau lungi pînă în pămînt.

– Grăbeşte-te, draga mea. Domnului Bowman nu-i place să aştepte, o sfătui costumiera.

De parcă s-ar fi putut grăbi, se gîndi Shane. A încerca să se mişte, îmbrăcată cu rochia asta, era

ca şi cum ar fi vrut să înveţe să meargă pe bicicletă. Ridică încet poala rochiei şi încercă să meargă. Dar cu fiecare pas pe care îl făcea, rochia devenea din ce în ce mai grea.

Cînd intră în studio, Nick îi ieşi grăbit în întîmpinare. Shane tresări, surprinsă de felul în care apăruse, ca din pămînt, în faţa ei.

Cel mai surprins era însă Nick. Sau poate că era... mai mult decît surprins, îşi spuse Shane. Poate că era chiar... încîntat de ea... de... rochie. Shane nu îndrăznea să întoarcă capul, de teamă să nu-i cadă coroniţa pe care i-o pusese costumiera. Ca să cîştige timp, aceasta trimisese după machior, care o fardase şi o coafase pe Shane chiar în timp ce proba rochiile.

Shane stătea în faţa lui Bowman, speriată şi emoţionată din cale-afară, întrebîndu-se în sinea ei de ce trebuise să se bage în toată chestia asta.

– Eşti cea mai frumoasă prinţesă pe care am văzut-o vreodată! îi declară, în timp ce membrii echipei de filmare îşi ocupau locurile în spatele scenei.

– Nu-i adevărat, minţi ea, simţind cum, de emoţie, i se pune un nod în gît.

– Ba da, arăţi superb, deşi... mi se pare mie sau eşti cam palidă? o întrebă el răutăcios, ţintuind-o cu privirea.

– Ah, nu. E din cauza rochiei, spuse ea pe un ton cît mai firesc cu putinţă. Mă întreb cum puteau femeile să poarte, pe vremuri, asemenea rochii.

– Erau obligate să poarte... ca ea să nu poată fugi, rîse Nick.

– Bun. Dar cum reuşeau să se aşeze pe un scaun? întrebă Shane, cu un suspin. Rochia era grea şi ţeapănă, coborînd de la talie în jos, ca un clopot uriaş.

– Nu se aşezau. Treceau direct la poziţia „culcat".

Rîseră amîndoi, iar Shane îşi uită pentru un moment emoţiile care însă, în clipa următoare, o năpădiră din nou.

– Dar dacă eşti într-adevăr obosită, uite acolo un scaun adus special pentru tine, spuse Nick, arătînd cu degetul în direcţia opusă lor. Shane dădu cu ochii de ceva ce semăna cu o scîndură înclinată, acoperită cu perne, prevăzută cu braţe şi cocoţate pe un piedestal.

– Care? întrebă ea, gîndindu-se că Nick se înşelase.

– Ăla de acolo, îi mai arătă el o dată. Ca să nu-ţi şifonezi rochia.

– Seamănă cu un scaun de tortură, comentă ea, uitîndu-se bănuitoare la obiectul respectiv.

Nick o conduse pînă acolo şi, ridicînd-o puţin, o ajuta să se aşeze pe scaunul cu pricina. Vezi, nu e chiar atît de rău.

Nu, nu era. Ce era mai greu era să se ridice. Nu putea s-o facă fără să o ajute cineva. Nick nu avu nici măcar bunul-simţ să nu rîdă în clipa în care îi întinse mîna, ajutînd-o să coboare de pe piedestal.

– Spune-i lui Bowman că mai vreau nişte bani, zise ea arogant. Simţi că începe să o ia cu călduri şi să transpire. Şi nici nu începuse încă filmarea.

– Pentru o actriţă de cinci minute, şi începătoare pe deasupra, nu crezi că ai cam prea mult tupeu? i-o întoarse Nick.

– Gata, copii, începem! Sau poate credeţi ca filmul ăsta o să se facă singur. Şi ce al dracului de bine ar fi să fie aşa! tună Bowman.

– Vai de mine! spuse Shane în şoaptă.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă Nick, tot şoptit.

– Trebuie să mă duc la toaletă.

– E ceva nervos, o asigură el.

O să iasă ceva de groază, îşi spuse Shane. În clipa în care auzi cuvîntul „motor", textul pe care se străduise atît de mult să-l înveţe pe dinafară, cu o noapte în urmă, i se învălmăşă în minte. Apoi însă, încercînd să nu se uite la camera de luat vederi, care se afla chiar în faţa ei sau, cel puţin,

aşa i se părea, începu să se prefacă a fi persònajul pe care îl întruchipa. Se întoarse cu spatele la uriaşa fereastră a turnului, care dădea, chipurile, spre curtea castelului şi „icni" dînd cu ochii de Nick care se strecura în „camera" ei.

– Ssst! încercă Nick s-o liniştească, punîndu-i un deget pe buze. Sînt un prieten.

Cum poate cineva să joace cu atîtea lumini şi camere de luat vederi în jurul său? se întrebă Shane, încercînd să fie atentă la replicile lui Nick.

– Prietenii nu se furişează în iatacurile doamnelor, rosti ea, îndepărtîndu-se de el. Trebuia să facă doi paşi înapoi şi să privească în sus, unde se afla un şnur de care „avea de gînd" să tragă pentru a chema străjile.

Dar Nick o opri.

– Stai, opreşte-te, nu chema gărzile! Ascultă, te rog, ce vreau să-ţi spun. Sînt un prieten de-al tatălui tău, regele. Şi vreau să-l ajut să-şi redobîndească tronul. Dacă tragi de şnurul ăsta, n-o să mă ai numai pe mine pe conştiinţă, ci şi pe regele însuşi. Gîndeşte-te că întreaga Anglie va suferi de pe urma nesăbuinţei tale.

– Regele? repetă Shane, din ce în ce mai degajată. Eşti un prieten de-al tatălui meu?

– Da, răspunse Nick, înclinîndu-se în faţa ei. Şi mi-aş dori din suflet să fiu şi prietenul tău. Se

apropie de ea şi o mîngîie pe obraz. Nu ştiam că te-ai făcut atît de frumoasă!

Shane era atît de obişnuită cu mişcările lui Nick încît, la un moment dat, se întrebă chiar unde înceta să mai fie actor, pentru a redeveni bărbat. O strînse în braţe, iar Shane se gîndi cu groază că sîrmele de sub rochia ei puteau să-l zgîrie.

– N-ar trebui să stăm aici... singuri, şopti ea. Şi, brusc, se simţi singură cu el, singură în mijlocul a zeci de operatori, maşinişti şi tehnicieni, înconjuraţi de cîteva camere de luat vederi şi sub privirile încruntate ale regizorului. Cîte actriţe simţiseră asta, jucînd alături de Nick, şi cîte o vor mai simţi de acum încolo?

– Ba da, ar trebui, şopti el tare şi o sărută. Sărutul fu cît se poate de natural. Nimic teatral, nimic care să sugereze că omul „juca un rol".

– Stop cadru! tună Bowman, trezind-o pe Shane din visare.

Toţi rîseră, numai Shane îşi simţi obrajii arzînd.

– Cum a ieşit? întrebă Nick, strîngînd-o în braţe şi sărutînd-o pe păr.

– Aşa se termină toate scenele pe care le joci? îl întrebă ea, zîmbind, deşi, în sinea ei, nu prea avea chef să zîmbească. O rodeau îndoiala şi faptul că nu avea nici o certitudine în privinţa lui.

– Numai cu partenerele, răspunse el, făcîndu-i cu ochiul. Dar... nu cumva eşti geloasă?

– Ah, nu, în nici un caz, se grăbi ea să-l contrazică. Apoi adăugă, aproape în şoaptă: Poate doar puţină... nesiguranţă.

– Nesiguranţă? Tu? Ziarista încăpăţînată şi plină de ea, care caută primejdiile cu lumînarea? Tu, care l-ai uşurat pe John Bowman de o sută de dolari, la poker? Nick îşi dădu capul pe spate şi începu să rîdă. Eşti ultimul om de pe lumea asta care ar trebui să se simtă în nesiguranţă. Nu văd ce motiv sau motive ai avea, adăugă el, strîngînd-o de mînă.

Shane îi zîmbi, spunînd-şi că se purta ca o proastă.

– N-a ieşit rău, dădu Bowman verdictul. Ceea ce la el însemna că ieşise chiar foarte bine. Şi ţinînd cont de faptul că nu eşti decît o amatoare, pot să spun că te-ai descurcat neaşteptat de bine.

– Să ştii că eşti bună, de vreme ce te laudă marele Bowman în persoană.

– Ia mai tacă-ţi fleanca, Rutledge, se oţărî regizorul.

La capătul celor trei zile de filmări, Shane păru să regrete că au durat atît de puţin. De-abia acum îşi dădea seama cîtă dreptate avea Nick. Era o

meserie frumoasă, în ciuda ciorovăielilor, a fardului, din cauza căruia o mînca pielea, a emoţiilor şi a muncii încordate şi istovitoare.

– Am să-ţi mai dau din cînd în cînd cîte un rolişor în filmele mele, îi spuse Nick, după ce părăsiră studioul.

– Mă consideri deja ca aparţinînd anturajului tău? îl întrebă ea repede, zîmbind şi închipuindu-şi, doar pentru o clipă, că pentru ei ar putea exista un „şi au trăit fericiţi pînă la adînci bătrîneţi". Şi totuşi ştia foarte bine că nu putea renunţa la meseria ei pentru Nick. Aşa că nu putea deveni niciodată *numai doamna Nick Rutledge* şi atît.

Îl surprinse uitîndu-se la ea şi se întrebă dacă ştia sau măcar bănuia la ce se gîndeşte. Părea să aibă, în privinţa ei, o intuiţie de-a dreptul ieşită din comun.

Nick începu apoi să vorbească despre o sumedenie de lucruri mărunte, lipsite de importanţă, pentru care însă Shane îi fu în sinea ei mai mult decît recunoscătoare.

Capitolul 11

Shane îşi dădu toată silinţa să fie politicoasă cu Tate. Încerca să facă în aşa fel încît acesta să nu-i observe încordarea. Curînd însă răspunsurile ei la întrebările lui deveniră tot mai degajate, Shane începînd chiar să aştepte cu un oarecare interes conversaţiile cu Tate.

– Hai să ne aşezăm undeva unde să putem sta de vorbă în tihnă, îi propuse el, luînd-o de braţ şi ducînd-o într-un colţişor mai retras. Era clar că omul cunoştea locurile şi, mai mult decît atît, ştia să se poarte cu o femeie, deşi de o manieră cu nimic mai presus de cea a multor bărbaţi. Shane nu protestă, vrînd să uite de brusca dispoziţie a lui Nick. „Scarlet O'Hara", era, într-adevăr, foarte frumoasă!

Se aşezară pe o canapea ascunsă oarecum

vederii de un palmier pus într-un ghiveci şi flancată, în partea opusă, de o fereastră înaltă, care dădea spre curtea din spatele casei. Oaspeţii se învîrteau de colo-colo pe terasa luminată. Shane era atentă la absolut tot ce se întîmpla în jurul ei, nescăpîndu-i nici cel mai mic amănunt, fie el şi nesemnificativ. Şi asta pentru că *voia să uite.* Orice început are şi un sfîrşit, îşi spuse ea, cu severitate, aşezîndu-se pe canapea. Ce Dumnezeu, era o femeie în toată firea, nu o adolescentă visătoare şi romantică.

Cei care treceau pe lîngă ea o priveau cu interes, în timp ce Tate continua să o bombardeze cu întrebări referitoare la munca, la preocupările şi la părerile ei politice. Era poate pentru prima oară că Shane vorbise atît de mult despre ea, fără însă a afla mare lucru despre persoana cu care stătea de vorbă. Cu toate acestea, îi plăcea de Tate şi de felul lui de a se purta. O făcuse să se simtă, dintr-o dată, mult mai în largul ei, de parcă s-ar fi aflat în compania unui vechi prieten de familie şi nicidecum a unui străin. Poate că de vină era şi costumul, îşi spuse ea. Era, încă din copilărie, îndrăgostită de „Rhett Bulter".

Eh, vise! Dar unde era Nick? Încerca să privească, cît mai discret cu putinţă, peste umărul lui

Tate, printre frunzele palmierului, doar-doar avea să dea cu ochii de el.

– O să se întoarcă imediat, îi spuse Tate, cu căldură.

Shane roşi, stînjenită.

– Fiica dumneavoastră este foarte frumoasă. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce spusese asta? Omul o să-şi dea seama imediat cam ce gînduri îi trec ei prin minte.

– Şi foarte descurcăreaţă, adăugă Tate.

Grozav. Asta înseamnă, cumva, că tînăra cu părul negru ca pana corbului avea acum tupeul să şi-l revendice pe Nick? Cu ce drept?

– Se pare că Nick e foarte îndrăgostit de dumneata, spuse Tate, la care Shane fu cît pe-aci să scape din mînă paharul cu care se juca. Îşi înăbuşi îndemnul de a-l bombarda cu întrebări. De unde ştia că Nick este îndrăgostit de ea?

– Vorbeşte foarte mult despre dumneata, continuă Tate, ghicindu-i parcă gîndurile.

– Îl cunoaşteţi de mult? îl întrebă ea, încercînd să afle cam ce legătură putea fi între Tate şi Nick. El nu vorbise deloc despre el, interesat, se pare, numai de ceea ce spunea ea. Shane îşi dădu seama că, de fapt, omul nu făcuse altceva decît să o interogheze, este adevărat, într-o manieră

destul de subtilă.

– Încă dinainte de a se naşte.

– Aţi fost vecini? îl îndemnă ea să continue.

Tate scutură o scamă invizibilă de pe vesta scurtă pînă în talie.

– Mda... cîndva, spuse el, fără să privească în sus.

Ce Dumnezeu, Shane, îi şopti vocea lăuntrică, ce fel de reporter eşti tu de nu reuşeşti să-l faci pe „Rhett Butler" să-ţi răspundă decît aşa, monosilabic.

– Ginger m-a terminat, auzi Shane o voce în stînga ei. Îşi întoarse repede capul şi-l văzu pe Nick alături de voluptuoasa „Scarlett", care îl ţinea de braţ. Şi încă destul de posesivă, îşi zise Shane. Amîndoi rîdeau.

– Dă-mi voie să ţi-o înapoiez, îi spuse Nick lui Tate.

– Oh, Doamne, spuse bărbatul cu părul cărunt, ridicîndu-se în picioare, asta înseamnă că trebuie să găsesc pe altcineva care să se ocupe puţin de ea. Apoi se întoarse spre Shane care stătea încă jos.

– Domnişoară McCallister, dă-mi voie să-ţi mulţumesc pentru discuţia care, mărturisesc, mi-a făcut o deosebită plăcere. După care, se înclină

uşor în faţa lui Shane, îi oferi braţul fiicei sale şi plecă.

Nick se aşeză lîngă Shane, cuprinzîndu-i umerii cu braţul.

– Aţi avut o discuţie chiar atît de plăcută? o întrebă el.

– Da, să ştii că da... Shane vru să mai spună ceva, dar renunţă.

Nick rîse.

– Ştiu, Alexander este, într-adevăr, un pic cam excentric, fu el de acord, interpretînd tonul vocii ei, în sensul că nu prea ştia cum să-l ia pe bătrînul actor. Geniilor însă le este permis să fie, măcar din cînd în cînd, şi puţin excentrice.

– Geniile? repetă Shane, uitîndu-se curioasă la Nick. Ce vrei să spui?

– Oh, Alexander s-a ocupat în tinereţe de o mulţime de lucruri, spuse Nick, cam în doi peri. Nu vrei să mîncăm ceva?

Shane încuviinţă şi plecară în căutarea somptuosului bufet. Specialitatea gazdei, o asigurase Nick. Pe masa lungă erau aşezate o sumedenie de platouri care de care mai îmbietoare.

Dar nu apucă să mănînce cine ştie ce mare lucru, pentru că Nick începu să o prezinte unor oameni pe care nu-i văzuse pînă atunci decît pe

copertele revistelor sau despre care citise în ziare. Şi numele pe care le citise de atîtea ori pe genericele filmelor deveniră, dintr-o dată, oameni în carne şi oase. Lumea lui Nick îşi avea, cu siguranţă, farmecul ei, îşi spuse Shane, simţindu-se din ce în ce mai bine.

La un moment dat s-a auzit un „sst" şi toată lumea s-a dat la o parte, făcînd loc gazdei care apăru îmbrăcată în „Guinevre".

– Şi acum, anunţă ea, urmează obişnuitul nostru concurs intitulat „Cel mai talentat actor amator". Anunţul fu urmat de un ropot de aplauze.

Shane se apropie şi mai mult de Nick, aşteptînd să înceapă spectacolul. Dar nu înţelegea de ce se hlizea la ea, în timp ce Gloria le reamintea celor prezenţi regulile concursului. Fiecare concurent trebuia să facă ceva care să aibă legătură cu costumul pe care îl purta.

– Prima noastră concurentă, anunţă Gloria, este... domnişoara Shane McCallister.

Auzindu-şi numele, Shane privi îngrozită în jurul ei, după care se uită, întrebătoare, la Nick.

– Eu te-am propus, îi spuse el.

Shane simţi că îi îngheţa sîngele în vene.

– Ce... ce trebuie să fac? se bîlbîi ea, în culmea disperării.

– Ești o cadînă din haremul unui sultan, spuse Nick, împingînd-o încet mai în față. Așa că va trebui să dansezi.

Cei prezenți începură din nou să aplaude, iar Shane păși pe scena improvizată. Camera fu inundată de acordurile fierbinți ale muzicii orientale. Shane se uită la Nick, care îi zîmbea încurajator. Probabil că îi spusese deja Gloriei că ea avea să danseze.

Shane rămase nemișcată, încercînd să-și amintească o mișcare, un gest cu care să înceapă. Apoi, trupul începu să i se miște aproape de la sine. Șoldurile i se unduiau în ritmul muzicii, mai întîi încet, apoi din ce în ce mai repede. Cu obrajii în flăcări, Shane se dăruia dansului într-o totală uitare de sine. Dansul ei fu răsplătit de un puternic ropot de aplauze.

– Trădătorule! îi șuieră ea lui Nick, gîfîind.

Acesta își ridică mîna dreaptă și zise solemn:

– Nu pot să mint. Să știi că ai fost nemaipomenită. O luă în brațe. Să plecăm mai devreme, îi șopti el la ureche. Cuvintele încărcate de dulci promisiuni o făcură să se înfioare.

– Și petrecerea? protestă ea, deși nu cu prea multă convingere.

– O să avem petrecerea noastră, numai a

noastră, îi promise el, mîngîindu-i buzele cu degetul.

Îmbătată de gîndul a ceea ce avea să urmeze, Shane se ghemui toată la pieptul lui, ocrotită de capa lui de blană.

Urcîndu-se în maşină alături de el, Shane îşi simţi sîngele clocotind în vene. Se duceau la el acasă, iar inima ei cînta, fericită. Avea să fie împreună încă o noapte, o noapte de extaz, care trebuia să ţină cît mai departe de ei realitatea ce ameninţa să destrame întreaga vrajă. Shane nu voia să se gîndească la nimic altceva decît la trupul lui fierbinte, alături de al ei.

Scottie îi lăsă în faţa casei, după care duse maşina în garaj.

– Vino, doamna mea, spuse Nick, luînd-o în braţe, la picioarele scării interioare. Shane se ghemui la pieptul lui, în minte revenindu-i iar şi iar, aproape obsedant, laitmotivul filmului *Pe aripile vîntului.*

Nick o duse în dormitorul mare şi închise uşa. Camera nu era luminată decît de o singură veioză. Nick apăsă pe un buton de deasupra patului şi tavanul camerei dispăru ca prin farmec, în locul lui pirvirea uluită a lui Shane întîlnind bolta înstelată, pe care o admirase atît pe drum.

– Dansează, îi șopti Nick, așezîndu-se pe pat și urmărind-o cu privirea.

Shane își scoase pantofii. Clopoțeii prinși de glezne începură să sune, în timp ce trupul femeii începu să se miște în ritmul unei muzici pe care numai Shane o putea auzi. De data aceasta, dansa fără dăruirea din timpul concursului, îndeplinind mai curînd un ritual, un ritual al iubirii.

Se apropie tot mai mult de Nick și, uitîndu-se în ochii lui, începu să-l dezbrace. Îl dezbrăcă, zîmbindu-i provocator. Nu știa nici ea ce-i venise să se comporte astfel. Poate că era din cauza costumului. Sau poate era femeia din ea, pe care Nick reușise să o trezească cu sărutările lui. Nu era sigură. Dar, la urma urmelor, nu avea nici o importanță. Tot ce voia era să vadă în ochii lui un licăr de iubire și de dorință.

Începu să se dezbrace și ea. Își scoase mai întîi șalvarii transparenți. Se mișcă încet și cît se poate de ispititor. Rămase în fața lui numai în bikini, și aceia cît se poate de provocatori. Pe șoluri, nu aveau decît o panglică ce parcă te îmbia să o desfaci. Apoi, își scoase micul bolerou argintiu, de sub care sînii plini țîșneau obraznici, cu sfîrcurile roz întărite, în așteptarea mîngîierilor bărbatului.

Shane îl auzi pe Nick gemînd, pradă unui dulce chin, şi se apropie de el, oferindu-i-se, pentru ca în clipa următoare să facă cîţiva paşi înapoi. Îl auzi respirînd din ce în ce mai repede, dar continua să se joace cu el, cînd apropiindu-se de el şi aruncîndu-i priviri languroase, cînd îndepărtîndu-se. Cu fiecare mişcare pe care o făcea, sunetul clopoţeilor părea să-l hipnotizeze pe Nick. În sfîrşit, se apropie de el şi îl lăsă să-i desfacă una din panglicile ce susţineau micul bikini. Cu mîini tremurînde, Nick desfăcu panglica ce nu opuse nici un fel de rezistenţă. Apoi, Shane se întoarse în aşa fel încît Nick să poată desface şi cea de-a doua panglică. Rămase goală în faţa lui, cu trupul poleit de lumina lunii.

– Vino, o chemă Nick răguşit şi copleşit de dorinţă.

– Nu, şopti ea. Nu eşti încă pregătit. Îi murmurase cuvintele la ureche, atingîndu-i uşor cu limba lobul urechii. Atingerea aceea o făcu să se înfioare, dar se stăpîni şi zîmbi.

– Ridică-te! îi porunci ea pe un ton seducător. Se apropie de el şi îi simţi imediat, fierbinte, dorinţa de a o avea. Cu degete tremurînde, îi desfăcu capa de blană pe care o purta pe umărul drept şi o lăsă să cadă pe jos. Îi scoase, cu

mişcări provocatoare, vesta de piele şi îl mîngîie cu degete fierbinţi pe pieptul gol, pe spate, avînd grijă ca sînii ei să se frece uşor, ca o părere, de pielea lui. Îl auzi şoptindu-i numele.

Apoi, Nick se întoarse cu faţa spre ea, vrînd să pună capăt acelui joc senzual.

– Nu acum, îi spuse ea, hotărîtă să continue. Şi continuă cu jambierele şi cu slipul.

– N-am văzut niciodată vikingi care să poarte slipi.

– Şi cîţi vikingi ai dezbrăcat la viaţa ta, vulpiţo?

– Unul singur, spuse Shane, lipindu-şi trupul gol şi fierbinte de al lui.

– Acum, ia-mă acum, şopti ea, agăţîndu-se de el, într-o implorare încărcată de dorinţă.

Şi pasiunea se dezlănţui, nestăvilită şi mistuitoare. Vegheaţi de stelele de pe cer, făcură dragoste nu o dată, ci de cîteva ori. Şi de fiecare dată, în loc să exulte de fericire, Shane se simţea tristă, din ce în ce mai tristă. Şi de fiecare dată, se arunca disperată în braţele lui Nick, se agăţa de el, dăruindu-i-se cu deznădejdea celui pentru care nu există „mîine".

– Ce-i cu tine? o întrebă Nick, simţind că ceva nu era în regulă.

– Nimic... nimic... nu vreau decît să mă iu-

beşti... Acuml aproape că ţipă Shane, căutîndu-i buzele şi sărutîndu-l cu patimă. Atîta vreau... să mă iubeşti.

– Asta şi fac, îi şopti el, cu buzele lipite de-ale ei, mîngîind-o şi strecurîndu-şi mîna între coapsele ei.

Shane desfăcu picioarele, primindu-l în feminitatea ei fierbinte şi umedă. A face dragoste cu Nick devenise pentru ea un fel de a doua natură. Îl cunoştea, parcă, de cînd lumea, îi aştepta sărutările, mişcările şi fiecare gest, rugîndu-se în sinea ei ca timpul să se oprească în loc, să nu se mai facă ziuă, iar ea să moară copleşită de extazul pe care îl trăia alături de singurul bărbat pe care avea să-l iubească întotdeauna.

Shane mai avea o săptămînă pînă să plece. Săptămînă care trecu repede ca gîndul, în ciuda faptului că ea se agăţa cu disperare de fiecare clipă ce o apropia de inevitabila despărţire. După weekend-ul acela de vis, lui Shane îi venea tare greu să se concentreze şi să privească în faţă cruda realitate care o aştepta.

Poate că era, într-adevăr o prostie, o mare prostie, să renunţe la viaţă alături de Nick, pentru o carieră care, şi ea, era abia la început şi pentru care avea de muncit, nu glumă. Trebuia cu orice chip să fie pe picioarele ei. Şi, în afară de asta, îşi spuse ea mîhnită, Nick nu mai pomenise niciodată de căsătorie şi nici nu o întrebase dacă s-a gîndit măcar la propunerea lui.

Shane îl urmărea pe Nick care filma o altă scenă. Mai mult ca sigur că regretase chiar în clipa următoare propunerea pe care i-o făcuse de a se mărita cu el. Dar, bineînţeles, că nu o să fie ea cea care să i-o amintească şi să dea buzna în viaţa lui. La urma urmelor, era şi o chestiune de mîndrie. Probabil că nu era genul de femeie care să-l atragă, conchise ea. E drept că petrecuse alături de el o lună de vis, o lună încărcată de atîta pasiune, încît să-i ajungă pentru toată viaţa. Da, va trebui să-i ajungă, îşi repetă ea în gînd, cu ochii scăldaţi în lacrimi.

Nick era foarte ocupat. Filmul era aproape gata, dar trebuiau puse la punct ultimele amănunte, ceea ce îi răpea aproape tot timpul liber. Aşa că Shane se apucă de lucru. Articolul pe care îl scrisese era, după părerea ei, cel mai reuşit din cîte scrisese vreodată. Pentru că fusese

scris cu multă dragoste, îşi spuse ea cu tristeţe, stînd singură în camera de hotel şi încercînd să-şi reamintească fiecare clipă trăită alături de Nick. Mai tîrziu, peste ani şi ani, va scoate dintr-un ungher ascuns al sufletului toate aceste amintiri, pe care le va privi şi păstra ca pe nişte minunate podoabe pentru pomul de Crăciun. Dar nu acum. Erau prea proaspete şi cu atît mai dureroase. Acum trebuia să muncească şi să fie femeia deşteaptă şi practică, ce a „aterizat" pe platoul de filmare cu aproape patru săptămîni în urmă.

Îl însoţea pe Nick aproape peste tot, dar tristeţea din suflet nu i-o putea alunga nimeni şi nimic, nici măcar petrecerile la care se ducea împreună cu el, deşi fără prea multă tragere de inimă.

– Un dineu? repetă ea, încercînd să-şi ascundă spaima şi disperarea. I se năruia şi ultima speranţă, aceea de a-şi petrece această ultimă seară numai cu el, în intimitatea aceea cu care, din păcate, se obişnuise atît de mult. Poate că Nick se simţea stînjenit la gîndul că s-ar fi putut să rămînă singur cu ea. Poate că se temea ca ea să nu audcă din nou vorba de căsătorie. Ei bine, nu trebuia să-şi facă griji în privinţa asta. Nu avea nici o obligaţie faţă de ea. Şi totuşi Shane îi evita privirea, ştiind foarte bine că el putea ghici într-o

clipă durerea ce îi măcina sufletul.

– Şi cine mai vine? îl întrebă ea, vrînd să pară cît mai indiferentă cu putinţă.

– Alexander Tate şi fiica lui.

O porniră încet spre rulota lui Nick. Shane trebuia să facă un imens efort de concentrare pentru a pune un picior în faţa celuilalt. Se uita cu coada ochiului la Nick. I se păruse ei sau, în clipa în care pomenise despre Ginger, ochii îi străluciră mai altfel decît de obicei? Sau poate nu era decît imaginaţia ei? Era cumva geloasă? Ea care pînă atunci nu fusese geloasă pe nimeni. Nici măcar în timpul celor şase luni cît fusese măritată, iar soţul ei o înşelase cu o sumedenie de femei. Revino-ţi, McCallister! îşi porunci ea. Numai oamenii proşti sînt geloşi. Şi, în afară de asta, n-ai nici un drept să fii geloasă pe Nick. Nu ţi-a făcut nici o promisiune.

Nick stătea în faţa rulotei sale, iar Shane fu cît pe-aci să se ciocnească de el, uitînd, probabil, că el, între timp, se oprise. Nick îi puse mîinile pe umeri, încercînd să o trezească la realitate.

– Hei, opreşte-te! Am impresia că te frămîntă ceva, îi zise el, privind-o cu atenţie.

Shane îşi feri privirea.

– Doar sfîrşitul articolului. Şi sfîrşitul a ceea ce

a fost între noi, adăugă ea în gînd.

– Ai timp să-l termini pînă după-masă. Scottie o să vină la ora şapte să te ia. Să nu întîrzii, îi făcu el cu ochiul.

– Eu nu întîrzii niciodată, spuse ea, încercînd să pară cît mai degajată cu putinţă.

– Eşti o femeie şi jumătate, rîse Nick.

Da de unde, îşi spuse Shane în sinea ei, mai amărîtă ca oricînd.

Bucătarul lui Nick s-a întrecut pe sine, îşi zise Shane, stînd la masa încărcată de bunătăţi. Dar, din păcate, nu prea avea poftă de mîncare. Nu o tenta absolut nimic din ceea ce se afla pe masă. Stătea în faţa lui Scottie şi lîngă Tate care, la rîndul său, stătea în dreapta lui Nick, în stînga stînd Ginger. Shane nu voia să dea de înţeles că *„mise en place"*-ul o cam deranja.

– Mi-a spus Nick că mîine te întorci la New York, spuse Tate.

– Da, aşa este, răspunse ea, tristă. Avea să se întoarcă la New York, la cariera ei, la viaţa fără Nick.

– Spune-mi, te rog, nu te-ar interesa o... schimbare în ceea ce priveşte cariera dumitale? o întrebă Tate, luînd-o prin surprindere.

– Poftim? Îşi spuse că, probabil, n-a înţeles ce spusese Tate.

– Nu te-ar interesa o schimbare în cariera dumitale? repetă Tate pe un ton cît se poate de neutru.

– Depinde... dacă primesc o ofertă, zise Shane, fără să-i treacă prin minte unde voia să ajungă Tate, bineînţeles că m-ar interesa.

– De pildă... ai considera postul de redactor-şef al revistei *In-depth,* ca pe o ofertă suficient de bună pentru dumneata?

Shane făcu ochii mari, dîndu-şi seama că, între timp, toţi cei prezenţi tăcuseră şi acum păreau să aştepte răspunsul ei.

– Revista *In-depth?* repetă ea automat, înţelegînd, în sfîrşit, ceea ce trebuia să fi înţeles mai de mult. Dumneavoastră sînteţi acel Alexander Tate? Proprietarul revistei *In-depth?* Spera din tot sufletul că scîncetul care se voia a fi o întrebare să nu fi existat decît în imaginaţia ei.

– Printre altele, îi răspunse el. Ce părere ai? Îmi dau seama că asta ar însemna să pleci din New York. Eu ţin ca redactorii mei să locuiască cît

mai aproape de redacţie. Or, redacţia revistei e la Los Angeles.

Nu era nevoie să-i spună toate astea. Ştia aproape totul despre revista *In-depth.* Era chiar mai grozavă decît *Rendezvous,* iar funcţia de care îi pomenise Tate era ceva pentru care, în alte condiţii, ar fi trebuit să muncească zi şi noapte.

Shane se uită bănuitoare la Nick, însă acesta nu făcea altceva decît să-i zîmbească, părînd a fi la fel de interesat de răspunsul ei, ca şi toţi ceilalţi. Oare el pusese totul la cale sau era ea excesiv de bănuitoare?

– Pentru mine, ocazia de a lucra la revista dumneavoastră este o adevărată mană cerească, spuse Shane. Iar faptul că va trebui să plec din New York nu înseamnă aproape nimic pe lîngă privilegiul de a face parte din personalul revistei dumneavoastră. Dar...

Tate păru să nu fi auzit ultimul cuvînt.

– Foarte bine. Atunci ne-am înţeles. Uitaţi aici cartea mea de vizită, îi spuse el. În momentul în care vă hotărîţi, sunaţi-mă, pentru că trebuie să discutăm despre salariu, despre responsabilităţile dumneavoastră şi despre celelalte aspecte, să zicem... organizatorice. Apoi, fireşte, va trebui să semnaţi contractul.

Shane se uită la el, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Era prea frumos să fie adevărat, își spuse ea. Lucruri din astea nu se întîmplă decît în filme. *Filme.* Da, asta mirosea a romantism. Aici era mîna lui Nick.

Toată seara, Shane n-a mai pomenit nimic despre subiectul respectiv. Și odată „misiunea" lui Tate îndeplinită, el și fiica lui n-au mai stat prea mult și au plecat. Tate le spuse ceva despre un avion pe care trebuiau să-l prindă, după care, luîndu-și rămas bun de la Nick, îi mulțumi pentru bilete.

– Ce bilete? îl întrebă Shane, după ce îi conduseseră pe Tate și pe Ginger. Între timp, îl văzu și pe Scottie care și el se făcea nevăzut, lăsîndu-i singuri.

– Biletele de avion pe care i le-am trimis.

– Ca să vină aici, spuse Shane, terminînd fraza.

– Da, ca să vină aici, repetă el, dînd din cap.

– Și să-mi ofere o slujbă. Ochii lui Shane se umplură de lacrimi. Lacrimi de supărare.

– Speram... Hei, dar ce s-a întîmplat? o întrebă el, consternat.

Shane închise ochii. Cum să-i spună?

– Chiar nu înțelegi, Nick? Nu vreau *să mi se*

găsească o slujbă. Vreau să mi-o găsesc singură. Nu cu pile. Detest favortismele.

Shane suferea la gîndul că trebuia, silită de împrejurări, să dea cu piciorul unei oferte mai mult decît tentante. Ştia că viaţa este grea, dar nimeni nu-i spusese că poate fi chiar atît de crudă, uneori.

Nick îi luă mîna.

– Ţipi atît de tare, că s-ar putea să spargi candelabrul, rîse el. Nu vreau ca Bernice să facă mîine dimineaţă un atac de inimă, adăugă el, referindu-se, desigur, la menajera lui.

Se aflau în salonul luminat doar de focul ce ardea vesel în căminul masiv.

– Acum, te rog să mă asculţi fără să mă întrerupi şi abia după aceea îţi dau voie să sari în sus. Dacă o să mai vrei să o faci. Ideea nu a fost a mea, ci a lui Alex.

– Atunci de ce i-ai trimis bilete de avion? Nu ca să-i obligi?

– Nu, nu de asta. Am făcut-o din politeţe. În afară de asta, l-am trimis pe Scottie la biblioteca din oraş, să caute numere mai vechi ale revistei *Rendezvous* şi să facă copii xerox după articolele tale. Apoi, i-am sunat pe Alex şi, împreună, ne-am gîndit cum să facem să-i parvină articolele. El s-a

oferit să vină aici, iar eu, din politeţe, m-am oferit să-i trimit biletele de avion. El a vrut să vină, el a vrut să-ţi ofere slujba. Şi asta, graţie meritelor tale şi nu „pilelor" mele.

Lumina flăcărilor îi juca pe chip, într-un dans care pe Shane aproape că o hipnotiza.

– De ce ai făcut toate astea? îl întrebă ea, mîngîindu-l pe obraz.

– Pentru că, doamna mea, eu sînt unul dintre acei bărbaţi care consideră că soţul şi soţia trebuie să încerce să locuiască, pe cît posibil, de aceeaşi parte a continentului. În felul ăsta, drumul pînă la dormitor le va fi mult mai scurt, nu crezi? spuse el, luînd-o în braţe.

– Soţul şi soţia? repetă ea, în vreme ce inima îi bătea să-i spargă pieptul. Probabil că bătea atît de tare, încît o simţea şi el.

– Da, soţul şi soţia. În caz că ai uitat, dă-mi voie să-ţi reamintesc că te-am rugat să te măriţi cu mine.

Shane îl privi în ochi.

– N-am uitat. Dar mi-am închipuit că, între timp, te-ai... răzgîndit, zise ea cu voce pierită.

– Cum să renunţ la cea mai bună idee pe care am avut-o vreodată?

– Atunci, înseamnă că tot mai vrei să te însori

cu mine, nu? îl întrebă ea, nevenindu-i parcă să-şi creadă urechilor. De ce *ea?* De ce merita tocmai ea, dintre milioanele de femei care îl adorau, să fie cea norocoasă? *Milioane de femei,* îşi repetă ea în gînd.

– Tot mai vreau? Oh, doamna mea, dar aş fi în stare să mut munţii din loc ca să fii a mea, spuse el, strîngînd-o şi mai tare în braţe şi sărutînd-o pe obraji şi pe gît.

– De ce? întrebă ea, simţind că începe să ameţească, aşa cum i se întîmpla întotdeauna la atingerea mîinilor lui.

– De ce? chicoti Nick. Mda, aici e vorba de ceva ce se cheamă orgoliu feminin, nu-i aşa? întrebă el, aşezînd-o pe genunchii lui şi afundîndu-se în pernele moi ale canapelei din faţa căminului. Pentru că, începu el desfăcîndu-i în acelaşi timp şi fermoarul rochiei, eşti caldă, sensibilă, senzuală, inteligentă şi... *mă iubeşti.*

– Te iubesc milioane de femei, Nick.

– Milioanele acelea de femei iubesc imaginea lui Nick Rutledge. Tu însă mi-ai dovedit ca îl iubeşti pe bărbatul Nick Rutledge. Mi-ai dovedit că suporţi să fii sculată cu noaptea în cap, să urci, aproape tîrîndu-te, un deal acoperit cu zăpadă şi gheaţă, ca să schiezi împreună cu mine, să stai

cu mine într-o tabără, bombănind doar puţin la început şi să fii cît pe-aci să te îneci, fără a te gîndi, imediat după asta, să mă dai în judecată sau să mă şantajezi.

– Dar... o să îmbătrînesc, spuse ea cu tristeţe în glas.

– Majoritatea oamenilor îmbătrînesc, o linişti el. Şi eu am de gînd să o fac. La urma urmelor, asta este o glumă a naturii. Shane începu să se gîndească la toate poveştile pe care le auzise despre bărbaţi care îşi părăsesc nevestele pentru femei mai tinere. Va putea oare Nick să reziste unei asemenea tentaţii? Mai ales că mulţi bărbaţi nu pot. Shane deplînse în sinea ei faptul că Nick nu putea fi altfel decît ceilalţi bărbaţi. Bărbaţii sînt bărbaţi, ispitele, ispite.

– Bărbaţii în vîrstă sînt încă atrăgători.

Între timp, Nick îi desfăcuse şi sutienul.

– Dar mie îmi plac femeile în vîrstă, zise privind-o cu lăcomie. Aşteaptă şi ai să vezi ce o să-ţi fac cînd o să ai nouăzeci şi şase de ani, îi promise el, mîngîindu-i sînii eliberaţi din strînsoarea sutienului. Ea îi luă capul în mîini, bucurîndu-se de senzaţia pe care i-o provoca părul lui pe pielea fierbinte.

– Să înţeleg deci că răspunsul tău este da? o

întrebă Nick, ridicîndu-şi privirea spre ea.

– Da, da, murmură Shane, auzindu-şi, parcă, inima cîntînd.

– Foarte bine, spuse el, întinzînd-o pe canapea. O simţea pregătită, fierbinte de dorinţă.

– Îmi placi la nebunie aşa cum eşti, îi murmură el, începînd să o sărute pe tot corpul, scufundîndu-se, împreună cu ea, într-o mare de senzualitate descătuşată.

Noaptea aceea, noaptea lor, aducea cu ea promisiunea unui viitor ce avea să fie încă şi mai minunat decît azi; un viitor al unirii a două *forţe irezistibile.*

– Te iubesc, Nick! şopti ea, răguşit.

– Cred şi eu, ce naiba! Pentru că şi eu te iubesc din toată inima.

Flăcările din cămin dansau vesele, luminînd cele două trupuri care, în clipa următoare, deveniră unul singur.

Sfîrşit

„CARTEA PRIN POŞTĂ"

1	MORILE DE VÎNT ALE ZEILOR	Sidney Sheldon	7000
2	BEVERLY HILLS	Pat Booth	12500
3	DE PARTEA CEALALTĂ A MIEZULUI NOPŢII	Sidney Sheldon	7900
4.	TRANDAFIRI PENTRU EA	Julie Garwood	9800
5.	LADY BOSS	Jackie Collins	12690
6.	ÎNTOARCEREA	Maeve Bincky	7200
7.	MAGNAŢII	Susan Crosland	8900
8.	PE URMA SECRETELOR	Eileen Goudge	11500
9.	URMA DE HIBISCUS	Robert Mendelsohn	8500
10.	IUBIRE	Danielle Steel	7700
11.	O TOAMNĂ ÎNCÎNTĂTOARE	Fayrene Preston	6500
12.	STRĂINA	Terry Lawrence	5000
13.	MIAMI	Pat Booth	13900
14	CHIPUL FĂRĂ MASCĂ	Sidney Sheldon	3500
15.	PASIUNE	Laura Taylor	5870
16.	NOAPTE BUNĂ DOAMNĂ	Martina Cole	10200
17.	AMĂGIRILE IUBIRII	Danielle Steel	7000
18.	PRIMA NĂSCUTĂ	Doris Mortman	10200
19.	VEDETA	Kate Coscarelli	5000
20.	MAI MULT DECÎT AMANTĂ	Leanne Banks	5000
21.	PEACH	Elizabeth Adler	7900
22	TENTAŢIE ARZĂTOARE	Barbara Boswell	5000
23.	FEMEIA FALSĂ	Jude Deveraux	10950
24	PASIUNI SECRETE	Erica Spindler	5000
25.	PREŢUL PARADISULUI	Sandra Brown	6400
26.	RIVALITATE	Deborah Smith	5000
27	TEAMĂ DE ZBOR	Erica Jong	7500
28	JUSTIŢIA ESTE O FEMEIE	Catherine Cookson	6950
29	ZBOR PERICULOS	Arthur Hailey	4750
30	ANOTIMPURILE IUBIRII	Shirley Escapa	10200
31	CERC ÎNCHIS	Robert Goddard	6900
32	ÎNTOARCEREA LA PEYTON PLACE	Grace Metalious	8800
33	DIMINEAŢĂ, LA PRÎNZ ŞI SEARA	Sidney Sheldon	7500
34.	SURORI IUBITOARE	Eileen Goudge	8900
35	CURTÎND-O PE SUSAN	Theresa Gladden	5000
36	PIERDUTĂ ÎN IUBIRE	Sandra Brown	9078
37.	VALETUL ŞI STĂPÎNA LUI	Anne şi Ed Kolaczyk	5000

38	PROBLEME PERSONALE	Judith Michael	10500
39	SECRETE TANDRE	Francine Pascal	3000
40.	ÎN ORICE ZI DE JOI	Peggy Webb	5000
41	VENDETA	Jackie Collins	17950
42	ÎNGER ŞI DEMON	Sara Orwig	5000
43.	INIMA ALEGE	Billie Green	5000
44.	CERCURI MONDENE	Ruppert Legge	8300
45.	FURTUNĂ TROPICALĂ	Patt Bucheister	5000
46.	STRĂIN ÎN CAMELOT	Deborah Smith	5000
47	UN ZÎMBET CA O RAZĂ DE SOARE	Iris Johansen	5000
48	TULBURÎND LINIŞTEA	Peggy Webb	5000
49	ŞAPTE PĂCATE	Anthony Bruno	6300
50	TEAMĂ DE IUBIRE	Sheila Rann	10500
51	TUNETUL LUI STORM	Marianne Shock	5000
52.	ÎNCONJURAT DE ÎNGERI	Peggy Webb	5000
53.	ÎN ARŞIŢA NOPŢII	Fayrene Preston	5000
54.	ATÎT DE DEPARTE, ATÎT DE APROAPE	James Mitchell	12500
55.	EI DISTRUG EI ADUC FLORI	Anna Eberhardt	5000
56.	PARTENERI ÎN PASIUNE	Ann Kelly	13900
57.	JAFUL	Christopher Newman	6950
58	RĂZVRĂTITA LUI ADAM	Sandra Chastain	5000
59.	ÎNFRUNTÎND TIMPUL	Lori Copeland	5000
60	FRUMOASA ADORMITĂ	Judith Michaell	22500
61.	ESTE VREMEA IUBIRII	Lori Copeland	5000
62	VRĂJIŢI	Adrienne Staff	5000
63.	SĂ ATINGI INFINITUL	A.Staff şi S. Goldenbaum	5000
64.	PROCLAMAT CU SÎNGE	Hugh Miller	7500
65.	O CAPCANĂ PERFECTĂ	Linda Cajio	5000
66	INVITAŢIA	Jude Deveraux	8400
67	DOAMNA PERICULOASĂ	Martina Cole	8950
68	REGULA JOCULUI	Sally Goldenbaum	5000
69.	ARŞIŢA VERII	Faye Hughes	5000
70.	TENTAŢIA IUBIRII	Linda Cajio	5000
71.	UN SĂRUT PENTRU MAI BINE	Joan Bramsch	5000
72	PĂIANJENUL ATACĂ	R.L. Stine	3000
73.	O ORĂ, LA MIEZUL NOPŢII	Debra Dixon	5000
74.	ÎN CĂUTAREA FERICIRII	Shirley Conran	10200
75.	FĂRĂ PROMISIUNI	Maris Soule	5000
76.	FRUMUSEŢE PERICULOASĂ	Joyce Maynard	7500
77.	SPERANŢĂ REGĂSITĂ	Mary Kay McCommas	5000
78.	ALUNGĂ BALAURII	Margie McDonnell	5000
79.	UN COWBOY ÎNDRĂGOSTIT	Linda Warren	5000
80.	ARTICOL DE SENZAŢIE	Joyce Hopkirk, Eve Pollard	8200

81.	PASIUNE ÎNTRERUPTĂ	Terry Lawrence	5000
82.	MASCA TIMPULUI vol. I,II	Marius Gabriel	15300
83.	ANOTIMP VRĂJIT	Patricia Burroughs	5000
84	LUCKY	Jackie Collins	9500
85	DESTIN vol. I,II	Sally Beauman	17900
86.	REGĂSIRE	Sandra Brown	8700
87	FRUMUSEȚE RĂPITOARE	Shirley Lowe	6200
88.	UMBRA LUI CASEY	Olivia și Ken Harper	5000
89	SEDUSĂ ȘI ABANDONATĂ	Linda Lael Miller	7400
90	LOGODNICĂ DE-A PURURI, SOȚIE NICIODATĂ	Susan Connell	5000
91	MOMENTUL POTRIVIT PENTRU IUBIRE	Theresa Gladden	5000
92	AȘTEAPTĂ-MĂ	Mary Kay McComas	5000
93.	E MINUNAT	Susan Connel	5000
94.	CE CĂȚEA CE TICĂLOASĂ	Chrystal Rose	7600
95.	ÎNTOARCE-TE IUBITO	Billie Green	5000
96.	VÎNĂTOAREA DE CAPETE	Juliette Mead	9200
97.	CÎNTEC NEAȘTEPTAT	Iris Johansen	5000
98.	PĂCATUL ORIGINAR vol I,II	Marius Gabriel	15900
99.	ȘOAPTE DE IUBIRE	Diane Pershing	5000
100.	PAGODA ROȘIE	Robert Mendelsohn	7900
101.	FEMEIA ÎNDRĂGOSTITĂ	Victoria Leigh	5000
102.	ÎNGERUL ZĂPEZII	Marcia Evanick	5000
103.	NEOBRĂZATUL	Glenna McReynolds	5000
104.	BĂRBATUL CARE O FERMECASE	Olivia Rupprecht	5000
105.	FRĂȚIA PIETREI	David Morrell	8600
106.	TĂINUITORUL	Victoria Leigh	5000
107.	PIERDUȚI ÎN PARADIS	Sandra Brown	8200
108.	FLUȘTURATICUL	Charlotte Hughes	5000
109.	BĂRBAT DUR, FEMEIE PRACTICĂ	Charlotte Hughes	5000
110.	ARMA SEDUCȚIEI	Joan Elliott Pickart	5000
111.	LA SUD DE CENTRU	Christopher Newman	7300
112	JURNAL DE FATĂ SINGURĂ	Kate Morris	7200
113	VIOLONISTUL	Susan Richardson	5000
114	BĂRBATUL IDEAL	Doris Parmett	5000
115.	TRANDAFIRII DIN SAN ANTONIO	Fran Baker	5000
116.	UCIGAȘUL DE FEMEI	Martina Cole	9000
117.	NU POȚI FUGI DE DRAGOSTE	Sara Orwig	10500
118.	INSULA	Ion Lilă	2000
119.	SECRETUL VILEI MIMOSA	Elizabeth Adler	7900
120.	LIGA NOPȚII ȘI A CEȚII	David Morrell	8700
121.	OBLIGAT DE ONOARE	Sandra Brown	8400
123.	LACE 2	Shirley Conran	6608

124.	NU CRED ÎN VRĂJI	Mary Kay McComas	5000
125.	SCANDALURI INTIME	Nora Roberts	8950
126.	UN BĂRBAT HOTĂRÎT	Kathleen Peighton	5000
127.	PRIMA DRAGOSTE ULTIMA DRAGOSTE	Judith Saxton	9800
128.	MANECHINE BLONDE	Elizabeth Harrington	9200
129.	CUM SĂ ZĂPĂCEŞTI UN BURLAC	Nancy Holder	10000
130.	SECRETUL	Sandra Brown	10900
131.	RISCURI	Jackie Collins	16000
132.	DANSÎND CU DIAVOLUL	Leanne Banks	5000
133.	IUBITA LUI	Maris Soule	5000
134.	IUBIRE FULGERĂTOARE	Patt Buchelster	5000
135.	PRINŢESA ANNIE	Linda Lael Miller	6950
136.	VINOVAT CA PĂCATUL	Tami Hoag	9900
137.	FASCINAŢIA	Sandra Brown	8200
136.	O FATĂ SEDUCĂTOARE	Llnda Lael Miller	10300
139.	PROMISIUNEA DE MÎINE	Sandra Brown	8800
140.	INOCENŢĂ CARNALĂ	Nora Roberts	9900
141.	PASIUNE DOMINANTĂ	Judith Michael	10500
142.	CONSPIRAŢIA	Shidney Sheldon	8800
143	ÎNTOARCE-TE LA MINE	Barbara Blckmore	11800
144.	FERMECATĂ	Charlotte Hughes	5000
145.	SEDUCĂTOAREA ÎN ROŞU	Sue Rich	7500
146.	STĂPÎNUL INSULEI	Kimberley Wagner	5000
147	IUBITA MILIONARULUI	Tessa Barclay	9900
148.	VISÎND LA DRAGOSTE	Kay Hooper	5000
149.	LA NOAPTE ŞI ÎNTOTDEAUNA	Nora Roberts	11800
150.	ÎNTOARCEREA ACASĂ	Danielle Steel	6300
151.	SĂ IUBEŞTI DIN NOU	Danielle Steel	8200
152	NICIODATĂ NU SPUNE NU	Patricia Scanlan	10900
153.	SÎNGELE MONSTRULUI	R L. Stine	3000
154	UN BĂRBAT ATRĂGĂTOR	Sara Orwig	5000
155	ACTE DE IUBIRE	Judith Michael	11700
156	DE DRAGUL EI	Fayrene Preston	5000
157.	NICICÎND NU E TÎRZIU PENTRU DRAGOSTE	Diane Pershing	5000
158	DILEMA UNUI ÎNDRĂGOSTIT	Doris Parmett	5000
159.	IUBIRE FERMECATĂ	Victoria Leigh	5000
160.	JOCUL CU DRAGOSTEA	Patt Bucheister	5000
161.	BINECUVÎNTĂRI	Danielle Steel	10500
162.	EMMA ŞI BĂRBATUL CEL RĂU	Llnda Lael Miller	8700
163.	POVESTE DE DRAGOSTE	Leanne Banks	5870
164.	MARTORA	Sandra Brown	13000
165.	IUBITE ŞI ÎNŞELATE	Patrlcia Scanlan	8800

166.	O FEMEIE UN ÎNGER	Joseph Koenig	8500
167.	BELGRAVIA	Charlotte Bingham	7200
168.	FEMEILE DIN VIAŢA LUI	Barbara B. Taylor	11800
169.	ÎMBLÎNZIREA CHARLOTTEI	Linda Lael Miller	10900
170.	CERCURI	Doris Mortman	8700
171.	SEDUCŢIE	Sandra Brown	11900
172.	FEMEI PERICULOASE	Natalie Fox	10950
173.	IMAGINEA IUBITULUI	Sandra Chastaln	7000
174.	TRĂDARE INTIMĂ	Linda Barlow	12500
175.	JURĂMINTE UMBRITE	Sue Rich	10500
176.	DRAGOSTE NEPERMISĂ	Margaret Callaghan	11900
177	IA-MĂ DE SOŢIE STRĂINE	Kay Gregory	11900
178	PRIMA DRAGOSTE, A DOUA DRAGOSTE	Stephanie Mittman	12900
179.	BANII SAU IUBIREA	Sophle Weston	12900
180	LEGĂTURĂ INCESTUOASĂ	Robert Goddard	15900
181.	SĂ CUMPERI O AMINTIRE	Anne hampson	9000
182.	CINEVA SĂ MĂ APERE	Michelle Spring	9000
183	ÎNTRE DOUĂ IUBIRI	Stella Whitelaw	10800
184	PUTEREA VISULUI	Nora Roberts	12500
185	PĂSTREAZĂ VISUL	Nora Roberts	12500
186	DIN ADÎNCUL INIMII	William J. Cougalin	10550
187	PLĂCERI DESFRÎNATE vol I,II	Penny Vincenzi	25000
188	PASIUNE REÎNVIATĂ	Fayrene Preston	9900
189	GEAMĂNA DE GHEAŢĂ	Jude Deveraux	14500
190	SĂRUTUL	Kathleen Creighton	9900
191	SANCTUARUL	Nora Roberts	14450
192	ROMANŢĂ ÎN JUNGLĂ	Linda Warren	9900
193	CE-AM GĂSIT AL MEU SĂ FIE	Maxine Barry	12900
194	ÎNCEPÎND CU ADAM	Terry Lawrence	9900
195	UN SĂRUT DE FOC	Jude Deveraux	11900

Lista se va îmbogăţi continuu cu noi titluri de succes, pe măsura apariţiei lor la Editura Miron.

Expedierea prin poştă este plătită de Editură.

Adresa:
Editura MIRON, *Str.Baiulescu 63A, sector 5, Bucureşti. C.P. 28 - 30*

Tehnoredactare computerizată
Editura și Tipografia

MIRON

Tel	336 17 21	difuzare
	336 33.04	editură
Fax	337 42.92	

Str. Baiulescu 63A
Sector 5 București
(lîngă stația de metrou
Pieptănari)

ÎN ATENȚIA LIBRARILOR:

În acest cont se va depune valoarea timbrului literar conform Legii 35/1994.
Uniunea Scriitorilor
Cont nr. 45106262 BC – SMB

Cele mai multe femei ar fi sărit în sus de bucurie la şansa de a-i lua un interviu lui Nick Rutledge, eroul romantic al marelui ecran. Dar Shane McCallister considera această misiune drept o pedeapsă, o deturnare de la treburile ei obişnuite, serioase. Nu-i plăcea că era nevoită să scrie despre un star pe care-l bănuia o faţadă strălucitoare pe o fire găunoasă. Dar nimic din articolul ei, gata schiţat, nu se potriveşte cu

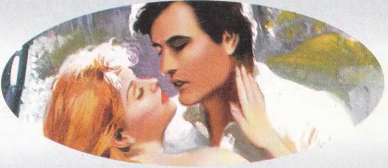

realitatea, atunci cînd ea face cunoştinţă cu un bărbat de „aur“, cu totul lipsit de infatuare. Nick este inteligent, sensibil şi profund preocupat de oamenii din jur. Shane îşi închipuise că-şi va folosi talentul pentru a demasca un histrion care strălucea doar pe ecran, dar în locul articolului pe care vrusese să-l scrie, acum voia o poveste a ei proprie, cu un sfîrşit fericit.

Lei 10500